

DE STER

Uitgave van
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

April 1977
77e Jaargang · Nummer 4

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Thomas S. Monson
Mark E. Petersen	Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley	Marvin J. Ashton
LeGrand Richards	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley	David B. Haight

Adviseurs

Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Robert D. Hales	O. Leslie Stone

Redacteur kerkelijke tijdschriften

Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie DE STER

George Ph. M. Kraanen,
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht
Peter Berkhahn, Kerknieuws,
Porthstr. 5, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Druk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Correspondenten

Ring Den Haag Nederland: J. Thiel,
Valeriusstraat 19, Vlaardingen 3170
Zendingsgebied Nederland Amsterdam:
F. W. Collé-Sirach
Parelvisserstraat 28, Apeldoorn
Zendingsgebied België Antwerpen:
D. Taselaar
Houwstraat 65, Opoeteren 3671

Abonnementen per kalenderjaar

(Op te geven via wijk/gemeente)
Fl. 19,— of 260 BF
Citibank Amsterdam 266 041 434
The Church of Jesus Christ LDS
Citibank Brussel 570 0300 314-60
The Church of Jesus Christ LDS
USA en Canada (zeepost): \$ 8.00

© 1977 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

Inhoud

- 1 Verslag van de oktoberconferentie 1976 van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
- 2 **Een verslag en een uitdaging.** Spencer W. Kimball
- 7 **De reconstitutie van het Eerste Quorum der Zeventig.** Spencer W. Kimball
- 8 **Steuverlening aan der kerkleiders.** N. Eldon Tanner
- 10 **De verzoeken van Christus.** Howard W. Hunter
- 13 **Gezinnen zijn voor eeuwig.** David B. Haight
- 16 **Wij geloven eerlijk te moeten zijn.** Marion G. Romney
- 19 **Het zout is goed.** Mark E. Petersen
- 22 **Welke weg zult u nemen?** Thomas S. Monson
- 25 **De eenvoud in Christus.** LeGrand Richards
- 28 **Gods geschenk voor u.** Marion G. Romney
- 31 **Bereid veel uren te maken.** N. Eldon Tanner
- 35 **Onze eigen Liahona.** Spencer W. Kimball
- 37 **Het doel van conferenties.** N. Eldon Tanner
- 42 **Zelfzucht.** Marvin J. Ashton
- 45 **Het onderricht van de Apostel Paulus.** Delbert L. Stapley
- 49 **U kunt alles winnen, maar niets verliezen.** Gordon B. Hinckley
- 52 **De doden die in de Here sterven.** Bruce R. McConkie
- 55 **Een plan voor de mensen.** Spencer W. Kimball
- 57 **Hoofdpunten van de welzijnszorg:**
de bisschoppelijke voorraadschuur. Victor L. Brown
- 60 **Kopen en leiden van produktieboerderijen.** H. Burke Peterson
- 65 **Welzijnsbeginselen.** Vaughn J. Featherstone
- 68 **Zij vreest de sneeuw niet voor haar gezin.** Barbara B. Smith
- 70 **Op mijn eigen wijze.** Marion G. Romney
- 74 **Ga heen en doe het uwe.** N. Eldon Tanner
- 75 **Elkander liefhebben.** Spencer W. Kimball

Beknopt verslag van de oktoberconferentie 1976 van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

De algemene conferenties van 1976 zullen wij niet licht vergeten. Op de aprilconferentie werden namelijk twee belangrijke openbaringen aan de Schriften toegevoegd en op de oktoberconferentie vond de „reconstitutie” plaats „van het Eerste Quorum der Zeventig,” waarbij „alle assistenten der Twaalven tot dit Eerste Quorum toetraden, en vier nieuwe leden aangesteld werden”. Bovendien werd toen ook „het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig gereorganiseerd.”

Om met de woorden van president Kimball te spreken: „Met deze stap hebben de drie leidinggevende quorums van de kerk, zoals die in de openbaringen worden genoemd — Het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf, en het Eerste Quorum der Zeventig — de plaats ingenomen die de Heer heeft geopenbaard.” (Zie blz. 7.)

Sinds de begindagen der kerk is er nooit een Eerste Quorum der Zeventig geweest dat een dergelijke hoge positie bekleedde, hetgeen inhoudt dat men vanaf die tijd ook nooit een derde quorum op bestuursniveau heeft gekend.

President Spencer W. Kimball, presiderend hogepriester van de kerk, presideerde de conferentie. Er werd een bijeenkomst gehouden op vrijdag 1 oktober om 10.00 uur. Tijdens deze bijeenkomst werden de veran-

deringen aangekondigd en werd de ambtenaren steunverleend. Op diezelfde vrijdag werd ook om 14.00 uur een bijeenkomst gehouden. De volgende bijeenkomsten vonden plaats op zaterdag 2 oktober, om 7.00 uur (de bijeenkomst van de welzijnszorg), om 10.00 uur, om 14.00 uur en om 19.00 uur (algemene bijeenkomst van de priesterschap). Ook op zondag 3 oktober werd vergaderd, om 10.00 uur en om 14.00 uur. Naast deze algemene bijeenkomsten werd ook een studiebijeenkomst voor de regionale vertegenwoordigers der Twaalven gehouden. Deze bijeenkomst vond plaats op 30 september.

De bijeenkomsten werden gehouden in de Tabernakel op het Tempelplein, en er was extra ruimte gecreeërd in de Assembly Hall op het Tempelplein en in het nabijgelegen Salt Palace.

Tijdens de steunverlening op vrijdagmorgen werden zevenentwintig al eerde benoemde algemene autoriteiten opnieuw aangesteld en werden ook vier nieuwe autoriteiten benoemd — drie autoriteiten werden benoemd in het Eerste Quorum der Zeventig (de broeders Dean L. Larsen, Royden G. Derrick en Robert E. Wells) en een van de nieuwe autoriteiten werd de nieuwe tweede raadgever in de presiderende bisschop, bisschop J. Richard Clarke. Hiermee kwam het totale aantal alge-

me autoriteiten op achtenvijftig. De bijeenkomsten die tijdens de conferentie werden gehouden — of soms een gedeelte van deze bijeenkomsten, werden door 170 televisiestations in de Verenigde Staten, Canada en de Filippijnen uitgezonden, 31 van deze stations namen het programma op voor latere uitzending. 61 radiostations in de Verenigde Staten en Canada zonden de bijeenkomsten, of gedeeltes daarvan, uit. Op vijftientig plaatsen in de Verenigde Staten en Canada werd het programma via een gesloten circuit gevolgd. Het programma werd tevens uitgezonden via 68 radiostations in Mexico, Midden- en Zuid-Amerika. 45 Australische radiostations zonden de conferentie een half uur lang uit. Via de korte golf konden in Afrika, Latijns Amerika en Europa drie bijeenkomsten volgen. In 100 Europese kergebouwen zorgde een directe kabelverbinding ervoor dat men twee bijeenkomsten kon beluisteren, een bijeenkomst in het Engels en een tweede in het Frans, Nederlands of Duits. Op 1101 plaatsen op Hawaii, in Mexico, Puerto Rico, Alaska, Canada en de Verenigde Staten was men getuige van de priesterschapsbijeenkomst, terwijl deze bijeenkomst ook gevolgd werd op 33 verschillende plaatsen in Australië, Nieuw-Zeeland, Hong Kong, Korea en Japan. — De redactie

PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Hernieuwde oproep: laten we tuinen aanleggen, de pornografie tegengaan, de abortus bestrijden, tot eerlijkheid komen, de gezinsavond zijn plaats geven en de rechten en vrijheden van de mensen gestand doen.

Een verslag en een uitdaging

Op deze oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heten wij u allen welkom, u die hier aanwezig bent en u die luistert naar radio of t.v. Onze genegenheid en waardering gaan naar u uit.

Sinds vorig jaar augustus hebben we in verschillende delen van de Verenigde Staten en Canada zesentwintig plechtige vergaderingen gehouden voor priesterschapsleders. Op deze vergaderingen hebben wij de broeders aan hun verantwoordelijkheden en hun mogelijkheden herinnerd. In deze ringen en zendingsgebieden hebben wij ongeveer 28.000 leidinggevende broeders ontmoet.

De laatste tijd hebben wij gebiedsconferenties gehouden, waar zo'n 151.000 leden van de kerk aanwezig waren. Vanaf het begin van deze gebiedsconferenties hebben wij gesproken over het evangelie en de zegeningen daarvan, en bijna een half miljoen (446.691) mensen uit vele landen hebben het gehoord. In het algemeen kunnen wij zeggen dat de kerk gezond is en voorwaarts gaat.

Wij verheugen ons met u in de vooruitgang van de 764 ringen en 146 zendingsgebieden en ongeveer 9.000 wijken en gemeenten. Wij voelen dat de Heer onze extra inspanning zegent.

In de vele nieuwe ringen over de gehele wereld zijn nieuwe, jonge en krachtige leiders geordend en aangesteld in het belang van de mensen.

Wij zijn verheugd met de manier waarop deze plaatselijke leiders hun nieuwe verantwoordelijkheden aanvaardden.

Het aantal jonge zendelingen groeit nog steeds. Wij hebben nu meer dan 25.000 zendelingen; de meesten daarvan zijn jonge ouderlingen tussen de negentien en eenentwintig jaar, anderen jonge vrouwen en oudere echt)paren. Wij zijn dankbaar u te kunnen vertellen, dat hun werk met succes is beloond, en dat er ongeveer 117.000 bekeerlingen aan de ledenlijst zijn toegevoegd. Zij zijn gelukkig met hun nieuwe verantwoordelijkheden, omdat zij een nieuw geestelijk thuis hebben gevonden, waar zij leren van onze hemelse Vader, zijn Zoon en zijn programma.

Wij hebben ongeveer 183.000 jongeren die het seminarie volgen, en 88.000 of meer in de academie, ofwel meer dan een kwart miljoen, waaronder jongeren uit alle landen en ongeveer 8.000 Indianen en honderdduizenden andere Lamanieten. Aan het eind van dit jaar zullen wij bijna vier miljoen kerkleden hebben.

Er is berekend, dat er 117 jaar, van 1830 tot 1947, nodig waren om een miljoen leden te verkrijgen. Daarna zestien jaar, van 1947 tot 1963, om de twee miljoen te behalen, en toen negen jaar, van 1963 tot 1972, om de drie miljoen te verkrijgen. Er zullen ongeveer vier of vijf jaar nodig zijn om de vier miljoen te behalen, en dan

kunnen we er naar raden wat de toekomst inhoudt.

Wat betekent dit voor ons? Het betekent voor ons, dat als de leden werkelijk in hun gemeenten het evangelie prediken, het aantal bekeerlingen zou kunnen groeien tot astronomische getallen, en het zelfs het tijdstip dat de Heer zal wederkeren tot de aarde zal bespoedigen.

Wij zijn erg voldaan met de groei van de kerk, zowel numeriek als geestelijk.

Ik kan me de tijd herinneren dat we slechts 19 procent opkomst hadden in de avondmaalsvergaderingen. Natuurlijk gold dit alle leden van de kerk, ook de kinderen en baby's, maar het was erg laag. Heden bereiken vele ringen en zendingsgebieden haast 50 of 60 procent opkomst in de avondmaalsvergaderingen, en er zijn vele units die een veel hoger aanwezigheidspercentage hebben.

Sinds onze laatste conferentie hebben wij een fijne boodschap gekregen van de gouverneur van de staat Missouri, Christopher S. Bond. Hij deelde ons mede dat hij de 138 jaar oude wet, uitgevaardigd door gouverneur Lilburn W. Boggs, waarin werd opgeroepen de mormonen uit te roeien of uit de staat Missouri te verdrijven, heeft afgeschaft. Gouverneur Bond schrijft:

„Uit naam van alle inwoners van Missouri willen wij graag onze spijt betuigen voor de onrechtvaardigheid en het onnodig lijden dat is veroorzaakt door

deze wet uit 1838. Hierbij trek ik de Speciale Wet No. 44, gedateerd 27 oktober 1838, uitgevaardigd door gouverneur Lilburn W. Boggs, in."

Wij zeggen gouverneur Bond en de inwoners van Missouri dank voor deze tenietdoening en voor de huidige vriendelijke band welke er bestaat tussen de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en de inwoners van Missouri. Wij hebben nu in Missouri 5 ringen in 51 plaatsen met ongeveer 15.000 leden. En deze leden zijn goede burgers van deze staat, daar zijn wij zeker van. Dank u, gouverneur Bond.

Tuinen

Wij zijn trots op de mensen die geluisterd hebben en die in deze laatste maanden tuinen en boomgaarden hebben aangelegd en bomen hebben geplant. Van alle kanten horen wij over tuinen die werkelijk voorbeelden zijn. Een achtpaar in Alabama schreef: „Wij hebben het hele jaar groenten gehad. Dit heeft ons heel wat geld bespaard.”

Een autoriteit heeft berekend dat er ongeveer 35 miljoen eigen moestuinen zullen zijn dit jaar. Vorig jaar waren dit er ongeveer 32,5 miljoen. Hij zegt dat waarschijnlijk 41 procent van alle Amerikaanse gezinnen dit jaar wel iets zal inmaken. Vorig jaar was dat 37 procent. Vele van deze „tuinen” zijn te vinden in plantenhangers, in bakken op trappen, tegen traliewerk en in het raamkozijn.

Een universiteit in Oklahoma stelt voor gehuwde studenten 340 percelen grond beschikbaar. Op Long Island zijn ongeveer 400 percelen grond aan de inwoners overgedragen. In Pennsylvania worden ongeveer 200.000 percelen gecultiveerd.

Een autoriteit zegt: „Ik heb mijn eigen tuin en dit houdt mij geestelijk in evenwicht.”

Wij willen aan dit tuinen/boomgaardenproject nog het opknappen van tuinen en huizen toevoegen. We hebben het er al eens eerder over gehad. Er zijn nog steeds ontelbare huizen met vervallen schuttingen en schuren, bijgebouwtjes, die waarschijnlijk neergehaald of herbouwd zouden kunnen worden, sloten en schoeiingen

die schoongemaakt kunnen worden. Uit Frankfort in Duitsland het volgende:

„Wij zijn twee gezinnen in het zendingengebied Frankfort, Duitsland, en vertellen u over onze tuin.

Het was niet gemakkelijk een stukje land te vinden in een grote stad als Frankfort, het is een klein tuintje en toen we het huurden was het net een wildernis, met een kapotte schutting, een vervallen schuurtje en overal wild gras. Maar dat ontmoedigde ons niet. Eerst hebben wij een nieuwe schutting neergezet, het schuurtje opgeknapt en de hele tuin omgespit. In de lente hebben we groenten gezaaid. De burens vertelden ons dat die niet op zouden komen.

Er is een beekje vlakbij en met vaatjes die wij aan de fiets hangen kunnen we water halen. Wij hebben de Heer gevraagd of Hij onze tuin wilde zegenen. De Heer heeft onze gebeden verhoord. Alle soorten groenten kwamen op. We gaan nu om beurten naar de tuin om de planten water te geven. Wij zijn erg blij met onze tuin.”

Pornografie

De leden van de kerk worden aangeemoedigd zich over de gehele wereld niet alleen te verzetten tegen de algemeen verspreide plaag van de pornografie, maar ook als burgers actief te vechten tegen deze verradelijke vijand van de mensheid, en die ten onder te brengen.

Vorig jaar zijn er miljarden dollars uitgegeven voor onzedelijke films en lectuur. Deze vuiligheid staat vooraan in de boekwinkels, kiosken, bioscopen en ongelukkigerwijze ook in sommige grote warenhuizen, supermarkten en zelfs in drogisterijen.

Wij dringen er bij de heiligen op aan om als burger te vechten tegen deze vuiligheid.

Wij halen een artikel aan uit een nationaal tijdschrift:

„Na jaren van traagheid gaan meer en meer steden in de Verenigde Staten ertoe over zaken die op sex zijn georiënteerd, te sluiten.

Strengere plaatselijke wetten, vele afgestemd op recente beslissingen door het Hooggerechtshof genomen, werken deze vuiligheid en ondeugden te

gen . . . Een uitspraak van het Hooggerechtshof stelt de steden en provincies in staat om een leeftijdsgrens in te stellen, om zodoende films voor volwassenen weg te werken.” („De oorlog tegen de pornografie begint nu in ernst.” „U.S. News en World Report, Sept. 13, 1976, p. 75.)

Pornografie verlaagt het geslachtelijke en de menselijkheid. Het geslachtsleven is een bijzonder teer iets in onze menselijke verhoudingen. Als men dit aanvalt en verlaagt, maakt men er een dierlijke handeling van, en dit is in het algemeen een aanval op het mensdom.

Als dit om zich heen grijpt, heeft het een groot effect op onze bevolking. Onzedelijkheid werkt de beschaving tegen. Zij tast onze fundamentele principes aan. Het is een aanval op de familiemoraal.” (Larry Parrish, U.S. Assistent Attorney, in *War on Pornografie*, p. 76.)

Tot Mozes heeft de Heer, zoals te lezen is in Leviticus, eenvoudig en krachtig gesproken over overspel in welke vorm dan ook, hoererijen en homosexualiteit. De Heer heeft Mozes gezegd dat deze dingen een „gruwel” zijn. (Leviticus 20.)

Zijn zijn nog steeds een „gruwel”. Ze ondermijnen nog steeds het verstand, laten het gevoel van eigenwaarde als een kaars uitgaan, slepen iemand naar de donkere wereld van angst en verdriet.

En daarom zeggen wij tot u: Leert uw kinderen om deze plaag, deze vuiligheid, te vermijden. Verenigt u in uw eigen omgeving als burgers in het gevecht tegen onzedelijkheid. Laat u niet in slaap sussen door diegenen, die van pornografie profiteren, en zeggen dat het verwijderen van ontucht de mensen het recht ontnemt om vrij te kunnen kiezen. Laat hen losbandigheid niet doen doorgaan voor vrijheid. Waardevolle zielen staan er op het spel — zielen die ons na aan het hart liggen.

Abortus

Abortus, met al het verdriet dat er mee samenhangt, om nog maar niet te spreken van het vernietigen van het leven, gaat door, op steeds grotere schaal.

Vorig jaar werden er alleen al in de Verenigde Staten meer dan 1 Miljoen legaal uitgevoerde abortussen gerapporteerd. Dat is haast vijftig maal zoveel als in 1969, slechts zeven jaar geleden. Een hooggeplaatste autoriteit schat dat er in 1980 wellicht 2,4 miljoen legaal uitgevoerde abortussen zullen zijn. In vele landen is dit aantal evenredig hoog.

Aborteren, het wegnemen van een mensenleven, is een van de ernstigste zonden. We hebben herhaaldelijk het standpunt van de kerk tegenover deze praktijken kenbaar gemaakt. Alleen in twee zeldzame gevallen kan abortus worden toegestaan, namelijk als de conceptie het gevolg is van een aanranding, en als daartoe bevoegde medici aangeven dat de gezondheid van de moeder werkelijk op het spel staat. De tragedie van de abortus begint vaak met bezoeken van bioscopen of door

het bladeren in obscure blaadjes. De weg naar zonden zoals ontucht, overspel en homosexualiteit kan ook beginnen met het kijken naar programma's met sex en geweld, die nu op de t.v. te zien zijn.

Wij moeten het borstwapen der gerechtigheid aandoen, en met al onze macht de satanische invloeden weerstaan. Nu is de tijd gekomen, dat de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen onbevreesd en onmeedogenloos moeten kiezen voor de weg des Heren tegen de Satan.

Eerlijkheid

Nu is het de tijd om eerlijkheid en onkreukbaarheid te prediken. Veel mensen schijnen het begrip van de door God gegeven wet voor eerlijkheid verloren te zijn. Joseph Smith is ons voorgegaan met „Wij geloven

eerlijk te moeten zijn, oprecht, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen.” (Deritiende Artikel des Geloofs.) Onze Schepper heeft in de op stenen tafelen geschreven boodschap op de Sinaï gezegd: „Gij moet uw naaste liefhebben als uzelf. Gij zult niet stelen, noch overspel bedrijven, noch doden, noch iets dergelijks doen.” (LV 59:6.) In het openbare en privéleven dondert het woord des Heren: „Gij zult niet stelen . . . noch iets dergelijks doen.” Vele vormen van oneerlijkheid worden door ons goedgepraat. Winkeldiefstallen bij voorbeeld worden gepleegd door miljoenen mensen, die verklaren eerlijk en betrouwbaar te zijn.

„De Christus” van Bertel Thorvaldsen in het bezoekerscentrum op Temple Square

Onerlijkheid uit zich in vele vormen: door kapingen; door gebruikmaking van liefde en emoties voor vuil gewin; door het bestellen van kassa's of van werkgevers eigendommen; door het vervalsen van boekhoudingen; door het profiteren van andere belastingbetalers door misbruik van de sociale voorzieningen; door gebruik te maken van onnodige vrijstellingen; door het aanvragen van regerings- of privéleningen, zonder het oogmerk ze ooit terug te betalen; door onechte faillissementen aan te vragen, om betalingen van schulden te ontduiken; door stelen van tijd, door minder en korter te werken dan waarvoor men betaald wordt; door gebruik te maken van het openbaar vervoer zonder ervoor te betalen; en door alle andere vormen van oneerlijkheid, in allerlei omstandigheden.

Over diefstallen en oneerlijke handelingen zegt de Heer: „Gij zult niet stelen.” Vier korte eenvoudige woorden gebruikte Hij. Misschien was Hij de lange lijst woorden moe die Hij had kunnen gebruiken om stelen, misbruiken en profiteren te omschrijven. Hij heeft alle manieren die iets te maken hebben met van een ander wegnemen aangeduid met: „Gij zult niet stelen.”

„Iedereen doet het” wordt vaak als excuus gehanteerd. Niet één maatschappij kan gezond zijn zonder eerlijkheid, vertrouwen, zelfrespect.

In het gezinsleven moeten de mannen attent zijn voor hun echtgenote, niet alleen bij het voortbrengen van kinderen, maar ook in de zorg voor hen gedurende hun jeugd. De gezondheid van de moeder moet met zorg worden gezien en zorgzaamheid voor zijn vrouw is de belangrijkste taak van een echtgenoot. Zelfbeheersing moet een overheersende factor zijn in heel hun verhouding.

Gezinsavond

De gezinsavond is ontstaan door het geloof dat het gezin de belangrijkste instelling ter wereld is. Onze tijd en kracht moeten in de eerste plaats naar dat gezin uitgaan, en de gezinsavond, eerlijk en goed houden.

De vader presideert op deze gezinsavond, bijgestaan door zijn vrouw. En

met ons lied, gebed en onderwijs komen we dan tot een krachtig en rechtvaardig begrip in het gezin voor het bestaan. Het gezin is de beste plaats om het evangelie van geloof, bekering, eerlijkheid, onkreukbaarheid en reinheid te onderwijzen.

Het naleven van de geboden en de nauwe banden van de ouders met hun kinderen zal de kans op echtscheidingen sterk verminderen, en alle vormen van kwaad en misverstanden terugdringen. Het gezin is de basisschool van de deugd.

Een geestelijke heeft geschreven:

„Inderdaad, waar het gezin zwak is, of waar het niet gehandhaafd wordt als een belangrijke instelling, is het zedelijk verval voor de hand liggend. De mens is een zwak creatuur en heeft de hulp nodig van goede instellingen — het gezin, de kerk, de school, de vriendschap op het werk, enzovoort.

Als het gezin het eerste en noodzakelijke element is, dan zal er maatschappelijk verval volgen op de instorting van het gezin.”

Het volgende is van een Amerikaanse schrijver:

„Door de eeuwen heen hebben de naties kans gezien een menigvuldigheid van ziekten, invasies, hongersnoden, aardbevingen, epidemieën en depressies te overleven, maar zij hebben nooit kans gezien de ontbinding van het gezin te overleven.

Het gezin is de bakermat van onze economische bekwaamheden, ons optreden in geldzaken, onze houding tegenover het werk, en van de kunst om onszelf financieel de bedruipen. Het gezin verschaft een betere opvoeding dan een school, en een sterkere religieuze training dan een kerkgenootschap.

Wat het gezin versterkt, versterkt de maatschappij.

Als het gezin faalt, valt het leven uit elkaar.

Van de man die in januari aanstaande het ambt van de president van Amerika zal bekleden, zal veel voorstellingsvermogen en moed vereist worden. „Moge er een generatie komen die de fundamentele deugden zal opnemen in 's werelds expansiedrang van de toekomst. We hopen dat 1976 het jaar mag zijn, waarin de natie be-

gint aan haar wederopbouw.” („America's Spriti Is on the Rise,” *U.S. News and World Report*, Aug. 23. 1976, pp. 25-27, aangepast.)

Onze toewijding aan dit programma trekt in het land de aandacht van vele kerken, individuen en groeperingen. Wij hopen dat u nooit zult nalaten de gezinsavond te houden, en deze te gebruiken om het gezin te oefenen, te onderwijzen en te zegenen.

Humane Society

Broeders en zusters, we willen graag uw aandacht vestigen op het Humane Society, welke jaarlijks een speciale week heeft ingesteld, de dierenweek. Ik had een vader die razend werd als hij een man een tegenstribbelend paard zag slaan, of een hond zag schoppen, of zag dat iemand zijn dieren liet verhongeren.

De wijze Salomo zei: „De rechtvaardige weet wat toekomst aan zijn vee.” (Spreuken 12:10). „Hij doet het gras ontspruiten voor het vee; (Psalm 104: 14.) het groene kruid ter bewerking door de mens.

Ook de dieren moeten hun rust hebben.

„Zes dagen zult gij uw werk doen, maar op de zevende dag zult gij rusten: opdat uw rund en uw ezel uitrusten.” (Exodus 23:12.)

Een oud Hebreeuws gezegde waarschuwt ons niet in een stad te wonen, waar het paard niet hinnikt en de hond niet blaft.

Politiek

Wij hebben zojuist in dit land weer de voorverkiezingen gehad en spoedig zullen de algemene verkiezingen volgen. Wij hopen dat u in grote getale naar de stembus zult gaan en zult stemmen op de sterkste, fijnste mensen. Mensen waar we zeker van kunnen zijn, die de rechten en vrijheden van de mens zullen beschermen.

Wij bevelen geen kandidaten aan, maar we hopen dat u zult stemmen op mannen met een goed en evenwichtig karakter — u bent de rechter.

Wij hopen dat onze kerkgebouwen en organisaties niet gebruikt zullen worden om de kandidatuur of het beleid van één van hen te bevorderen.

Werk onder de Lamanieten

Ons werk onder de Lamanieten gaat nog steeds voort. De Amerikaanse Indianen en andere Lamanieten van wie er 60 miljoen of meer woonachtig zijn in Zuid- en Centraal-Amerika en Mexico en de eilanden der zee, nemen het evangelie aan.

Het plaatsingsprogramma waarbij duizenden Indiaanse kinderen gebaat zijn, door geplaatst te worden op uitstekende scholen en in goede gezinnen, groeit nog steeds. Velen volgen nu een universitaire opleiding.

Men vertelde ons dat er zo'n 36 zendingsgebieden speciaal gericht zijn op de Lamanieten. Er zijn 60 ringen, terwijl er nog meer worden georganiseerd, die een groot aantal Lamanietische leden hebben. Onlangs zijn de kerkleden in deze ringen en zendingsgebieden geteld en bleken het er tien-duizenden te zijn.

Ingenieurs, chemische onderzoekers, doktoren, advocaten en vele andere geschoolde mensen komen voort uit de Lamanieten.

De profetie uit het Boek van Mormon welke „pleegvaders en pleegmoeders” voor de Lamanieten beloofde, is in vervulling gegaan. Zo'n 10.000 of 15.000 Indiaanse studenten worden onderwezen op de seminaries en andere onderwijzende religieuze afdelingen, en honderden meer volwassen studenten behalen hun doctoraat aan de Brigham Young Universiteit, waarschijnlijk onder alle hogere scholen de grootste weldoener voor de Lamanietische studenten. Daarna kunnen ze bij het onderwijs gaan, in leidinggevende en organisatorische functies werkzaam zijn, bij het bankwezen en elders. Wij zijn erg trots op onze Lamanieten. We hopen dat al onze mensen voor alle minderheidsgroepen die tot de kerk komen liefdevol en vriendelijk en behulpzaam zullen zijn.

Rampen

Onze genegenheid en sympathie gaan uit naar allen, die de laatste maanden slachtoffer van grote rampen zijn geworden. De vloed, veroorzaakt door het breken van de Tetondam bracht ellende en verlies en lijden voor velen onze dierbare mensen. De vloed kwam als een hoge muur van water opzetten

en nam alles mee wat hij tegenkwam. We zijn dankbaar dat de gebouwen van Ricks College net boven de vloedlijn waren gelegen, en een thuis bood aan de velen die hun huis verloren en honderdduizenden maaltijden verzorgde gedurende hun moeilijke periode. Wij zijn werkelijk trots op de organisatie, het nauwgezette werk, de gastvrijheid en de zelfopoffering van de talrijke helpers bij deze grote ramp. Onze sympathie gaat ook uit naar de overstromingsslachtoffers van de rivier de Big Thomson in Colorado, met al de verliezen en verwoestingen die daarmee gepaard gingen. Onze sympathie gaat uit naar degenen die verliezen leden bij de Indonesische aardbeving, de aardbeving met vloedgolf in de Philippijnen, en de aardbeving in Guatamala. We hebben met

sympathie al deze katastrofale gebeurtenissen gevolgd en we bidden dat de Heer degenen die hebben geleden, zal zegenen en helpen.

Broeders en zusters, we houden onze leden dringend voor: „Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt,” (LV 38:42), om de geboden te onderhouden, om het goede te doen. Moge de Here u met zijn goddelijke geest zegenen als u zich overgeeft aan de geestelijke boodschappen die de broeders op deze conferentie deden. Mijn getuigenis achterlatende, sluit ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

*William R. Bradford en George P. Lee
van het Eerste Quorum der Zeventig*

De reconstructie van het Eerste Quorum van Zeventigers

Vandaag zullen wij u vier nieuwe leden voor Het Eerste Quorum van Zeventigers ter steunverlening aan u voorstellen.

In 1941 werden vijf hogepriesters geroepen om de twaalf apostelen bij te staan in hun vele werkzaamheden en om taken te vervullen die gelijk waren aan die van het Eerste Quorum van Zeventigers en die door openbaring aan de mens was doorgegeven. De omvang en eisen van het werk konden in die tijd nog geen reconstructie van het Eerste Quorum van Zeventigers rechtvaardigen. In de loop der jaren werden er telkens weer assistenten aan de Raad der Twaalven toegevoegd; op het ogenblik hebben we er eenentwintig.

Ongeveer een jaar geleden werden er broederen geroepen die geen plaats zouden hebben in de Eerste Raad van Zeventig, maar in het Eerste Quorum van Zeventigers. Op het ogenblik telt dit quorum, met inbegrip van de leden van de Eerste Raad, veertien broeders.

Gezien het feit dat de taken en verantwoordelijkheden van de assistenten van de Raad der Twaalven en die van de Zeventigers hetzelfde zijn, en gezien het feit dat de versnelde groei van de kerk over de gehele wereld een consolidatie vereist van de bestuurderstaken op algemeen niveau, hebben het Eerste Presidium en de Raad der Twaalven zich, met goedkeuring van de assistenten van de Raad der Twaalven en het Eerste Quorum van Zeventigers, geïnspireerd gevoeld om alle assistenten van de Raad der

Twaalven te roepen als leden van het Eerste Quorum van Zeventigers. Tevens roepen wij vier nieuwe broeders in dat quorum en stellen wij de Eerste Raad van Zeventig opnieuw samen. U zult bemerken dat deze veranderingen in de lijst van de algemene autoriteiten, die zometeen door president N. Eldon Tanner zal worden voorgelezen, het aantal leden van het Eerste Quorum van Zeventigers op negenendertig brengt en daarmee een meerderheid gaat vormen die in staat zal zijn tot handelen in quorumaangelegenheden. Met deze handeling zijn de drie besturende quorums van de kerk — het Eerste Presidium, de Raad der Twaalven en het Eerste Quorum van Zeven-

tigers — georganiseerd in overeenstemming met de openbaringen die de Heer ons heeft gegeven. Hierdoor zal het mogelijk zijn om het zware programma, wat ons op het ogenblik bezighoudt, op doelmatige wijze uit te voeren en het grote werk wat ons wacht voor te bereiden, daarmee toewerkend naar het ogenblik dat de Heer zal terugkeren en de leiding van zijn kerk en koninkrijk op zich zal nemen. President N. Eldon Tanner, eerste raadgever in het Eerste Presidium, zal nu ter steunverlening de namen van de algemene autoriteiten, algemene leiders en leidsters van de overkoepelende hulporganisaties aan u voorlezen.

Steunverlening aan de kerkleiders

In navolging op de woorden die president Spencer W. Kimball zojuist heeft gesproken ontheffen wij hierbij met een woord van oprechte dank voor hun toegewijd dienstbetoon aan de Eerste Raad van Zeventig de ouderlingen S. Dilworth Young, A. Theodore Tuttle, Paul H. Dunn, Hartman Rector Jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar en Gene R. Cook. Deze onthefping heeft uiteraard niets uitstaande met hun status als leden van het Eerste Quorum van Zeventigers. Willen al diegenen, die met ons hun dankbaarheid kenbaar willen maken voor het uitstekende dienstbetoon van deze broederen, dit doen door het opsteken van de rechterhand.

Tevens ontheffen wij hierbij met een woord van dank voor de uitstekende diensten, bisschop Vaughn J. Featherstone, die getrouwelijk de Presiderende Bisschop heeft gediend als tweede raadgever. Willen zij, die met ons hun dankbaarheid en waardering willen tonen aan bisschop Featherstone voor zijn dienstbetoon, dit doen door het opsteken van de rechterhand. Wij stellen u ter steunverlening voor president Spencer W. Kimball als profeet, ziener en openbaarder, en als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Alle voorstanders maken dit kenbaar. Tegenstanders door hetzelfde teken.

Nathan Eldon Tanner als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Marion G. Romney als tweede raadgever in het Eerste Presidium. Alle voorstanders maken dit kenbaar. Tegenstanders, zo die er zijn, door hetzelfde teken.

Wij stellen u ter steunverlening voor

als president van de Raad der Twaalven, ouderling Ezra Taft Benson. Alle voorstanders maken dit kenbaar. Tegenstanders door hetzelfde teken.

Als leden van het Quorum der Twaalven: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry en David B. Haight. Zij, die hun steun kunnen verlenen, maken dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Zij, die daartoe niet bereid zijn, door hetzelfde teken.

Als patriarch van de kerk, Eldred G. Smith. Zij, die bereid zijn hun steun te geven, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Zij, die die bereidheid niet hebben, en zo zij er mogen zijn, door hetzelfde teken. De raadgevers in het Eerste Presidium, de twaalf apostelen en de patriarch van de kerk als profeten, zieners en openbaarders. Zij, die bereid zijn hun steun te verlenen aan deze broeders, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand.

Spencer W. Kimball als Trustee-in-Trust voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zij, die bereid zijn hun steun te verlenen, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand.

Als presidenten van de Zeventig en als leden van het Eerste Quorum van Zeventigers: Franklin D. Richards, James E. Faust, J. Thomas Fyans, A. Theodore Tuttle, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks en Paul H. Dunn. Zij die bereid zijn hun steun te verlenen, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Zij, die dit

niet kunnen, en zo zij er mochten zijn, door hetzelfde teken.

En verder als leden van het Eerste Quorum van Zeventigers; Alma Sonne, Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, Alvin R. Dyer, Theodore M. Burton, Bernard P. Brockbank, James A. Cullimore, Joseph Anderson, William H. Bennett, John H. Vandenberg, Robert L. Simpson, O. Leslie Stone, William Grant Bangerter, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Seymour Dilworth Young, Hartman Rector Jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Gene Raymond Cook, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Asay, M. Russell Ballard Jr., John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick en Robert E. Wells. Zij, die hun steun kunnen verlenen, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Mochten er zijn, die hun steun niet kunnen geven, kunnen dit bekend maken door hetzelfde teken.

Als Presiderende Bisschop: Victor L. Brown als presiderende bisschop; H. Burke Peterson als eerste raadgever en J. Richard Clarke als tweede raadgever. Zij, die hun steun kunnen verlenen, maken dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Mochten er zijn, die hun steun niet kunnen geven, kunnen dit kenbaar maken door hetzelfde teken.

Als regionale vertegenwoordigers: Alle regionale vertegenwoordigers van de Raad der Twaalven zoals die nu in functie zijn.

De Aäronische Priesterschap onder leiding van de Presiderende Bisschop — Victor L. Brown, H. Burke Peterson en J. Richard Clarke met alle leden

van het comité die nu in functie zijn.
De Jonge Vrouwen: Ruth Hardy Funk, presidente; Hortense H. Child, eerste raadgeefster; Ardeth G. Kapp, tweede raadgeefster; met alle leden van het comité die nu in functie zijn.

De Zustershulpvereniging: Barbara Bradshaw Smith, presidente; Janeth Russell Cannon, raadgeefster voor onderwijs en Marion Richards Boyer, raadgeefster voor huishouding; met alle leden van het bestuur die nu in functie zijn.

De Zondagsschool: Russel M. Nelson, president; B. Lloyd Poelman, eerste raadgever en Joe J. Christensen, tweede raadgever; met alle leden van het bestuur die nu in functie zijn.

Het Jeugdwerk: Naomi Maxfield Shumway, presidente; Sarah Melissa Broadbent Paulsen, eerste raadgeefster; Colleen Bushman Lemmon, tweede raadgeefster en alle leden van het bestuur die nu in functie zijn.

Het kerkelijke onderwijsbestuur: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, Marion D. Hanks, Paul H. Dunn, Victor L. Brown en Barbara B. Smith.

Zij, die hun steun kunnen verlenen, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Zij, die dit niet kunnen, door hetzelfde teken.

Het kerkelijke financiëncomité: Wilford G. Edling, Harold H. Bennett, Weston E. Hamilton, David M. Kennedy en Warren E. Pugh.

Het Tabernakelkoor: Oakley S. Evans, president; Jerold D. Ottley, dirigent; Donald H. Ripplinger, tweede dirigent; Alexander Schreiner, hoofdorganist en Robert Cundick en Roy M. Darley, organisten.

Zij, die hun steun kunnen verlenen, kunnen dit kenbaar te maken door het opsteken van de rechterhand. Zij, die dit niet kunnen, door hetzelfde teken.

President Kimball, de steunverlening aan de algemene autoriteiten en kerkeleiders en -leidsters was eenparig.

President Kimball heeft voorgesteld dat de ouderlingen Larsen en Wells, die u zojuist uw steun hebt gegeven als nieuwe leden van het Eerste Quo-

rum van Zeventigers en bisschop Clarke, die u uw steun hebt gegeven als tweede raadgever in de Presiderende Bisschop, hun plaatsen op het podium innemen.

Ouderling Roydon G. Derrick, die u

zojuist uw steun hebt verleend als lid van het Eerste Quorum van Zeventigers, is in verband met zijn functie als president van het Zendingsgebied Dublin Ierland, niet aanwezig.

HOWARD W. HUNTER
Van de Raad der Twaalven

Niemand kan ons beter dan onze Heiland leren hoe wij de verleidingen kunnen weerstaan van begeerten, hoogmoed, mode en ijdelheid, rijkdom en macht.

De verzoeken van Christus

Er zijn in ons gevecht met de tegenspoeden van dit aards bestaan tijden, dat we vermoeid en verzwakt raken, en ontvankelijk worden voor de verleidingen die op ons pad worden geplaatst. Uit het levensverhaal van de Heiland kunnen wij dan veel leren.

Spoedig na zijn doop werd Jezus Christus door de Geest in de woeste, oncultiveerde woestijn geleid. Daar verbleef hij veertig dagen en nachten, zich voorbereidend op zijn officiële bediening, welke toen begon. De grootste taak ooit te volbrengen in deze wereld lag voor hem, en Hij had kracht van God nodig. Gedurende deze dagen in de wildernis verkoos hij te vasten, zodat zijn sterfelijk lichaam volkomen zou openstaan voor de goddelijke invloed van zijn Vaders Geest. Toen Christus de veertig dagen vasten had voltooid en zich had onderhouden met God, werd Hij, in deze hongerige en lichamelijke verzwakte toestand, alleen gelaten om door de duivel verleid te worden. Ook dat behoorde tot zijn voorbereiding. Zo'n tijd is altijd de tijd van de verleider — als wij emotioneel of lichamelijk zijn afgemat, als we vermoeid, kwetsbaar en het minst voorbereid zijn om de verdelijke voorstellen die hij doet, te weerstaan. Dit was een uur van gevaar — van het soort waarin vele mensen verkeren als ze toegeven aan de listige verlokkingen van de duivel.

Satans eerste verzoeking was Jezus in de verleiding brengen om aan zijn hevig verlangen naar voedsel, die meest fundamenteel, lichamelijke, biologische behoefte, te voldoen. Dit was een verleiding van het lichaam,

een beroep op de eetlust, en zoiets is in vele gevallen de meest gewone en meest gevaarlijke van satans verleidingen. „Indien Gij Gods Zoon zijt,” zei hij, „zeg dan, dat deze stenen broden worden.” (Matteüs 4:3.) Gedurende zijn lange weken van afzondering was de Heiland ondersteund door de verheffing van geest welke natuurlijk gepaard gaat met zoveel meditatie, gebed en communicatie met de hemelen. Bij die toegewijde bezieling waren alle lichamelijke behoeften onderworpen en vervangen, maar nu waren de verlangens van het vlees onvermijdelijk.

Satan verleidde Jezus niet zomaar en uitsluitend om te eten. Als hij had gezegd: „Ga deze woestijn uit en haal brood bij de bakker”, dan was er geen verleiding geweest, want ongetwijfeld was Jezus van plan aan het einde van zijn vastenperiode te eten. Satans verleiding was erop gericht, hem op een bijzondere manier te laten eten — door zijn goddelijke macht te gebruiken voor zelfzuchtige doeleinden. De verleiding bestond uit de uitnodiging om stenen op wonderbaarlijke wijze in brood te doen veranderen, ogenblikkelijk, zonder wachten of uitstel van de lichamelijke bevrediging. Zijn antwoord aan de verleider was zo helder als kristal: „Er staat geschreven: Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord, dat uit de mond Gods uitgaat.” (Matteüs 4:4.) Toen volgde de tweede verzoeking. Zich realiserend dat hij volkomen gefaald had in zijn poging om Jezus over te halen zijn goddelijke macht aan te wenden voor zijn persoonlijke

lichamelijke genoegens, en gezien hebbende dat Jezus volkomen toegewijd was aan de wil en geest van zijn Vader, ging Satan tot het andere uiterste over: hij ging Jezus uitdagen om moedwillig de bescherming van zijn Vader nodig te maken. Hij nam Jezus mee naar de heilige stad, naar de rand van het dak van de tempel, waar men de ruime pleinen en mensen overzag, en haalde schrifturen aan:

„Indien Gij Gods Zoon zijt, werp uzelf dan naar beneden; er staat immers geschreven: Aan zijn engelen zal Hij opdracht geven aangaande u, en op de handen zullen zij u dragen, opdat gij uw voet niet aan een steen stoot.” (Matteüs 4:6; zie ook Psalm 91:11-12.)

In dit verzoek van de duivel schuilde een andere verleiding voor de menselijke zijde van het sterfelijke bestaan — de verleiding om een verblindende prestatie te leveren, een verbazingwekkende stunt, die welke horden van verbaasde en aandachtige toeschouwers aantrok. Zeer zeker zou het, als iemand van de duizelingwekkende hoogte van het tempeldak sprong, en dan ongedeerd op de binnenplaats neerkwam, zo'n stunt zijn. Dit zou bewijzen dat Jezus een verheven iemand was, en een boodschap van omhoog had. Het zou een teken en een wonder zijn. De roem ervan zou als een lopend vuurtje door geheel Judea gaan en zou velen ertoe brengen te geloven dat de Messias werkelijk was gekomen. Maar het geloof moet aan het wonder voorafgaan; de wonderen moeten niet aan het geloof voorafgaan. Jezus beantwoordde natuurlijk

schriftuur met schriftuur door te zeggen: „Er staat ook geschreven: Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken.” (Matteus 4:7; zie ook Deuteronomium 6:16.) Weer werden de bedoelingen van satan gedwarsboomd en kwam Jezus als verwinnaar uit de strijd.

Bij zijn derde verzoeking heeft de duivel alle spitsvondigheid en schriftuur en alle dwalingen en vermommingen laten varen. Nu zette hij alles op één kaart, een bot, driest voorstel. Vanaf een hoge berg liet hij Jezus alle koninkrijken der aarde, en alle glorie daarvan, zien; de steden, de velden, de kudden, de herders, alles wat de natuur te bieden had. Hoewel het niet aan hem stond, iets weg te geven, bood Satan dit alles aan Jezus aan; aan hem die geleefd had als een bescheiden dorpsstimmerman.

Met alle rijkdom, praal en aardse glorie voor zich uitgespreid, zei Satan tot Hem: „Dit alles zal ik u geven, indien Gij U onderwerpt en mij aanbidt.”

Met deze laatste poging viel Satan terug op een bepaald soort van zijn valse maar fundamentele voorstellen; op één dat eerder tot resultaat had, dat hij de leider was van een derde van de bewoners van de hemel, en waarmede hij ook rampzalige pogingen onderneemt tegen de kinderen der mensen hier op aarde. Het is het voorstel dat iedereen omkoopbaar is, dat materiële dingen uiteindelijk de meeste waarde hebben, en dat uiteindelijk alles in de wereld voor geld te koop is.

Jezus wist dat voor Hem als Hij getrouw aan zijn Vader was, en gehoor-

zaamde aan ieder gebod, zou gelden: „Hij die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk,” (LV 84:38.) Zo staat het ook met, iedere andere zoon of dochter van God. Als men er zeker van wil zijn de zegeningen voor tijd en eeuwigheid te verliezen, dan moet men ze accepteren op Satans manier. Lucifer scheen vergeten te zijn, dat dit de Man was die later zou prediken: „Want wat baat het een mens de gehele wereld te winnen en aan zijn ziel schade te lijden?” (Marcus 8:36-37.)

Want wat zou een mens kunnen geven in ruil voor zijn leven?”

Met kracht en waardigheid gebod

James A. Cullimore in gesprek met enkele leden

Jezus: „Ga weg, Satan! Er staat immers geschreven: De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen.” (Matteüs 4:10.) Verslagen draaide Satan zich om en ging weg.

„En toen de duivel alle verzoeken ten einde had gebracht,” voegt Lucas eraan toe, „week hij van Hem tot een bestemde tijd.” Matteüs vertelt ons: „Engelen kwamen en dienden Hem. Zoals Jezus, zullen ook wij ons verheugen in de opluchting en wonderen die geschieden na de beproevingen en verzoeken van ons geloof. Door al deze verleidingen heen zien wij natuurlijk Satans verradelijke suggestie dat Jezus niet de zoon van God was, de twijfel stilziggend aangenomen door het herhaaldelijk gebruik van het woordje „indien” door de verleider. „Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan, dat deze stenen broden worden.” (Matteüs 4:3.) „Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf dan naar beneden.” (Matteüs 4:6.) Dit waren vanzelfsprekend aankondigingen van die laatste wanhopige verleiding die drie jaar later zou komen: „Indien Gij Gods zoon zijt, kom af van het kruis.” (Matteüs 27:40.)

Maar Jezus weerstond ook deze aanval geduldig, wetende dat te zijner tijd iedere knie zou buigen en iedere tong belijden. Het was toen niet nodig, en het zal nooit nodig zijn, dat Jezus de nieuwsgierigheid van de mensen, en allerminst die van onheilige mensen, bevredigt.

Met iedere overwinning van Jezus wordt de pathos en tragedie van Lucifers leven eviderter: Eerst is hij driest en honend en verleidend; dan pleitend en zwak en wanhopig; en dan, tenslotte, niets dan een balling.

De vraag die ons geldt is: zullen wij slagen? Zullen wij voldoende weerstand bieden? Zullen we de overwinnaarskroon dragen? Satan mag het dan van Jezus verloren hebben, hij gelooft echter niet dat hij het van ons verloren heeft. Hij gaat door met verleiden en honen, en met pleiten om onze bijval. Voor dit gevecht moeten we sterkte putten uit het feit dat Christus niet heeft overwonnen als God, maar als mens. Het is belangrijk in gedachten te houden dat Jezus in staat was om te zondigen, dat Hij

had kunnen bezwijken, dat het plan van leven en zaligheid verijdeld had kunnen worden, maar dat Hij getrouw bleef. Als er geen mogelijkheid geweest was, dat Hij aan de verlokkingen van Satan was bezweken, dan had er geen werkelijke test plaatsgevonden en was er toen ook geen werkelijke overwinning. Als Hem het vermogen te zondigen was afgenomen, dan zou zijn vrije wil weggenomen zijn. Hij was het, die gekomen was om de vrije wil van de mens te beveiligen en te verzekeren. Hij moest zelf het vermogen om te zondigen behouden als Hij dit wilde doen. Zoals Paulus schreef: „Zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden” (Hebreë 5:8); „maar Hij was een, die in alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen.” (Hebreë 4:15.)

Hij was volmaakt en zonder zonden, niet omdat hij dit *moest* zijn, maar vooral omdat Hij dit duidelijk en werkelijk *wilde* zijn. Zoals de Leer en Verbonden zeggen: „Hij onderging verzoeken, maar schonk er geen aandacht aan.” (LV 20:22.)

En wij? Wij leven in een wereld van verleidingen, verleidingen die nog werkelijker zijn en brutaler dan welke ook sinds de dagen van Noach. Blijven wij getrouw in zo'n wereld? Elk individu in deze kerk moet zichzelf vragen: „Leef ik zo, dat ik onbesmet blijf van de zonden van de wereld?”

Een vroegere president van de kerk gaf deze verklaring toen hij de drie verzoeken die tot Jezus kwamen beschreef: „Beschouw iedere bestaande verleiding die u en mij bevelkten, al is die heel klein; die komt tot ons als één van drie hoofdsporten verleidingen, namelijk als (1) een verleiding van het vlees; (2) een voorwerp voor trots, mode en ijdelheid van diegenen die vervreemd van God; of (3) een bevrediging van de hartstochten, of een verlangen naar de rijkdommen der aarde, of macht onder de mensen!” En daarna zei hij: „Nu, wanneer komen de verleidingen? Wel, zij komen tot ons op onze gezellige samenkomsten, zij komen tot ons op onze huwelijksfeesten, zij komen tot ons in onze politiek, zij komen tot ons in onze

zakenrelaties; op de boerderij, in de handelsondernemingen, in heel ons dagelijks leven zien wij deze verradelijke invloeden aan het werk. En als zij zich openbaren aan het geweten van ieder individu, dan is het tijd om met de verdediging van de waarheid aan te vangen.” (David O. McKay, *Confidence Report*, oktober 1911, pl 59.)

Is het slechts voor een individu, of kan ook een verzameling mensen de verleidingen van Satan weerstaan? Zeer zeker zou God verblijd zijn met de heiligen als ze als een licht dat niet verborgen kan zijn in de wereld zouden staan, omdat ze bereid zijn de beginselen van het evangelie na te leven en de geboden van God te onderhouden.

Met geloof en gebed en nederigheid en met de krachtbronnen van de eeuwige wereld kunnen we in een wereld van verleiding onbevlekt leven. Met de Psalmist willen wij zingen:

„Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis,
ik vrees geen kwaad, want Gij zijt bij mij, uw stok en uw staf
die vertroosten mij.

Gij richt voor mij een dis aan voor de ogen van wie mij benauwen;
Gij zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over.

Ja, heil en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven;
ik zal in het huis des Heren verblijven tot in lengte van dagen.” (Psalm 23: 4-6.)

Dat dit Uw toekomst moge zijn, bid ik in de naam van onze Heer en Meester, Jezus Christus. Amen.

*Een oproep tot de leden der kerk om,
met gebed, gezinnen uit te zoeken om
tot de kerk te brengen.*

Gezinnen zijn voor eeuwig

DAVID B. HAIGHT
Van de Raad der Twaalven

De veranderingen in de organisatiestructuur van de kerk die vandaag door President Tanner voorgesteld en door u ondersteund werden, zijn eens te meer bewijzen van de goddelijke inspiratie van de Heer voor het besturen van zijn kerk. Het is bemoedigend te zien, en, als de tijd rijp is, met het Eerste Presidium mee te werken als dit zich klaar maakt voor de opvang van de snelle groei van de kerk van Jezus Christus naar alle hoeken van de aarde. Dit zal slagen. Dit moet door ons volbracht worden. Hij heeft verklaard: Ik ben Jezus Christus; Ik kwam door de wil van de Vader, en Ik doe Zijn wil. Leer van Mij, en luister naar Mijn woorden; wandel in de ootmoed van Mijn Geest, en in Mij zult gij vrede hebben. (LV 19:24-23.)

Hij heeft aan de mensheid de belofte gedaan, dat een ieder die gelooft en wordt gedoopt in zijn heilige naam en het geloof zal behouden tot het einde, zalig zal worden. (Zie LV 20:25.) Vanaf vandaag staat de kerk te meer klaar om een ieder te bereiken en aan te moedigen naar zijn stem te luisteren, want zijn eeuwigdurend verbond is tot stand gebracht en is een maatstaf voor zijn volk. Zij moeten de boodschappers zijn, en de weg voor Hem bereiden. (Zie LV 45:2, 9.) De inwoners der aarde moeten het evangelie ontvangen, zodat het koninkrijk van God vooruit mag gaan. De Heer heeft gezegd: „En gij zult blijde tijdingen verkondigen, ja, ze bekendmaken op de bergen, en op iedere hoge plaats, en onder ieder volk, dat gij zult mogen zien.

... gij zult bekering verkondigen ... en vergeving van zonden door de doop ...” (LV 19:29, 31.)

De doop is de poort waar een ieder door moet gaan, om aldus aan het verlangen van de Heer, de onsterfelijkheid en het eeuwige leven voor de mens tot stand te brengen, te verwezelijken.

Het gezinsavondlesboek dat nu over de gehele wereld wordt gebruikt, heeft een heel opbouwende eerste les. Het onderwerp is: „Ons gezin kan eeuwig blijven bestaan.” Gezinnen moeten een aantal zaken op een tafel plaatsen, waaronder een trouwcertificaat, een tempelaanbeveling, een foto van een tempel en een doopcertificaat. de gezinsleden moeten daarna het verband tussen deze artikelen uitleggen. Kerkleden weten dat dit alles verband houdt met een tempelhuwelijk en de mogelijkheden van een „eeuwig gezin”. Deze namiddag zou ik graag één van deze dingen voor het voetlicht halen, het doopcertificaat.

Na het sluiten van een „eeuwig gezin” wordt van een echtpaar verlangd het bezit van doopcertificaten, een waardig lidmaatschap van de kerk om in aanmerking te komen voor een tempelaanbeveling, en het bezit van een huwelijks-certificaat betreffende een celestiaal huwelijk. Maar hoe moet het met de miljoenen kinderen van onze hemelse Vader, die, als ze gedoopt zouden worden, zegeningen zouden kunnen ontvangen, welke leiden tot een „eeuwig gezin”?

Onze full-time zendelingen hebben in alle delen van de wereld steeds meer

succes, met het aanbrengen van nieuwe leden. Maar hun succes zou vele malen meer kunnen worden, als zij de enthousiaste medewerking hadden van de leden van de kerk. Het schijnt dat de meeste leden van de kerk een ingebouwde afkeer hebben om van het evangelie hun vrienden en burens deelgenoot te maken. Velen van ons zijn trots op de groei van de kerk of het succes van de zendelingen over de gehele wereld, maar hebben nog nooit een kennis of buurman mee naar de kerk genomen. Als teruggekeerde zendingspresidenten wordt gevraagd: „Onder welke omstandigheden had u meer bekeerlingen in uw zendingsgebied kunnen hebben?” is steevast het antwoord: „Als we de leden maar zo ver hadden kunnen krijgen, hun vrienden en burens voor te bereiden op het bezoek van de zendelingen.”

Hebben we onze verplichtingen vergeten? Hebben we vergeten wat de Heer heeft gezegd? „Ziet ik zend u uit om tot het volk te getuigen en het te waarschuwen; en het betaamt een ieder, die gewaarschuwd is, zijn naasten te waarschuwen. Daarom hebben zij geen verontschuldiging, en hun zonden rusten op hun eigen hoofd.” (LV 88:81-82.)

„En wederom zeg Ik u: Ik geef u een gebod, dat iedere man, zowel ouderling, priester, leraar als lid uit alle macht met het werk zijner handen moet bijdragen om de dingen, die Ik heb geboden, voor te bereiden en te volbrengen.

„En laat uw prediking de stem tot

waarschuwing zijn, een ieder tot zijn naaste, in zachtheid en nederigheid.” (LV 38:40, 41.)

Uw zonen en dochters die zendeling zijn, worden getraind om het evangelie te prediken, om te onderwijzen op een ordelijke, geïnspireerde manier, die hopelijk naar het doopvont leidt. Voor een zendeling is ieder uur kostbaar en moet het produktief zijn. Realiseert u zich, dat de zendingen op edere 1000 huizen die zij aandoen, ongeveer één persoon dopen. Deze zelfde zendingen zullen 600 mensen dopen op iedere 1000 die in de huizen van de leden worden onderwezen — 600 maal zoveel bekeerlingen, als de leden met overtuiging meewerken. Heden zijn er meer van deze jonge dienstknechten van de Heer in uw wijken en gemeenten dan ooit te voren. Zendingen worden beter onderwezen, beter voorbereid, hebben meer hoop en aspiraties. Ieder gezin dat het evangelie heeft geaccepteerd moet er zijn naasten deelgenoot van maken. We kunnen al mensen in het evangelie interesseren door gewoon en oprecht onze liefde voor hen te tonen. Emily Dickinson schreef: „We weten nooit hoe groot we zijn (Tot we moeten opstaan), En dan, als we naar het voorbeeld zijn/Zullen onze gestalten de hemel raken.” (*Familiar Quotations*, comp. John Bartlett, p. 737.)

U, die ervoor terugschrikt om de weg voor de zendingen voor te bereiden om uw burens te onderwijzen, u ontzegt uzelf vele zegeningen als u niet gehoorzaam bent aan de raad van president Kimball. Hij zei: „Ik weet dat deze boodschap („elk lid een zending”) niet nieuw is, en we hebben er al meer over gesproken, maar ik geloof dat de tijd is gekomen om tot de strijd over te gaan. Ik denk dat we onze ideeën moeten veranderen en onze doelen verhogen.” (Spencer W. Kimball „When the world will be converted,” *Regionaal Representatives Seminar*, April 4, 1974.)

De profeet Nefi heeft gezegd: „Want de dag zou komen, dat zij naar werken zouden worden geordeeld, ja, naar de werken, die door het stoffelijk lichaam in hun proeftijd waren gedaan.” (1 Nephi 15:32.)

Een paar weken geleden begon, tij-

dens een vlucht met een vliegtuig, een vriend van mij een gesprek met een dame. Hij vertelde haar over zijn tocht naar Anderson in Zuid-Carolina om een achterneef te bezoeken, daar hij meer te weten wilde komen over zijn voorouders. Hij vroeg aan de dame: „Zoudt u willen weten waarom ik geïnteresseerd ben in mijn voorouders, die allang zijn overleden?”

„Ja,” antwoordde zij.

„Ik probeer de gegevens over mijn voorouders te krijgen, zodat ik een bepaald werk voor hen kan verrichten in de tempel. Weet u waar de Heiland verbleef gedurende de drie dagen dat zijn lichaam, na de kruisiging, in de grafkelder lag?”

„Nee, waar?”

Hij vervolgde: „De apostel Petrus zei dat Christus de geesten, die ongehoorzaam waren geweest ten tijde van Noach, onderwees.” En toen zei hij: En denkt u, dat de Redder van de wereld drie dagen zou doorbrengen met het onderwijzen van deze mensen, als zij er niets mee zouden kunnen doen?”

„Nee, ik denk het niet. Ik heb er nooit bij stilgestaan,” zei ze.

Hij ging verder met zijn uitleg van de doop voor de doden en de opstanding. Hij haalde Paulus aan: zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?” (1 Corinthiërs 15:29.)

„Herinnert u zich de bekende Amerikaanse zinsnede, tot de dood u scheidt’ die werd voorgelezen toen u in het huwelijk trad? Uw huwelijksverbond is afgelopen wanneer een van u overlijdt.”

Zij antwoordde: „Ik geloof dat wat u zegt waar is, maar ik heb het nooit zó beschouwd.” Hij vervolgde: „Mijn vrouw is de vorige maand overleden, maar zij is mijn vrouw voor eeuwig. Wij zijn gehuwd door iemand die het priesterlijk gezag had om dat huwelijk, dat hier op aarde werd gesloten, ook in de hemel te doen gelden. Wij behoren voor eeuwig bij elkaar, en verder behoren onze kinderen ook voor eeuwig bij ons.”

Vlak voor de landing zei hij tot haar: „Weet u waarom u en ik elkaar heb-

ben ontmoet? Het is omdat ook ú over het evangelie kunt horen en voor eeuwig verzegeld kunt worden aan uw echtgenoot en uw kinderen, en uw voorouders, om een eeuwig gezin te worden.

Kort na dit voorval zond hij een exemplaar van Elder LeGrand Richards boek *Een wonderbaar werk en een wonder* aan deze mevrouw en haar gezin, met zijn kaartje erbij ingesloten. Op den duur kwam de naam van deze mevrouw terecht bij een paar full-time zendingenzusters die werkzaam waren in haar stad in Pennsylvania. Na het eerste contact dat de zendingen met haar hadden, schreven zij: „Mevrouw Davis was erg aardig. U had het licht in haar ogen moeten zien toen zij ons ontmoette. Broeder Cummings heeft werkelijk een erg vruchtbaar zaadje geplant met zijn getuigenis en zijn vertrouwen, dat hij en degenen van wie hij houdt na dit leven bij elkaar zullen zijn. Wij voelden ons als zendingen vredig. We hadden het gevoel dat de Heer ons nabij zou zijn, want dit gezin was voorbereid.”

Tot u zou ik nu graag willen zeggen: herinnert u zich wat de vereisten zijn voor een „eeuwig gezin”: doopcertificaten, tempelaanbevelingen, huwelijkslicenties? Maar uw vrienden en burens moeten eerst een doopcertificaat hebben. Het verhaal dat broeder Cummings in het vliegtuig aan de mevrouw vertelde deed haar naar dat doopcertificaat verlangen.

„Want dit is een dag van waarschuwing en niet van vele woorden.

Want Ik, de Here, laat Mij niet bespotten in de laatste dagen.” (LV 63:58.)

„En gij zult blijde tijdingen verkondigen, ja, ze bekendmaken op de bergen . . .

„En gij zult het in alle ootmoedigheid doen, op Mij vertrouwende.” (LV 19:29-30.)

In een poging om de zendingsactiviteiten te stimuleren, brachten onze ringen in Ohio in januari een programma over het woord van wijsheid getiteld: „Waardoor kunnen de mormonen hardlopen?” De kerkleiders moedigden de leden aan om veel vrienden en burens mee te brengen naar deze vergadering. Een hogeraadslid van een ring was er zeker van

dat *zijn* buren zouden weigeren; en al voelde hij zich verplicht om zijn naaste buurman uit te nodigen, hij stelde het steeds maar uit, omdat hij wist dat zij de uitnodiging niet zouden accepteren. Op het laatst besliste hij, een beetje verlegen, dat hij de moeilijke stap niet langer mocht uitstellen; en na gebeden te hebben dat zijn woorden en benadering door zijn buren niet verkeerd begrepen zouden worden, en met het handje van zijn acht jaar oude dochttertje in zijn hand ging hij naar hen toe. Zij klopten aan, werden hartelijk begroet en moesten binnen komen. Hij nodigde zijn buren uit om te komen luisteren naar een wereldleider en een profeet van God. Het gezin zei te komen.

Daarna werd het veel gemakkelijker om andere buren, vrienden, bekenden, zijn dochters pianoleraar en nog vele anderen te vragen. Zijn hervonden moed leidde tot nog meer succes en een behagelijk gevoel. Meer dan veertig mensen namen zijn uitnodiging aan. Hij moest een bus huren om al zijn gasten mee te nemen naar de vergadering.

En wat gebeurde er met de eerste buren die hij uitnodigde? Dat zijn nu leden van de kerk, en ze vormen een potentieel „eeuwig gezin”. Voordat dit gezin werd gedoopt, schreef dit hogeraadslid: „Ik moet er niet aan denken dat het aan mijn tegenzin om mijn buren deelgenoot van het evangelie te maken te wijten zou zijn, als dit uitverkoren gezin de zegeningen van het evangelie zou hebben misgelopen. O, kon ieder lid van de kerk zo'n prachtige ervaring maar eens meemaken!”

En waarom besloot deze buurman de kerk te onderzoeken? De buurman zei: „Als een andere buurman mij had uitgenodigd om zijn religie te onderzoeken, had ik geweigerd; maar we waren zo onder de indruk van uw gezin, van uw eerlijkheid, en van alles wat u doet. U bent altijd vriendelijk en lacht altijd. Uw tuin ziet er zo keurig uit, en u werkt al in uw tuin eer er iemand anders uit zijn bed is. We wilden meer over u en uw kerk te weten komen.”

De Here heeft verklaard: „Want alle mensen moeten zich bekeren en ge-

doopt worden . . . En door u zal Ik een wonderbaar werk onder de mensenkinderen verrichten, dat velen van hun zonden zal overtuigen, zodat zij tot bekering mogen komen, en . . . tot het koninkrijk Mijns Vaders.” (LV 18: 42, 44.)

Als u met uw gehele gezin mee wilt doen, bid als gezin dat het lukt; kies een gezin uit om te begeleiden; stel u doelen en datums voor ogen voor voltooiing; doe alles wat u moet doen; vast en bid dan, en bid en vast dan. En ik beloof u dat uw waarschuwend stem zal worden gehoord. Dit is de dag dat de oogst rijp is, het moet

nu gebeuren. De Heer zal uw pogingen zegenen. U zult uw vrienden en vriendinnen het doopvont zien betreden.

De mensen om u heen mogen vergeten wat u heeft gezegd, maar zij zullen nooit vergeten hoe zij zich door uw toedoen voelden. Gezinnen zijn er voor eeuwig, dit wil ik in alle nederigheid tot u getuigen, in de naam van onze Heer en Zaligmaker, Jezus Christus. Amen.

*„Adam en Eva brengen de Heer een offer”
van Dennis Smith in het bezoekerscentrum
op Temple Square*

Leugenaars horen tot de grootste overtreders die deze wereld kent, en als zij zich niet bekeren, „zullen zij de tweede dood ondergaan”

Wij geloven eerlijk te moeten zijn

Mijn geliefde broeders en zusters en vrienden waar dan ook: Ik zou graag een paar woorden willen zeggen over eerlijkheid.

Als inleiding haal ik een toespraak aan, gehouden door president John A. Howard van Rockford College, op de 101e jaarlijkse openingsceremonie van de Brigham Young Universiteit, op 23 april 1976. Na de schrikwekkende criminaliteit in ons midden te hebben gereleveerd, zei hij:

„Deze toenemende stroom van misdadigheid wedijvert met een zondvloed van oneerlijkheid — en ik geloof dat dat woord gepast en nauwkeurig is. De stroom van misdadigheid wedijvert met een zondvloed van oneerlijkheid waar het de politici betreft die beloven wat zij niet kunnen volbrengen en die de mensen trachten te doen geloven dat hun projecten altijd betaald kunnen worden uit de portemonnaie van iemand anders. Waar men ook kijkt, schijnt de interesse voor het eigenbelang geen ruimte meer te laten voor enig gevoel voor het welzijn van de maatschappij. De principes schijnen veld te moeten ruimen voor dat directe eigenbelang . . . Als iemand niet meehuilt met de wolven in het bos wordt dat veelzins erger geacht dan bedriegen.

Bij velen is het eergevoel, eens een uiting van eerlijk met elkaar optrekende mensen, opzij gezet. De oude opvatting van het eergevoel, die steunde op onkreukbaarheid is vervangen door een nieuw begrip van eer, gebaseerd op oneerlijkheid ook bekend

als dieveneer, waar dan ook deze term vandaan komt.” (President John A. Howard, Rockford College, Rockford, Illinois.)

In de lente van 1842 vroeg de heer John Wentworth van de profeet Joseph Smith een verklaring betreffende de geschiedenis en leerstellingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Gehoor gevend aan dit verzoek schreef de profeet een document van dertien alinea's, nu beter bekend als „De Artikelen des Geloofs van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.” Het laatste artikel begint met: „Wij geloven eerlijk te moeten zijn, oprecht, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen . . .”

Omdat de dingen die onder deze verklaring vallen de gehele scala van het menselijk gedrag omvatten, zal ik niet proberen ze allemaal te bespreken. Graag zal ik mij beperken tot het eerste gedeelte van dit artikel: „Wij geloven eerlijk te moeten zijn.” En daar er eindeloze manieren zijn om eerlijk of oneerlijk te zijn, zal ik mij ook beperken tot een opvatting van eerlijkheid die zegt: „Eerlijkheid houdt in vrij zijn van liegen, stelen, bedriegen en valse getuigenis geven.” Ik zal niet steeds proberen om het verschil tussen liegen en valse getuigenis geven, uit de leggen, of tussen stelen en bedriegen.

Om de bespreking van deze zaken te rechtvaardigen, zou ik u er graag aan willen herinneren dat deze dingen zo

PRESIDENT MARION G. ROMNEY
Tweede Raadgever in het Eerste Presidium

vaak in de nieuws-media worden vermeld, dat men wel genoodzaakt is met de psalmist te bidden: „Here, red mij van de leugenlippen, van de bedrieglijke tong.” (Psalm 120:2.)

„Zonde,” zei Oliver Wendell Holmes, „kan op vele manieren bedreven worden, maar met de leugen gaat iedere zonde samen.” (Uit *The Chambered Nautilus*.)

En William Penn gaf de raad: „Als u behoefte voelt te spreken, wees er dan zeker van de waarheid te spreken; want dubbelzinnig spreken is de halve weg naar liegen, en liegen de hele weg naar de hel.” (Uit *Fruits of Solitude*.)

„Niets anders,” heeft president J. Reuben Clark gezegd, „is zo verachtelijk of laf als een leugen, en het is een nog grotere ongerechtigheid iemand anders met een onwaarheid te bevuilen.” (*South African Mission Bulletin*, January 19, 1971.)

De leugen werd op deze aarde in de Hof van Eden geïntroduceerd, toen Satan Eva vertelde dat ze niet zou sterven als zij van de vrucht van de boom der kennis van goed en kwaad zou eten.

Eigenlijk is Satan de vader van alle leugens. De Here zeide tot Mozes: „Omdat die Satan tegen Mij rebelleerde, en de vrije wil van de mens trachtte te vernietigen die Ik, de Here God, hem had gegeven, en ook omdat Ik hem Mijn eigen macht moest geven, deed Ik hem door de macht van Mijn Eniggeborene nederwerpen; „En hij werd Satan, ja de duivel, de vader van

alle leugen, om de mensen te misleiden en te verblinden, en hen gevatelijk weg te voeren volgens zijn wil, ja allen, die niet naar Mijn stem zouden willen luisteren.” (Mozes 4:3-4.)

„Wee de leugenaar”, zei Jakob, de broeder van Nephi, „want hij zal in de hel worden geworpen” (2 Nephi 9:34), om daar te wonen met „de duivel die de vader van alle leugens is.” (2 Nephi 2:18.)

Liegen is zo verwerpelijk dat de Heer zelf niet kon liegen.

De broeder van Jared heeft dit verklaard, lang geleden, tijdens de spraakverwarring in de tijd van de grote toren.

Nadat God hem zijn vinger had laten zien, vroeg de Heer:

„Hebt gij meer dan dit gezien?

En hij antwoordde: Neen; Here, toon Uzelf aan mij.

En de Here zeide tot hem: Geloof je gij de woorden, die Ik zal spreken?

En hij antwoordde: Ja, Here, ik weet, dat Gij de waarheid spreekt, want Gij zijt een God van waarheid en *kunt niet liegen*.” (Ether 3:9-12, cursivering toegevoegd.)

Zo'n tweeduizend jaar later heeft Enos, de zoon van Jakob, getuigd van deze waarheid. Na een gehele nacht gebeden te hebben om vergeving van zijn zonden, kwam er een stem tot hem, zeggende: „Enos, uw zonden zijn u vergeven en gij zult worden gezegend.” Hierop reageerde Enos met: „En ik, Enos, *wist dat God niet kon liegen*; daarom was mijn schuld uitgewist.” (Enos 5, 6, cursivering toegevoegd.)

Het is niet alleen onmogelijk dat de Heer liegt, maar Hij haat de leugen.

Salomo, de zoon van David, zegt: „Deze zes dingen haat de Here, ja, zeven zijn Hem een hartgrondige gruwel.” De eerste twee van de zeven door hem genoemd zijn: Hoogmoedige ogen, (en) een valse tong.” (Spreuken 6:16, 17.)

Liegen wordt in de Schriften, van het begin tot het einde in verband gebracht met de grootste overtredingen. Hosea somde liegen op met vijf praktijken, welke zoals de Heer zei, Judea onheil zouden brengen.

„Hoort het woord des Heren, gij Israëlieten, want de Here heeft een

rechtsgeding met de bewoners van het land, omdat er geen trouw, geen liefde en geen kennis Gods is in het land. Vloeken, *liegen*, moorden, *stellen* en echtbreken! Men pleegt geweld, bloedbad volgt op bloedbad. Daarom treurt het land, en al wat erin woont verkwijnt.”

(Hosea 4:1-3, cursivering toegevoegd.)

Met het geval van Ananias en Saffira drukte de Here de leden van de eerste kerk op het hart, dat liegen onmiddellijk vergolden moest worden. Onder heiligen was de gewoonte ontstaan om bezit te verkopen en de opbrengst te verdelen; „en aan een ieder werd uitgedeeld naar behoefte.”

„En een zeker man, met name Ananias, met zijn vrouw Saffira, verkocht een eigendom, hield iets van de opbrengst achter, met medeweten van zijn vrouw, en bracht een zeker deel en legde het aan de voeten der apostelen. Maar Petrus zeide: Ananias, waarom heeft de Satan uw hart vervuld om de Heilige Geest te bedriegen en iets achter te houden van de opbrengst van het stuk land?

Als het onverkocht gebleven was, bleef het dan niet van u, en was, na de verkoop, de opbrengst niet te uwer beschikking? Hoe kondt gij aan deze daad in uw hart plaats geven? Gij hebt niet tegen mensen gelogen, maar tegen God.

En bij het horen van deze woorden viel Ananias neder en blies de adem uit. En een grote vrees kwam over allen, die het hoorden. En de jonge mannen stonden op en legden hem af, en zij droegen hem uit en begroeven hem.

En het geschiedde na verloop van ongeveer drie uur, dat zijn vrouw binnen kwam, onkundig van wat er gebeurd was. En Petrus antwoordde haar: Zeg mij, hebt gij het stuk land voor zoveel verkocht?

En zij zeide: Ja, voor zoveel.

En Petrus zeide tot haar: Hoe hebt gij kunnen overeenkomen om de Geest des Heren te verzoeken? Zie, de voeten van hen, die uw man hebben begraven, zijn aan de deur en zij zullen ook u uitdragen.

En zij viel terstond neder voor zijn voeten en blies de adem uit; en de jonge

mannen kwamen binnen en vonden haar dood en zij droegen haar uit en begroeven haar bij haar man.

En een grote vrees kwam over de gehele gemeente en over allen, die dit hoorden.” (Handelingen 4:35; 5:1-11.)

De onmiddellijke gevolgen daar gelaten vertelt de apostel Johannes van de uiteindelijke gevolgen welke de niet berouwde leugenaar zullen treffen:

„En ik zag een nieuwe hemel,” zegt hij, „en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan, en de zee was niet meer.

En ik zag de heilige stad, een nieuw Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God, getooid als een bruid, die voor haar man versierd is.

En ik hoorde een luide stem van de troon zeggen: Zie de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volken zijn en God zelf zal bij hen zijn, en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, nog geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan. En Hij, die op de troon gezeten is, zeide, Zie, Ik maak alle dingen nieuw. En Hij zeide: Schrijf, want deze woorden zijn getrouw en waarachtig.

En Hij sprak tot mij: Zij zijn geschied. Ik ben de alpha en de omega, het begin en het einde. Ik zal de dorstige geven uit de bron van het water des levens, om niet. Wie overwint, zal deze dingen beërven, in Ik zal hem een God zijn en hij zal Mij een zoon zijn.”

Nu komt het lot van leugenaar:

„Maar de lafhartigen, de ongelovigen, de verfoeilijken, de moordenaars, de hoereers, de tovenaars, de afgodendienaars en alle leugenaars — hun deel is in de poel, die brandt van vuur en zwavel: dit is de tweede dood.” (Openbaring 21:1-8.)

Tot dusver hebben wij met wat wij zeiden verschillende kanten van het liegen behandeld.

1. Dat Satan de vader der leugen is, en dat deze die praktijk in de wereld heeft geïntroduceerd, toen hij in de Hof van Eden tegen Eva gelogen heeft.

2. Dat God niet kan liegen.

3. Dat God liegen haat.

4. Dat leugenaars horen tot de ernstige overtreders.

5. Dat zij wegwijnen in deze wereld.

6. Dat alle niet berouwende leugenaars „hun deel zullen hebben in de poel, die brandt van vuur en zwavel: dit is de tweede dood.” (Openbaringen 21: 8.)

In het Leer en Verbonden 42:21, door Joseph Smith genoemd de wet van de kerk, staat geschreven:

„Gij, zult niet liegen; hij die liegt, en zich niet wil bekeren, zal worden uitgeworpen” — wat natuurlijk betekent excommunicatie door de kerk.

Het vers 27 uit dezelfde afdeling luidt: „Gij zult geen kwaad van uw naaste spreken, noch hem enig leed berokkenen.”

Broeders en zusters, denk aan de uitspraak van president Clark:

„Er is geen wapen zo sterk als de waarheid, geen ander zal de pijlen van jaloezie, haat, kwaadaardigheid en alle andere ongerechtigheden zo goed afweren, als de eenvoudige, onomwonden waarheid dat zal doen.” (South African Mission Bulletin, January 19, 1971.)

Wij geloven eerlijk te moeten zijn. Moge God ons helpen in de praktijk te brengen wat we geloven.

De ondeugden van het bedriegen en stelen zijn niet ongewoner, en niet minder verwerpelijk dan het liegen. In de schrifturen worden ze met gelijke nadruk veroordeeld. Vanaf de Sinaï heeft de Here zijn geboden aan Israël gegeven, en deze geboden gelden ook voor ons:

„Gij zult niet stelen.

Gij zult geen valse getuigenis geven tegen uw naaste.” (Exodus 20:15-16.)

De Heer heeft ons, in zijn wet, gegeven aan de kerk in deze laatste bedeling, en waarnaar al eerder verwezen is, geboden:

„Gij zult niet stelen; en hij die steelt, en zich niet wil bekeren, zal worden uitgeworpen.” (LV 42:20.)

Dit houdt in dat de niet berouwende dief door de kerk moet worden geëxcommuniceerd. Schending van deze geboden bereikt ongekende hoogten in onze maatschappij. Een bron vermeldt dat winkeldiefstal, door de profeet gisteren genoemd en een afschuwelijke manier van stelen en bedriegen, alleen al een in de Verenigde Staten een zaak van een miljard dollar per jaar is.” (Decurity Key, May 1976.)

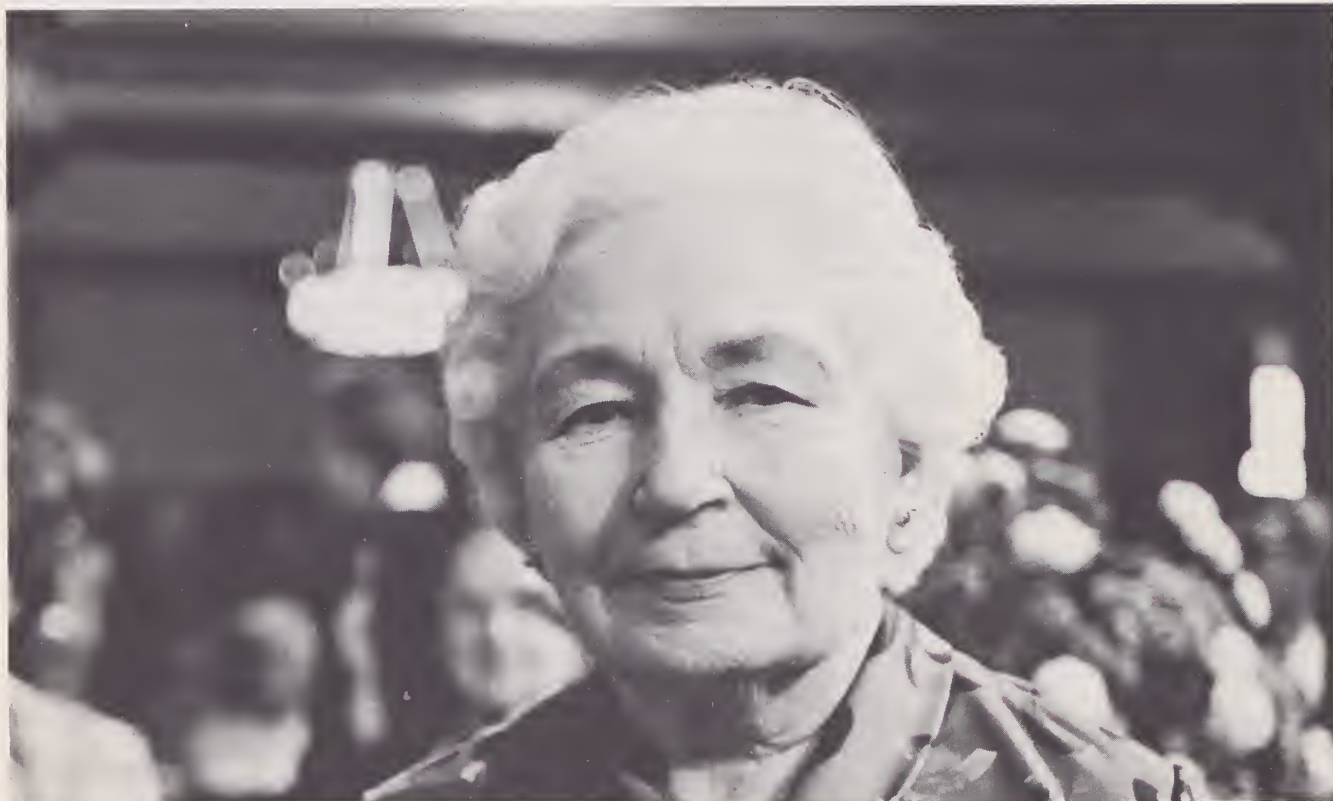
Een andere bron vermeldt dat „zeventig procent van alle inventarisverliezen

te wijten is aan diefstallen door werknemers . . . (en dat) 76 procent van alle werknemers stelen van de bedrijven waarvoor zij werken.” (Deseret News, January 29, 1976.)

„Wij geloven eerlijk te moeten zijn”.

Ik geef u mijn getuigenis, mijn broeders en zusters, dat de leerstelling die ik hier heb aangehaald, waar is en van de Almachtige zelf komt. Hij heeft ons in deze laatste dagen de beginselen geopenbaard waardoor wij kunnen bloeien, waardoor wij onszelf mogen vervolmaken, waardoor we uit de gevallen staat waarin we moeten verkeren om de voorbereidingen te treffen tot de wederkomst van de Verlosser tot de wereld. Ik geef mijn getuigenis aangaande deze waarheden en de waarheden van het evangelie zoals het geopenbaard is en zoals wij het onderwijzen, en ik doe dit nederig in de naam van Jezus Christus, onze Verlosser. Amen.

Zuster Kimball

De profeten van weleer spraken van het zout dat een „zoet aroma” gaf; de volgelingen van Christus moeten een zoet aroma zijn voor hun medemens.

Het zout is goed

MARK E. PETERSEN
Van de Raad der Twaalven

Ik zou graag met u willen spreken over Abraham Lincoln, een man van God.

President Lincoln was een der grootste mannen aller tijden, en de reden daarvan was dat hij gewillig was de Here te erkennen en te gehoorzamen. Hij geloofde in God; hij leefde dicht bij God; hij bad vurig en hij wist dat hij door goddelijke inspiratie geleid werd bij zijn belangrijk werk.

Lincoln geloofde toegewijd in de bijbel en las er dikwijls in. Op een keer zei hij: „Ik heb lang geleden al geconcludeerd dat het minder moeilijk is te geloven dat de bijbel is wat zij voorgeeft te zijn, dan dat niet te geloven. Het is voor ons een goed boek om te gehoorzamen.” (John Wesley Hill, *Abraham Lincoln — Man of God*, New York: G. P. Putnam’s Sons, 1927, 4th ed., p. 126.)

Ten tijde van de burgeroorlog heeft Lincoln de bestemming van de Verenigde Staten aangegeven door de bijbel en haar beginselen toe te passen. Hij betrachtte het geloof, en het gebed, en een diepe nederigheid, en dit alles verschaftte hem veel zekerheden. Hij zegt daarvan: „Ik heb zo vele bewijzen voor zijn (Gods) leiding gekregen, zo vele momenten dat ik door een andere macht dan mijzelf ben bestuurd, dat ik er niet aan kan twifelen dat deze macht van boven komt . . . Ik weet dat de Almachtige, als me een bepaald ding wil laten doen of niet wil laten doen, een ma-

nier zoekt om me dit te laten weten.” (*Ibid.*, p. 124.)

Lincoln was ervan overtuigd, dat God in de grote lijn de zaken van de naties bestuurt, en dat als naties hem dienen, Hij die zegent; maar dat, als zij dit niet doen, Hij zijn zegeningen zal weerhouden.

Hij zei:

„Het is de plicht zowel van de naties als van de mensen, hun vertrouwen in Gods almacht te stellen, hun zonden en overtredingen met nederig verdriet te bekennen, doch in de wetenschap dat waarlijk bekeering zal leiden tot vergeving en kwietschelding, en om de grote waarheid te erkennen die in de schrift is verkondigd en is bewezen door heel de geschiedenis, dat alleen die natïen gezegend zullen worden, wier God de Heer is.” (*Ibid.*, p. 390-91.)

Met dit voor ogen verklaarde hij ook dat zowel natïen, als individuen, onderworpen zijn aan straffen en kastijdingen van de hand van God.

Hij geloofde dat de burgeroorlog een van de straffen was die God over Amerika bracht, omdat men er de slavernij toeliet. Hij wist dat de slavernij verkeerd was, en dat geen natie half slaaf en half vrij kon blijven, en daarom ondernam hij de noodzakelijke stappen om de slaven te bevrijden.

Op een dag verklaarde hij: „Als we het goede niet doen, zal God ons onszelf laten vernietigen; en als we het goede doen, zal Hij ons veilig uit deze

wildernis leiden, onze legers met overwinning bekronen en onze gescheiden natïen weer herstellen.” (*Ibid.*, p. 129.)

En toen sprak hij de aangrijpende woorden: „Ik weet dat ik gelijk heb, omdat ik weet dat de vrijheid goed is, omdat Christus haar onderwijst, en *Christus God is*.” (*Ibid.*, p. 285-86; cursivering toegevoegd.)

En verder heeft Lincoln gezegd: „Ik schijn te weten dat de Voorzienigheid ons heeft beschermd en ons zal beschermen tegen welke vernietiging dan ook. Al wat we moeten doen is de Almachtige te vertrouwen, doorgaan om gehoor te geven aan zijn opdrachten en om zijn wil uit te voeren.” (*Ibid.*, p. 126.)

„Dat de Almachtige rechtstreeks ingrijpt in de menselijke aangelegenheden, is een van de duidelijkste uitspraken uit de bijbel,” verklaarde de grote leider van de burgeroorlog. (*Ibid.* p. 124.)

Lincoln had hiervan verschillende voorbeelden gezien terwijl hij de bijbel bestudeerde. In Deuteronomium bijvoorbeeld las hij dat God de Israëlieten van weleer, bij hun bevrijding uit de Egyptische slavernij, beloofde, dat als zij de geboden Gods zouden gehoorzamen, God van hen de grootste natie op aarde zou maken.

Oudheidkundige en geschiedschrijvers hebben aangetoond dat er in het verleden verschillende grote en ontwikkelde naties waren; maar God

wilde van de twaalf stammen de grootste maken!

Echter, daar was één voorwaarde: in dien zij de Here zouden dienen.

In Deuteronomium 28 lezen we: „Indien gij dan aandachtig luistert naar de stem van de Here, uw God, en al zijn geboden, die ik u heden opleg, naarstig onderhoudt, dan zal de Here, uw God, u verheffen *boven alle volken der aarde.*” (Deuteronomium 28:1; cursivering toegevoegd.)

En verder zei de Here dat het zijn bedoeling met het oude Israël was het „te verheffen boven alle volken . . . en dan zult gij een volk zijn, geheiligd aan de Here, uw God.” (Deuteronomium 26:19.)

Hij beloofde hun vrijheid en voorspoed en ontvatbaarheid voor de ziekten welke de andere naties teisterden. Hij beloofde hun vrede en deed de gelofte dat het zwaard niet door hun land zou gaan, en verder dat hun vijanden bang zouden zijn om hen aan te vallen. „De Here zal u stellen tot een hoofd en niet tot een staart, gij zult enkel opgaan en niet neergaan, wanneer gij luistert naar de geboden van de Here, uw God, die ik u heden opleg om die naarstig te onderhouden.” (Deuteronomium 28:13; zie ook Leviticus 26.)

Aan de andere kant verklaarde de Heer dat, als Israël zou weigeren Hem te gehoorzamen, Hij zijn zegeningen zou gaan inhouden en straffen over hen zou doen komen zodat zij de minste van alle naties zouden worden; ze zouden de staart zijn en niet het hoofd; zij zouden hun voorspoed verliezen en uiteindelijk over de gehele aarde worden verspreid.

En wat gebeurde er met hen? Zij staarden naar de buurnaties naast en beneden hen en ze wilden net als zij zijn. Zij wisten dat deze naties slecht waren en afgoden dienden, maar die schenen bij hen toch erg populair te zijn; en daarom, verblind door egoïsme en trots, riepen de Israëlieten dat zij als zij wilde zijn. Uiteindelijk waren ze dat — ze vernietigden zichzelf zoals die andere naties. Zij verlieten de beginselen welke de Heer hun gaf om hen groot te maken. Zij lieten na hun uiterste mogelijkheden te bereiken en ondergingen de bittere gevolgen van

hun ongehoorzaamheid. Het was een kolossaal missen van deze prachtige kans, die de hele geschiedenis had kunnen veranderen.

Hetzelfde deed zich voor in het oude Amerika. Twee naties strekten zich uit over het westelijk halfrond. Beide ontvingen geboden, gelijkwaardig aan die, gegeven aan het oude Israël. Beide werd verteld, dat als zij in dit land voorspoedig wilden zijn, zij de God van dit land, Jezus Christus, moesten dienen, en anders zouden ze weggevaagd worden.

Maar geen van deze naties had voldoende geloof om de geboden te onderhouden. Beiden lieten hun kans, zoals ook aangeboden was aan het oude Israël, om machtig op de aarde te zijn, aan zich voorbijgaan. Beide vervielen tot zonde, en beide werden ze vernietigd. Nu, wat heeft Lincoln gezegd?

„Het is de plicht zowel van de naties als van de mensen, hun vertrouwen in Gods almacht te stellen.”

En wat heeft hij nog meer gezegd?

„Alleen *die* naties zullen worden gezegend die de Here tot God hebben.”

Dat beginsel gold in de dagen van het oude Israël, het gold bij de Jaredieten en de Nephieten, en het geldt heden; *alleen die naties zullen worden gezegend die de Here tot God hebben.* Maar Lincoln heeft ons ook nog iets anders voorgehouden. Hij zei niet alleen dat Gods zegeningen beperkt blijven tot die naties die Hem erkennen, maar dat eveneens slechts *die* individuen die God dienen, zijn zegeningen ontvangen.

Onthoud dat hij zei: Het is de plicht van naties *en individuen* hun vertrouwen in Gods almacht te stellen, hun zonden met nederig verdriet te bekennen en vergeving en kwijtschelding te zoeken.

Wat heeft Lincoln nog meer gezegd? Haast als een profeet zei hij:

„Wij zijn de ontvangers van de meest uitgelezen giften van de hemel; . . . wij zijn in aantal, in rijkdom en in macht gegroeid, zoals geen andere natie ooit gegroeid is. Maar wij zijn *God vergeten.* (cursivering toegevoegd) Wij zijn de goedgunstige hand vergeten die onze vrede heeft bewaard en ons heeft vermenigvuldigd, ver-

sterkt en verrijkt, en we hebben ons ijdel verbeeld, in de bedriegelijkheid van onze harten, dat al deze zegeningen werden voortgebracht door de superieure wijsheid en kracht van ons zelf . . . We zijn te verwaand om de noodzaak te voelen van verlossende en bewarende genade, te trots om te bidden tot de God die ons allen heeft gemaakt. (Hill, p. 391.) Dan vervolgt Lincoln: „het betaamt ons dan onszelf te vernederen voor de beledigde macht, om onze zonden . . . te bekennen, en te bidden om goedertierenheid en vergeving.” (*Ibid.*)

Hebben we de moed te doen wat Lincoln heeft gezegd?

De Hemel weet dat deze wereld is vervuld van zonde en kwaad, van trots en verwaandheid, van egoïsme, hebzucht en gierigheid. Willen we werkelijk op deze manier leven en de ellende van dit alles ondergaan? Kan de mensheid werkelijk vreugde scheppen in vuiligheid en goddeloosheid en niet naar de vrijheid en blijheid van de goede zeden zoeken?

Dit soort vrijheid kan alleen gevonden worden in rechtschapenheid. Vuiligheid en goddeloosheid brengen slechts slavernij, degradatie en dood. De Zaligmaker heeft op een keer gesproken van het zout dat de mens smaak geeft. Hij heeft ook gesproken van het zout dat zijn smaak verliest. Profeten uit het Oude Testament spraken van een goede smaak; maar ze spraken ook van iets dat stinkt; met de afschuwelijke stank van de goddeloosheid.

Iedere natie bestaat uit individuele burgers. Als zijn burgers slecht zijn, is de natie slecht. Als ze rechtschapen zijn, hebben we een rechtschapen natie.

Rechtschapenheid moet derhalve beginnen bij iedere afzonderlijke persoon. Een ieder moet zichzelf beschouwen als een gedeelte van het zout der aarde, dat bedoeld is om een goede smaak aan zijn medemensen te geven. Speciaal iedere volgeling van Christus moet zijn als het zout dat een goede smaak voortbrengt.

Maar we moeten de waarschuwing van de Here gedenken: „Indien nu het zout zijn kracht verliest, waarmede zal het gezouten worden? Het deugt ner-

gens meer toe dan om weggeworpen en door de mensen vertreden te worden." (Matteüs 5:13.)

En wat zei Lincoln ook nog meer? Als we het goede niet doen, zal God ons onszelf laten vernietigen. En dat is waar, want God zal niemand de hemel in dwingen. Maar de Heer was krachtiger dan Lincoln, en verklaarde dat ongehoorzaamheid een belediging voor Hem is. De geur die de goddelozen verspreiden wordt een stank in zijn gezicht. Het is de geur die *stinkt*. Ik vraag u, hoe verliezen wij de smaak die Christus' volgelingen zouden moeten hebben? We verliezen die omdat we stoppen met Hem te dienen, of gemakzuchtig in onze gehoorzaamheid worden.

Als we bijvoorbeeld nalatig worden met het bezoeken van onze vergaderingen, verliezen we dan niet iets van de smaak welke goed zout moet hebben?

Als we onze gebeden, onze tienden en offeranden verwaarlozen, wat gebeurt er dan met onze smaak?

President Kimball vroeg ons gisteren wat er van onze smaak zou terechtkomen, als we van het evangelie onze naasten niet deelgenoot maken.

Als we Gods heilige sabbatdag geweld aandoen, zal dat dan een goede geur uit ons voortbrengen, of werpen we dan een stank in zijn gezicht?

Als we oneerlijk, onvriendelijk of wraakgierig zijn, beledigen we dan de Godheid niet? En als we onze deugdzzaamheid verliezen, die kostelijke gave der kuisheid, wat gebeurt er dan met onze geur? Staat reinheid niet naast goddelijkheid? Verjaagt vuiligheid geen reinheid? Beledigt onkuisheid niet de Here? Is het geen geur die stinkt?

Als wij in ons gezin schuldig zijn aan ontrouw, of thuis op een andere manier wreed zijn, scheiden wij dan een goede geur of een stank af?

Als wij ons verzetten tegen het kerkelijk beleid en onze geroepen leiders uitdagen, wat zal er dan van onze goede smaak worden? Kan er enige zuchtigheid in trouweloosheid zijn?

Als we ons terugtrekken van de kerk en de afbrekende leringen van valse profeten aanvaardden, doen we dan geen afstand van onze plaats in het

koninkrijk van God? En geeft dit aan de Here een goede smaak?

Terwijl hij sprak over de bewaring van onze plaats in Gods koninkrijk, zei president Heber J. Grant:

„Ik heb mensen, hoe hoog de positie ook . . . die zij bereikt hebben, hun plichten zien verwaarlozen en zich afkeren, en vijanden van de kerk zien worden; omdat zij de geboden van de Heer niet onderhielden.” „Mijn meest vurig gebed,” ging president Grant verder, „is dat iedere man en iedere vrouw tot zich door wil laten dringen dat zij in feite de architecten van hun leven zijn.” „. . . Er zijn twee geesten die zich voor ons inspannen. Welk werk we ook aanpakken, er is altijd een geest die ons vertelt: ‚O, maar dat hoef je niet te doen; het is tijdverspilling, en je zou eigenlijk iets anders moeten doen.’ Aan de andere kant,” vervolgde president Grant, „is er een stille zachte stem die ons vertelt wat goed is, en als we naar deze

zacht stem luisteren zullen we groeien, en toenemen in sterkte en macht, in getuigenis en niet alleen zelf het evangelie naleven, maar ook anderen te inspireren dit te doen.” (Improvement Era, Dec. 1937., p. 735.) En weer geldt, zoals Lincoln zei: „Onthoud altijd om onze grote goede en genadige Maker aan te roepen en op Hem te vertrouwen. Hij zal zich niet van ons afkeren in uiterste nood. Hij weet wanneer een mus valt, en telt de haren op ons hoofd. Hij zal de stervende man die zijn vertrouwen op Hem stelt niet vergeten.” (Hill, p. 334.) Moge wij ons gezond verstand gebruiken en de Heer onze God vertrouwen en gehoorzamen! Het betekent de enige weg naar de veiligheid, zowel voor naties als voor individuen. Hier van geef ik mijn getuigenis, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

Adney Y. Komatsu van het Eerste Quorum van Zeventig

THOMAS S. MONSON
Van de Raad der Twaalven

Een lint van zwart asfalt zoekt zijn weg door de bergen van het noorden van Utah naar de Vallei van het Grote Zoutmeer, en kronkelt dan zuidwaarts op zijn route. Zijn officiële naam is Interstate 15. Over deze enorme autobaan worden de opbrengsten van fabrieken, en vele handelsprodukten, en massa's mensen naar de plaatsen van hun bestemming vervoerd.

Op mijn weg naar huis, nu een paar dagen geleden, naderde ik de ingang van de Interstate 15. In de berm zag ik 3 lifters; elk van hen had een bord waarop de verlangde bestemming was aangegeven. Op een bord stond „Los Angeles”, terwijl een tweede bord de bestemming „Boise” aangaf. het was het derde bord echter dat mijn aandacht trok en me aan het denken zette. De lifter had niet Los Angeles, California, noch Boise, Idaho, op het bord geschreven dat hij omhoog hield. Zijn bord bevatte maar één woord, en dat was „OVERAL”.

Ziehier iemand die er tevreden mee was om in welke richting dan ook te reizen, als er maar iemand stopte en hem een gratis lift gaf. Wat een enorme prijs voor zo'n rit. Geen plan. Geen doel. De weg naar overal is de weg naar nergens, en de weg naar nergens leidt naar opgeofferde dromen, weggegooide mogelijkheden en een onvervuld leven.

Anders dan deze lifter, hebben u en ik dankbaar de gave van God om te kiezen in welke richting wij willen gaan. Met recht heeft Paulus het leven vergeleken met een wedren met een duidelijk afgezet eindpunt. Bij de heiligen te Corintië drong hij erop

Wij zijn voorzien van goddelijke eigenschappen om onze bestemming te besturen — de macht om te redeneren, te kiezen, te bidden en de stille zachte stem te herkennen

Welke weg zult u nemen?

aan: „Weet gij niet, dat zij, die in de renbaan lopen, allen wel lopen, doch dat slechts één de prijs kan ontvangen! Loopt dan zó, dat gij die behaalt!” (1 Corinthiërs 9:24.) Laat ons, in onze ijver, niet de wijze raad vergeten welke gegeven wordt in Prediker: „Dat niet de snelsten de wedloop winnen, noch de sterkste de strijd.” (Prediker 9:11.) In werkelijkheid behoort de prijs aan hem die tot het einde volhoudt.

Een ieder moet zichzelf afvragen: „Waar ga ik heen?” „Hoe denk ik daar te komen?” „Wat is werkelijk mijn goddelijke bestemming?”

Als ik de wedren van het leven noem, herinner ik mij een andere wedren, uit mijn kinderjaren. Misschien dat ik door te vertellen over deze ervaring uit deze periode kan helpen de antwoorden op deze belangrijke en alom gestelde vragen te formuleren. Toen ik ongeveer 10 jaar was maakten mijn vriendjes en ik met zakmessen kleine speelgoedbootjes van het zachte hout van een treurwilg. Met een driehoekig zeil in top, liet ieder van ons zijn primitief vaartuig te water om aan een wedstrijd mee te doen in de vrij rumoerige wateren van de rivier de Provo. We renden langs de oever van de rivier en keken naar de kleine vaartuigen, soms wild op- en neergaande in de snelle stroom, en soms vredig zeilend als het water dieper werd.

Tijdens zo'n wedstrijd bemerkten wij dat één bootje alle anderen naar de afgesproken finish vooruitsnelde. Plotseling droeg de stroom het te dicht bij een grote draaikolk; het bootje kapseisde en sloeg om. Het

werd rond en rond gedragen, en het zag geen kans om zijn weg terug te vinden naar de gewone stroom. Tenslotte kwam het tot rust aan het einde van de plas, tussen allerlei wrakhout, vastgehouden door de vingerachtige uitsteeksels van het groene moeras.

De speelgoedbootjes uit de kindertijd hadden geen kiel voor hun stabiliteit, geen roer om hun richting te bepalen, en geen krachtbron. Net als bij de lifter was hun bestemming „overal”, maar onontkoombaar stroomafwaarts.

Wij zijn voorzien van goddelijke eigenschappen om onze bestemming mee te bereiken. Wij zijn de sterfelijkheid niet binnengekomen om met de stroom van het leven mee te gaan, maar met de kracht om te denken, te redeneren, en te bereiken.

Onze hemelse Vader heeft ons niet aan het begin van onze aardse reis gezet zonder ons te voorzien van de middelen waardoor wij de door God gegeven leiding kunnen ontvangen, en zo veilig aan kunnen komen, aan het einde van deze grote wedren van het leven. Ja, ik heb het over het gebed. Ik heb het ook over de influisteringen van dat stille zachte stemmetje dat in ieder van ons is; en ik vergeet ook de schriften niet, welke geschreven werden door de zeelieden welke de zeeën die ook wij moeten oversteken, met succes bezeilden.

Persoonlijke pogingen zullen van ons verlangd worden. Wat kunnen wij doen om ons voor te bereiden? Hoe kunnen wij ons van een veilige reis verzekeren? Eerst moeten we ons doel duidelijk stellen. Wat is ons oogmerk? De profeet Joseph Smith leerde: „Ge-

luk is het doel en oogmerk van ons bestaan, en het zal aan het einde ons deel worden, als wij het pad volgen, dat er heen leidt. Dit pad is het pad van deugd, oprechtheid, getrouwheid, heiligheid, en het onderhouden van alle geboden Gods." (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, p. 271.) In deze twee zinnen wordt ons niet alleen een wel-oimlijdend doel gegeven, maar ook hoe wij het kunnen bereiken.

Ten tweede moeten we ons voortdurend inspannen. Heeft u opgemerkt dat Gods meest geliefde handelingen met zijn kinderen waren, wanneer zij met het juiste werk bezig waren? Het bezoek van de Meester aan zijn discipelen *op weg naar Damascus*, de goede Samaritaan *op de weg naar Jericho*, zo ook Nefi *teruggaande* naar Jeruzalem en Vader Lehi *op weg naar* het heerlijke beloofde land. Laat ons ook niet vergeten Joseph Smith *op weg naar Carthage*, en Brigham Young *op de uitgestrekte vlakke naar* het huis in de vallei van de heiligen.

Ten derde moeten wij geen omweg nemen, van de door ons vastgestelde koers af. Op ons pad zullen wij in aanraking komen met vertakkingen en draaiingen in de weg. Er zullen onontkoombare beproevingen van ons geloof en de verleidingen van onze tijd zijn. Wij kunnen het ons eenvoudig niet veroorloven een omweg te maken, want sommige omwegen leiden tot de vernietiging en de geestelijke dood. Laten we de zedelijke drijfzanden welke ons van elke kant bedreigen, de draaikolken van zonden, en de onderstromingen van ongeïnspireerde filosofieën, vermijden. Die schrandere rattenvanger, genaamd Lucifer, speelt nog steeds zijn zoete melodie en leidt de onvoorbereiden weg van de veiligheid van hun gekozen pad, weg van de raad van liefhebbende ouders, weg van de veiligheid van Gods leringen. Zijn deuntje is al zo oud, zijn woorden nog steeds zoet. Zijn prijs is eeuwig. Hij zoekt niet het uitschot van de mensheid maar de door God verkorenen. Koning David luisterde, volgde, en viel. Maar Kain heeft dit ook gedaan in een vroeger tijdperk, en Judas Iskariot in een later tijdperk.

Ten vierde, om de prijs te behalen,

moeten we gewillig zijn de prijs te betalen. De leerling wordt geen vakman totdat hij geslaagd is. De advocaat heeft geen praktijk totdat hij wordt toegelaten als advocaat. De dokter kan ons niet helpen totdat zijn assistent er op zit.

U bent degene die moet overwegen, Om het te doen of weg te gooien, Om naar het doel veraf toe te leven, Of om te blijven wat u bent en maar aan te rooien.

(Edgar A. Guest, „You”, *The Light of Faith*, Chicago: Reilly and Lee, 1926, p. 133.) Laat ons gedenken hoe Saul de achtervolger, Paulus de bekeerder werd, hoe Simon de visser, Petrus de apostel van geestelijke kracht werd. En laten we in onze gedachten houden, dat voordat Pasen er was het kruis er moest staan.

Ons ten voorbeeld in de wedloop van het leven kan het beste onze oudste broeder, de Here zijn. Als kleine jongen, stelde hij ons voor het woord:

„Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?" (Lucas 2:49.) Als volwassen man onderwees hij medelijden, liefde, gehoorzaamheid, opoffering en toewijding door een voorbeeld te zijn. Voor u en voor mij is zijn oproep nog steeds dezelfde: „Komt, volg mij na." Eén die luisterde en volgde was de mormoonse zending Randall Ellsworth, over wie u heeft kunnen lezen in uw krant, of gezien hebt op de televisie. Zes maanden geleden, terwijl hij op was voor De Kerk Van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Guatemala, overleefde Elder Randall Ellsworth een aardbeving. Tijdens deze aardbeving viel er een balk over zijn rug, die zijn benen verlamde en zijn nieren heel ernstig beschadigde. Na een medische spoedbehandeling

Een bezoeker van het bezoekerscentrum in gesprek met een gids

te hebben ondergaan, werd Randall naar een groot ziekenhuis nabij Rockville, waar hij vandaan komt, gevlogen. Terwijl hij daar lag, nam een journalist Randall een interview af, waarvan ik getuige kon zijn door middel van het wonder televisie. De journalist vroeg: „Kunt u lopen?” Het antwoord: „Nog niet, maar ik zal het kunnen.” „Denk je dat je in staat zult zijn je zending af te maken?” Er kwam ten antwoord: „Anderen denken van niet, maar ik zal het doen.”

Met de microfoon in de hand vervolgde de journalist: „Ik heb gehoord dat u een beterschapswens ontvangen heeft van niemand minder dan de president van de Verenigde Staten.” „Ja,” antwoordde Randall, „Ik ben erg dankbaar voor deze attentie van president Ford; maar ik heb nog een brief ontvangen; niet van de president van mijn land, maar van de president van mijn kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, van president Spencer W. Kimball. Daaraan hecht ik de meeste waarde. met hem die voor mij bidt, en met de gebeden van mijn familie, mijn vrienden, en mijn mede-zendingen, zal ik terugkeren naar Guatemala. De Here wilde dat ik het evangelie daar twee jaar zou verkondigen, en dat zal ik ook doen.”

Ik wendde mij tot mijn vrouw en zei: „Hij weet zeker de omvang van zijn

verwondingen niet. Onze officiële medische rapporten laten ons niet toe zulk een terugkeer naar Guatemala te verwachten.”

Hoe dankbaar ben ik dat de dag van geloof en het tijdperk van wonderen nog geen verleden tijd zijn, maar ook nu nog met ons zijn.

De kranten en televisie richtten hun aandacht op meer direct nieuws, toen de dagen weken werden, en de weken maanden. De woorden van Rudyard Kipling beschrijven de situatie van Randall Ellsworth:

Het lawaai en het geschreeuw neemt af,

De kapteins en de koningen gaan weg,
Alleen staat Uw oude offer . . .

Een nederig en een berouwvol hart,
Heer der Heren, wees met ons,
Uit vrees dat wij vergeten —
uit vrees dat wij vergeten.

Rudyard Kipling's Verse, Garden City,
New York Doubleday, 1946, p. 327.)

En God heeft hem, die een nederig en berouwvol hart had, niet vergeten, zending Randall Ellsworth. Beetje bij beetje kwam het gevoel in zijn benen weer terug. In zijn eigen woorden beschrijft Elder Randall deze vooruitgang zo: „Ik was altijd bezig, altijd

mijzelf een zetje te geven. In het ziekenhuis vroeg ik tweemaal per dag therapie in plaats van eenmaal. Ik wilde weer lopen.”

Toen het Zendelingencomité zijn verbazingwekkende medische vooruitgang had geconstateerd, werd hem bericht gezonden, dat zijn terugkeer naar Guatemala werd goedgevonden. Hij zei: „Eerst was ik zo blij, dat ik niet wist wat te doen. Toen ben ik naar mijn slaapkamer gegaan om te huilen. Daarna ben ik op mijn knieën gevallen en heb ik mijn hemelse Vader gedankt.”

Twee maanden geleden stapte Randall Ellsworth op het vliegtuig dat hem terugbracht naar de zending waartoe hij geroepen was en terug naar de mensen van wie hij hield. Achter zich liet hij een spoor van twijfelaars, een menigte van ongelovigen, maar ook honderden die verbaasd waren over de kracht van God, over het wonder van geloof, en over de beloning voor de vastberadenheid. In de toekomst waren er eerlijke, Godvrezende en ernstig zoekende zonen en dochters van onze hemelse Vader. Zij zullen zijn woord horen. Zij zullen zijn waarheden leren. Een hedendaagse „Paulus”, die ook zijn „doorn in het vlees” kreeg, en terugkeerde om hun de waarheid te verkondigen, om hen ten eeuwigen leven te leiden.

Moge een ieder van u, zoals Randall Ellsworth, weten waar hij naar toe gaat, gewillig zijn voortdurend te proberen daar te komen, alle omwegen te vermijden, en bereid zijn de vaak erg hoge prijs van het geloof en de vastberadenheid om de wedloop van het leven te winnen, te betalen. Dan, als de sterfelijkheid eindigt, zullen we de toejuiching van onze hemelse Rechter horen: „Wel gedaan, gij goede en trouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer.” (Matteüs 25:21.)

Een ieder zal dan zijn reis volbracht hebben, niet naar een vaag „OVER-AL” maar naar zijn hemels thuis — het eeuwige leven in het celestiale koninkrijk van God.

Dat dit ons doel mag zijn en onze beloning, is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Leden van het koor van de zustershulpvereniging dat vrijdagsavonds zong

De mensheid heeft het evangelie van Jezus Christus vervalst en het vervangen door menselijke bedenksels

De eenvoud in Christus

LEGRAND RICHARDS

Van de Raad der Twaalven

Ik voel mij vereerd, broeders en zusters, dat mij gevraagd is u mijn getuigenis te geven en het aan dat van de broeders, die hun getuigenis op deze bijeenkomst en op de vorige bijeenkomsten reeds gaven, toe te voegen. Ik doe dit met heel mijn hart en ziel. Ik weet dat dit Gods werk is, dat Jezus Christus de Verlosser van de wereld is, en het Hoofd van deze kerk. Dat Joseph Smith zijn profeet was, om in deze laatste dagen zijn koninkrijk hier op aarde te vestigen en de weg te bereiden voor Zijn wederkomst.

In de zomermaanden, de vakantieperiode, moest ik een paar weken thuis doorbrengen wegens een ziekte. Dat verschafte me de gelegenheid een paar boeken te lezen, en ik las mijn patriarchale zegen, en de zegens die ik van presidenten van de kerk heb ontvangen toen ik een — en andermaal tot zendingspresident werd aangesteld en toen ik aangesteld werd als presiderende bisschop van de kerk, en ten laatste toen president David O. McKay, bijgestaan door zijn raadgevers en de leden van het Quorum der Twaalven, vierentwintig jaar geleden in de heilige tempel zijn handen op mijn hoofd legde en mij ordende tot apostel van Jezus Christus. Bij die zegen gaf president McKay mij de opdracht dat ik een getuige van God moest zijn, en dat ik getuigenis zou geven van zijn goddelijke roeping en de goddelijke roeping van zijn profeet Joseph Smith en van de waarheden van het herstelde evangelie. En waarlijk, de vreugde die ik de afgelopen 24 1/2 jaar heb gehad door te trachten gehoor te geven en gehoorzaam te zijn aan deze opdracht, kan ik niet op. Die vormde een groot geluk.

Ik heb de bedoeling van de woorden van de profeet Nefi beseft, die zei: „Hij heeft mij, tot het verteren van mijn vlees toe, van Zijn liefde vervuld.” (2 Nephi 4:21.) Heeft u dat ooit gevoeld? Dat u kippevel kreeg door de macht van de Geest? Ik denk aan de woorden van de apostel Paulus die zei dat het onmogelijk zou zijn hun die „het goede woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt hebben, en daarna afgevallen zijn opnieuw tot bekering te brengen.” (Hebreë 6:5-6.)

Hieruit krijg ik het gevoel dat Paulus hier uitsprak dat we zelfs in dit sterfelijk bestaan de kracht kunnen proeven van de werelden die nog komen.

Ik heb vele rijke vrienden, ik heb nog nooit vreugdetranen uit hun ogen zien komen om iets dat zij voor geld hadden gekocht. Maar ik heb genoeg tranen gezien in de ogen van de eenvoudigen van deze aarde op het zendingsveld, in getuigenisvergaderingen, en in de ogen van zijn dienstknechten wegens de invloed en macht van de Geest van God. Dus weet ik dat die echt is.

Ik kan mij herinneren dat, toen ik een kleine jongen was op een plattelands dorpje, onze zondagsschoolleraar ons de woorden mee gaf van Johannes de Doper, die zei dat hij doopte met water ter vergeving der zonden. Maar hij zei: „Doch Hij komt, die sterker is dan ik, wiens schoenriem ik niet waardig ben los te maken: die zal u dopen met de heilige Geest en met vuur.” (Lucas 3:16.) Toeh ik een kleine jongen was kon ik niet begrijpen wat met dat vuur bedoeld werd, maar ik heb lang genoeg geleefd om het nu te weten. Als ik bij vele gelegenheden getuigenis gaf van de waarheid

van dit evangelie, werd ik door de invloed en de kracht van de Geest van de Heer, verheven boven mijn persoonlijke en aangeboren bekwaamheden totdat het een gedeelte van mijzelf werd, en ik zou u nu en hier dit getuigenis willen geven.

Vandaag had ik gedacht een paar woorden te zeggen aangaande een uitspraak van Paulus. Hij zei: „Maar ik vrees dat misschien . . . uw gedachten van de eenvoudige toewijding aan Christus afgetrokken zullen worden.” (W Korinthe 11:3.) En ik zeg u, dat door de gehele wereld de gedachten van mensen afgedwaald zijn van de eenvoud, welke in Christus is, en zij hebben de geboden van mensen onderwezen in plaats van de eenvoudige waarheden welke geopenbaard zijn in het heilige woord van God.

Ik denk aan de woorden van Jesaja. „Omdat zij de wetten hebben overtreden, de inzetting, het eeuwig verbond verbroken, daarom verslindt een vloek de aarde.” (Jesaja 24:5-6.)

Dan denk ik terug aan de tijd toen keizer Constantijn het Concilie van Nicea bijeen riep, dat in 325 jaar na Christus gehouden werd. 318 bisschoppen hebben vier weken gediscussieerd en gedebatteerd over de goddelijkheid en persoonlijkheid van Jezus Christus en God. Wat denkt u daarvan? Hun gedachten waren verward en bedorven want anders hadden zij de eenvoudige leringen van de Schriften opgevolgd en waren er geen vier weken nodig geweest om over deze vraag te debatteren. Dank de Heer, dat door de herstelling van het evangelie, deze eenvoudige waarheden een deel van ons zijn en van ons grote werk, en dat onze gedachten niet zijn bedorven.

Ik zal u nog een ander klein voorbeeld geven van wat ik bedoel. Toen ik verscheidene jaren geleden zendelingenwerk aan het doen was in de staat Massachusetts, het was rond Pasen, had ik een gesprek in het huis van een geëmeriteerde dominee. Ik vroeg hem mij zijn opvatting over de Godheid uit te leggen. Hij vertelde over de algemene inzichten en de dogma's van de kerken, en dat hij geloofde dat de Vader en de Zoon en de Heilige Geest God waren, maar een geestelijke God, geen lichamelijke God, en dat er een invloed was die de aarde, het leven van de bloemen en de bomen enzovoort mogelijk maakte.

Toen zei ik: „Wel, waarom vieren ze dan het Paasfeest?”

En hij zei: „Wegens de opstanding van Christus.”

En ik zei: „En wat bedoelt u daarmee? Kwam zijn geest terug om van zijn lichaam bezit te nemen toen de steen werd weggerold? Hij stond op, en toen de vrouwen naar het graf kwamen, zaten er engelen, een aan het hoofd en een aan het voeteinde, en zij zeiden: „Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt. (Lucas 24:5-6.) Herinnert u zich hoeveel keren Hij is verschenen aan de Twaalven en dat Hij hun toen de wonden in zijn handen en zijde liet betasten en zei: „Betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb.” (Lucas 24:39.) Daarna nam Hij vis en een honingraat en at met hen. Na veertig dagen met zijn discipelen te hebben doorgebracht, steeg Hij op ten hemel. En terwijl hij opvoer, stonden er twee mannen in blinkende klederen en zeiden: „Galileese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen.” (Handelingen 1:11.) Toen zei ik tot de dominee: „Nu, hoe kunt u eerder in een geest geloven dan in deze persoonlijke Christus die naar de hemel ging? Heeft u het gevoel dat Hij weer is gestorven, en dat Hij slechts met zijn geest in deze wereld is, in plaats van hetzelfde lichaam te hebben waar Hij mee opvoer en waar-

mede Hij de eerste vrucht van de opstanding werd, een opstanding die werkelijk is, en niet slechts een geestelijke opstanding?” De dominee dacht er even over na en zei: „Ik heb het nog nooit zo bekeken.”

Mozes wist dat deze toestanden zich zouden voordoen. Aan het begin van zijn tocht met de kinderen Israëls naar het Beloofde Land, vertelde hij hun dat zij er niet lang zouden blijven, maar verstrooid zouden worden onder de naties, en dat zij goden zouden aanbidden die gemaakt waren door de mensen, goden die niet konden horen, zien, eten of ruiken. (Zie Deuteronomium 4:28.) Is dat niet de God van de hedendaagse christelijke wereld? Zo lang geleden wist Mozes al dat deze toestand zich zou voordoen, en hij liet het daar niet bij. Hij zei, dat zij in de laatste dagen (en wij leven in de laatste dagen), als zij naar God zouden zoeken, Hem zeker zouden vinden, en zij hebben Hem gevonden. Wat een verschil tussen die onjuiste visies over de Christus, en de tijd dat Stefanus werd gestenigd, en hij de hemelen geopend zag en Christus zag staan aan de rechterhand van zijn Vader. Hoe kon Hij aan diens rechterzijde staan, als Hij geen lichaam had? Hoe kon hij staan als Hij geen voeten bezat? Vergelijk dit dan ook met het geweldige visioen van de profeet Joseph Smith in deze bedeling, toen er, zoals zijn getuigenis zegt, een licht uit de hemel kwam, helderder dan de middagzon. In het midden van dat heerlijke licht stonden twee hemelse boodschappers, de Vader en de Zoon. De Vader, zei, op Zijn Zoon wijzende: „Dit is Mijn geliefde Zoon, hoor Hem!” (Joseph Smith 2:17.) Dat is de eenvoud in Christus, en als de wereld slechts de eenvoudige dingen welke ik heb aangehaald vandaag, zou opvolgen, hoe zouden zij dan het surrogaat dat overal voorhanden is, nog kunnen geloven?

Herinnert u zich wat Jezus heeft gezegd in de zaligsprekingen? Onder andere zei Hij: „Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien.” (Matteüs 5:8.) Volgens de vervalste ideeën van de hedendaagse christelijke wereld, kunnen zij niet veel hopen te zien te krijgen als ze Hem zien, daar Hij vol-

gens hen slechts een geest is die overal aanwezig is. Zouden zij de bloemen, planten en de bomen ook geestelijk zien? De heiligen der laatste dagen echter kijken uit naar de dag dat zij Hem zullen zien komen met macht en grote heerlijkheid. Het kan gewoonweg niet dat Hij afstand deed van dat lichaam om overal aanwezig te kunnen zijn, en met de Vader dezelfde persoon te kunnen zijn.

Wel, dit is een van de grote waarheden die aan het licht zijn gekomen door de herstelling in deze dagen van het evangelie. Ik getuig daarvan, en ik weet dat Hij leeft. Hij staat aan het hoofd van de kerk. Zoals Paulus zei, is de kerk” gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is.” (Efeze 2:20.) Ik heb een getuigenis dat Hij aan het hoofd van deze kerk staat, dat Hij die leidt en bestuurt, en ik kan me niet indenken, dat iemand met een gezond verstand die bestudeert wat de kerk tot stand heeft gebracht sinds de dag dat Hij en zijn Vader verschenen zijn, kan denken dat dit het werk is van mensen.

Nu ik over de profeet Joseph Smith spreek, zou ik u graag een klein getuigenis willen geven. Een paar jaar geleden, toen broeder John A. Widtsoe nog in leven was, hield hij in de Barrett Hall een serie lezingen over de Leer en Verbonden, en mijn vrouw en ik waren erbij aanwezig. Hij had zuster Inez Witbeck bij zich, die prachtig voorlas, en toen zei hij: „Zuster Witbeck, lees afdeling die en die,” en toen vroeg hij weer gedeelten uit andere afdelingen. Toen stond hij op en zei: „Nu, studenten, professoren, zoudt u zoiets kunnen schrijven?” En daaraan voegde hij toe: „Ik wilde dat ik het kon.” En hij was president van twee universiteiten geweest, en had leerboeken geschreven die in het hele land gebruikt werden. Deze kerk heeft vele grote leiders op financieel gebied, in de industrie, in het onderwijs voortgebracht. Doch geeneen van hen heeft geprobeerd zoveel op te brengen als de profeet Joseph Smith ons gegeven heeft, alhoewel hij de binnenkant van een klaslokaal nauwelijks had gezien.

In de eerste dagen omringde hij zich

met vele geleerde mannen, mannen met een universitaire opleiding. Sommigen van hen dachten dat zij beter openbaringen konden schrijven dan de profeet Joseph. Daarom gaf de Heer hun een test. Hij vertelde de profeet de geleerdste van hen uit te kiezen en hem dan een openbaring te laten schrijven, die gelijkwaardig was aan de minste van de openbaringen welke God door de dienst van Joseph Smith had gedaan. Als hij erin slaagde, zou hij onder geen veroordeling zijn, als hij geen getuigenis meer gaf van de waarheid van de openbaringen, die Hij door zijn profeet had gegeven. Mijn getuigenis is, dat er op deze aarde, behalve de Verlosser van de wereld, nooit iemand heeft geleefd die zoveel geopenbaarde waarheden aan de wereld heeft gegeven dan de profeet Joseph Smith. Hoe kan iemand de Lèer en Verbonden lezen en bestuderen, en dan nog denken dat Joseph Smith die geschreven heeft?

Neem deze als voorbeeld, de afdeling 76 uit de Leer en Verbonden. Wij lezen in de bijbel dat Paulus (alhoewel hij niet heeft gezegd dat hij het zelf was) een man in Christus kende die weggevoerd werd tot in de derde hemel (en er kan geen derde hemel zijn zonder een eerste en een tweede) en die werd weggevoerd naar het paradijs (en dan hebben wij nog een plaats daaronder!). Maar het was aan Paulus niet toegestaan te schrijven wat hij zag, hoe wij moeten leven en hoe de Here diegenen zou beoordelen die naar een hemel zouden gaan die hij vergeleek met de zon, en naar die gelijk aan de maan, en naar die gelijk aan de sterren, zoals broeder Sill hier vandaag aanhaalde. (Zie 2 Korinthe 12:2-4; 1 Korinthe 15:40-42.)

Maar deze openbaring werd bewaard om geopenbaard te worden aan de profeet van deze bedeling en zij is bekend als de afdeling 76 van de Leer en Verbonden. Toen de profeet deze openbaring ontving, zei hij: „(Het was) een afschrift van de verslagen van de eeuwige wereld.” (*History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 1:252.) Vele van onze geschriften werden lang voordat de mens op deze aarde was samengesteld. Daarom lezen wij van Christus,

het Lam, geofferd vóór de grondlegging van deze wereld. Niet dat Hij letterlijk was geofferd, maar in het grote eeuwige plan van de Heer had Hij zichzelf geofferd en moest Hij zijn leven geven.

Ik bid tot God om u allen te zegenen; dat is slechts een klein begin, maar o! als ik denk aan wat de profeet Joseph ons heeft geschonken met de Leer en Verbonden, de Parel van Grote Waarde, het Boek van Mormon, en dan dat prachtige getuigenis van de drie getuigen. Hoe kan iemand met zijn volle verstand, die de waarheid liefheeft, dit getuigenis lezen en dan niet willen weten of dat boek waar is? Dat moet zo iemand, ook al als hij dan de belofte in het laatste gedeelte leest, dat als iemand het boek leest en aan God, de eeuwige Vader, in de naam van Jezus Christus,

in geloof vraagt of de Here de waarheid ervan door de macht van de Heilige Geest bekend wil maken. (Zie Moroni 10:4-5.)

Ik wil hiervan getuigen, dat het het woord van God is. Dit is Zijn kerk, die zal op de aarde triomferen; en als ik naar de prachtige gebiedsconferenties kijk die de broeders houden, dan zal ik niet verbaasd zijn als het niet veraf meer is, dat grote aantallen, hele gemeenten, tot de kerk zullen toetreden, want dit is de enige weg tot de eeuwige verhoging.

Ik bid dat de Here u allen zegene, en ik laat u mijn zegen en getuigenis in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Een cameraman met op de achtergrond koordirigent, Jerold Ottley

Gods geschenk voor u

PRESIDENT MARION G. ROMNEY

Tweede raadgever in het
Eerste Presidium

Broeders, ik heb genoten van de fijne toespraken van broeder Packer, en van die welke net beëindigd is, en ik bid dat ik de Geest van God mag hebben om u te kunnen zeggen wat ik in gedachten heb, met een geest zodat u er zich niet door overvallen gevoelt. Ik heb de opdracht van Paulus aan zijn leerling Timoteüs gekozen als tekst voor deze opmerkingen.

„Om die reden herinner ik u eraan de gave Gods aan te wakkeren, die door mijn handoplegging in u is.” (2 Timoteüs 1:6.) Wij allen bezitten het priesterschap, een gave Gods die aan ons werd verleend door het opleggen van handen door iemand die het priesterschap en de autoriteit bezat om ons te ordenen.

Deze verwijzing kon zijn naar de verlening van de gave van de Heilige Geest, of naar een aanstelling in het priesterschap, of naar beide. In ieder geval dacht ik onlangs aan deze opdracht, toen ik luisterde naar het verslag van een teruggekeerde zendeling. Hij vertelde ons dat de vrouw in het gezin in wier huis hij en zijn collega woonden, geïnteresseerd was voor het evangelie; haar echtgenoot was echter niet geïnteresseerd. Maar op het laatst werd hij iets toeschietelijker en zei dat als de zendingen niets anders te doen hadden, hij naar hen zou luisteren. Een poosje hierna, toen nat en vies weer hen naar huis dreef, en hij alleen thuis was, gaven ze hem de eerste zendelingenles. In het begin toonde hij niet veel interesse, maar toen zij klaar waren stond hij op en hij zei:

„Weten jullie wat je juist aan mij hebt verteld?”

Zij meenden van wel.

„Geloven jullie het?” vroeg hij.

„Ja”, antwoordden zij, „wij geloven het.”

„Wel,” verklaarde hij, „dan begrijpen jullie niet wat jullie zeggen. Als jullie werkelijk geloofden dat God en zijn verzen Zoon, Jezus Christus, daadwerkelijk in 1820 naar deze aarde zijn gekomen, en persoonlijk aan een jongen verschenen zijn en hem de boodschap hebben gebracht die jullie zeggen dat Zij hem gaven, dan zou geen storm jullie van je werk af kunnen houden. Met zo'n boodschap zouden jullie moeten doorgaan met aan te kloppen en jullie boodschap te geven.”

Toen ik over dit voorval nadacht, heb ik mijzelf de vraag gesteld, welke ik nu aan u wil voorleggen: Hoeveel storm heeft u nodig om naar huis te gaan? Hoeveel storm heb ik nodig om naar huis te gaan? Mijn observaties vertellen mij dat velen van onze priesterschapsdragers de gave Gods die ons verleend werd door de handoplegging, goed moeten aanwakkeren. Een manier waarop wij dit kunnen doen is constant ons begrip van het evangelie te verscherpen en te verdiepen door gedisciplineerde zelfstudie.

President Stephen L. Richards heeft mij jaren geleden, toen ik met hem in een auto naar een ringconferentie reed, de belangrijkheid van het begrijpen van het evangelie onvergetelijk op mijn hart gedrukt. Wij bespraken toen de manieren waarop de heiligen konden worden aangemoedigd, meer getrouw naar de normen van de kerk te leven. In werkelijkheid zei hij tot mij: „Ik ben er zeker van dat de leden van de kerk getrouwer de geboden zouden onderhouden, als zij de beginselen van het evangelie beter begre-

pen.” Ik was het toen met hem eens, en dat ben ik nu nog.

Paulus, schrijvende aan Timoteüs, die hij begroette als „mijn geliefd kind”, haalde eerst Timoteüs’ „ongeveinsde geloof” aan, en gaf hem toen deze opdracht:

„Om die reden herinner ik u eraan de gave Gods aan te wakkeren, die door mijn handoplegging in u is. Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid.

Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here of voor mij, zijn gevangene, maar wees mede bereid voor het evangelie te lijden in de kracht van God . . .

Neem tot voorbeeld de gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt, in het geloof en de liefde, die in Christus Jezus is.”

(2 Timoteüs 1:2, 5, 6-8, 13.)

Alle leden van de kerk moeten acht slaan op deze waarschuwing van Paulus; vooral de priesterschapsdragers moeten er acht op slaan. Ik zeg dit omdat ik voel en altijd gevoeld heb dat we zijn, zoals Petrus zei: „En uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom; om de grote daden te verkondigen van Hem, die (ons) uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht.” (1 Petrus 2:9.)

Petrus vervolgde deze verklaring met het specificeren van hoe wij ons moeten en kunnen gedragen door „de grote daden te verkondigen van Hem, die (ons) uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht.”

Eén van zijn vermaningen was: „Onthoudt u van vleselijke begeerten, die

strijd voeren tegen uw ziel. (Dit is een waarschuwing tegen vuilheden als on-tucht, sexuele verdorvenheid hoe dan ook, vulgariteit en wulpsheid van elke soort.)"

En hij ging verder: „En dat gij een goede wandel leidt onder de heidenen, opdat zij, nader toezieende op dat-gene, waarin zij u als boosdoeners belasteren, op grond van uw goede werken God mogen verheerlijken ten dage der bezoeking.” (1 Petrus 2:9, 11-12.) Dit is de echo van de opdracht van de Heiland:

„Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.” (Matteüs 5:16.)

Daarnaast benadrukt Petrus de gehoorzaamheid aan de wet met deze woorden:

„Onderwerpt u aan alle menselijke instellingen om des Heren wil: hetzij aan den keizer, als opperheer;

hetzij aan stadhouders . . .

Want zó is het de wil van God, dat gij door goed te doen de mond snoert aan de onwetendheid van de onverschuldigde mensen.” (1 Petrus 2:13-15.) De bandeloosheid van onze hedendaagse maatschappij vereist van ons dat wij deze opdracht waakzaam naleven. De Here heeft ons geboden om én Zijn wet én de wetten van het land te gehoorzamen. „Want”, zegt Hij, „voorwaar zeg ik u: Mijn wet moet in dit land worden nagekomen.” En verder: „Laat niemand de wetten des lands overtreden, want hij die de wetten van God nakomt, behoeft de wetten van het land niet te overtreden.” (LV 58:19, 21.)

Ik zal niet proberen alle dingen die wij volgens Petrus moeten doen om onze gave Gods aan te wakkeren, te noemen.

Hij besloot echter door te zeggen:

„Ten slotte, weest allen eensgezind, medelijdend, hebt de broeders lief, weest barmhartig en ootmoedig, en vergeldt geen kwaad met kwaad of laster met laster, maar zegent integendeel, wijl gij hiertoe geroepen zijt, dat gij zegen zoudt beërven. Want: wie het leven wil liefhebben en goede dagen zien, weerhoude zijn tong van het kwade, en zijn lippen van bedrog te spreken; hij wijke af van het kwade

en doe het goede, hij zoek de vrede en jage die na, want de ogen des Heren zijn op de rechtvaardigen, en zijn oren tot hun smeking, maar het aangezicht des Heren is tegen hen, die het kwade doen.” (1 Petrus 3:8-12.)

Is het dat niet wat wij verlangen — dat de oren des Heren geopend zullen zijn voor onze gebeden?

Weet u broederen, het lijkt mij toe, dat wij, sinds wij het water van het doopvont betraden en daarbij tot God onze Eeuwige Vader getuigden dat wij „gewillig zijn de naam van (Zijn) Zoon op (ons) te nemen, Zijner altijd indachtig te zijn, en Zijn geboden te onderhouden” (LV 20:77) en dat deden overeenkomstig de eed en het verbond die tot het priesterschap behoren” (LV 84:39), wij ijverig moeten streven, met heel ons hart, vermogen, verstand en sterkte, „aan de zonden afgestorven” te zijn (1 Petrus 2:24), en, zoals Petrus zegt: niet langer te „leven naar de begeerten van mensen, maar naar de wil van God.” (1 Petrus 4:2.)

Er is geen tijd meer om verder te bespreken welk leven wij moeten leiden om „de grote daden te verkondigen van Hem, die (ons) uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht.” Ik wil echter wel onze plicht onder de aandacht brengen, die Petrus ons op het hart bond, dat wij zouden „hoeden de kudde Gods, die bij u is, niet gedwongen, maar uit vrije beweging, naar de wil van God, niet uit schandelijke winzucht, maar uit bereidwilligheid, niet als heerschappij voerend over hetgeen u ten deel gevallen is, maar als voorbeelden der kudde.

En wanneer de opperherder verschijnt, zult gij de onverwelkelijke krans der heerlijkheid verwerven.

Evenzo gij, jongeren, onderwerpt u aan de oudsten. Omgordt u allen jegens elkander met nederigheid, want God wederstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade. Vernedert u dan onder de machtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te zijner tijd. Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u.

Wordt nuchter en waakzaam. Uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden.

Wederstaat hem, vast in het geloof.” (1 Petrus 5:2-9.)

In het eerste hoofdstuk van zijn tweede brief, legt Petrus grote nadruk op een voortdurende, nooit-eindigde ijver in het bestuderen en toepassen van de beginselen van het evangelie, en de geboden van God in ons leven.

Hij begint met zichzelf als een apostel voor te stellen en zegt dan dat hij zich richt tot hen die „een even kostbaar geloof als wij hebben verkregen door de gerechtigheid van onze God en Heiland.”

Hij herinnert ons eraan dat Jezus Christus ons, door ons geloof, „geroepen heeft door zijn heerlijkheid en macht” en met alles wat tot leven en godsvrucht strekt begiftigd, ook met „kostbare en zeer grote beloften, opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur.” Dit heeft mij altijd geïnteresseerd en heeft altijd indruk op mij gemaakt, de goddelijke natuur te verkrijgen door de dingen te doen die God van ons verlangt. En opdat gij zoudt „ontkomen aan het verderf, dat door de begeerte in de wereld heerst.” Dan vertelt hij ons om door ons geloof toe te schragen: „. . . de deugd, de kennis, de zelfbeheersing, de volharding, de godsvrucht, de broederliefde, en de liefde (jegens allen).”

„Want” zegt hij, „als deze dingen bij u aanwezig zijn en overvloedig worden, laten zij u niet zonder werk of vrucht voor de kennis van onze Here Jezus Christus.

Want bij wie zij niet zijn, die is verblind in zijn bijziendheid, daar hij de reiniging van zijn vroegere zonden heeft vergeten. Beijvert u daarom des te meer, broeders, om uw roeping en verkiezing te bevestigen; want als gij dit doet, zult gij nimmer struikelen.

Want zó zal u rijkelijk worden verleend de toegang tot het eeuwige Koninkrijk van onze Here en Heiland, Jezus Christus.”

„Daarom zal het steeds mijn voornemen zijn u hieraan te herinneren, hoewel gij het weet en in de waarheid, die bij u is, versterkt zijt.

Ik acht het mijn plicht,” zegt Paulus, „zolang ik in deze tent ben, u door herinnering wakker te houden; want (hier zegt hij dat hij weet dat zijn

einde nadert) ik weet, dat het afleggen van mijn tent spoedig komt, zoals ook onze Here Jezus Christus mij heeft doen weten.

Maar ik zal mij beijveren, dat gij ook na mijn heengaan, (nadat ik overleden ben) telkens weer aan deze dingen kunt denken."

Dan geeft hij dit prachtige getuigenis: „Want wij zijn geen vernuftig gevonden verdichtsels nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Here Jezus Christus hebben verkondigd, maar wij zijn ooggetuigen geweest van zijn majesteit." Hiermee bedoelt hij dat hij de Heiland en Mozes en Elia op de berg had gezien.

Want Hij heeft, van God, de Vader, eer en heerlijkheid ontvangen, toen zulk een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem kwam: Deze is mijn Zoon, mijn geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.

En deze stem hebben ook wij uit de hemel horen komen, toen wij met hem op de heilige berg waren. (2 Petrus 1:1-18.)

Petrus wijst, zoals ik al zei, hier op hetgeen hij samen met Jacobus en Johannes op de Berg der Verheerlijking meegemaakt heeft.

„En wij achten het profetische woord (daarom) des te vaster," vervolgt hij, „en gij doet wél, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten." (2 Petrus 1:19.) De profeet Joseph heeft gezegd:

„Het zeer vaste woord van profetie (waarover Petrus spreekt) betekent, dat een mens weet, dat hij door openbaring en de geest der profetie door de macht van het Heilig Priesterschap ten eeuwigen leven is verzegeld." (LV 131:5.)

De profeet heeft eveneens gezegd dat „nadat iemand geloof in Christus heeft, zich bekeert van zijn zonden, en wordt gedoopt ter vergeving van zijn zonden en de Heilige Geest ontvangt (door oplegging der handen), welke zijn Trooster is, laat hem dan voortgaan met zich te vernederen voor God. Laat hem hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, en leven bij elk woord van God. Dan zal de Here spoedig tot hem zeggen: Zoon, gij

zijt verheerlijkt. Als de Here hem geheel beproefd heeft, en ziet dat de man vastberaden is Hem door alles heen te dienen, dan zal de man zijn roeping vinden en zeker van zijn keuze zijn. Dan zal het zijn voorrecht zijn de andere Trooster te ontvangen, de Trooster die de Here aan de Heiligen beloofd heeft, zoals opgeschreven staat in het getuigenis van Johannes, in het veertiende hoofdstuk." „*History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 3:380.)

Als ik het voorgaande en de getuigenis van Petrus beschouw, kan ik mij heel goed indenken waarom de profeet Joseph zei dat „Petrus van alle apostelen de meest goddelijke taal neerschreef." (HC, 5:392.)

Ik wil graag besluiten in woorden die Paulus aan Timoteüs, geschreven heeft. „Om die reden herinner ik u eraan de gave Gods aan te wakkeren, die door handoplegging in u is." (2 Timoteüs 1:6), en moge God ons geven dat wij allen kunnen geloven te zijn wat we zeggen te zijn, priesterschapsdragers, dat noch storm of windstilte ons van onze plichten zal kunnen afhouden. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

President Kimball schudt enkele bezoekers de hand

Iedere vader dient zich af te vragen hoe hij zich en zijn kinderen het beste tegen het kwaad van de wereld kan beschermen

Bereid veel uren te maken

PRESIDENT N. ELDON TANNER
Eerste raadgever in het Eerste
Presidium

Broederen, het is een heerlijk gezicht, al deze priesterschapsdragers bijeen in deze beroemde Tabernakel, en te weten dat duizenden en duizenden anderen zich overal in kerkgebouwen hebben verzameld, mannen die het priesterschap van God bezitten en de macht en de autoriteit hebben om in zijn naam te handelen. Een ieder van ons wil actief bezig zijn bij de opbouw van Gods koninkrijk, en bereid zijn om de schallende oproepen van onze president te beantwoorden. Wanneer ik voor een vergadering priesterschapsdragers sta, voel ik een zware verantwoordelijkheid en ik hoop en bid nederig dat de Geest en de zegeningen van de Heer ons nabij willen zijn, en ons terwijl ik tot u spreek helpen te denken.

Ik vraag me vaak of of wij ons werkelijk realiseren wat een groot voorrecht, wat een zegen het is om lid van Christus' kerk te zijn en het priesterschap van God te bezitten, en te weten dat wij de enige mensen op de wereld zijn die deze grote zegening, dit voorrecht hebben.

Wij moeten nooit vergeten dat dit voorrecht een grote verantwoordelijkheid met zich meebrengt, die een ieder van ons op zich moet nemen, van president Kimball tot aan de aangestelde diaken in de kerk. Laat ons nooit verzwakken, nooit vergeten dat wij door de Heer zijn geroepen. Hij verwacht van ons dat wij het priesterschap en onze roeping eer aandoen.

Wij hebben gehoord, horen nog steeds, en zullen nog steeds blijven

horen van het kwaad in deze hedendaagse wereld. Dat is werkelijkheid en ernstig. Ik ben er zeker van dat u, net als ik, er moe van bent om naar te luisteren, en soms het gevoel hebt dat we naar een gebarsten plaat luisteren.

Laat mij u een paar citaten uit een toespraak van dr. John A. Howard, president van het Rockford college in Rockford te Illinois, voorlezen, die hij in april 1976 gehouden voor afstudeerenden aan de Brigham Young University. Hij wees op de problemen en offeringen van onze eerste pioniers die de vlakten overstaken naar de Vallei van het Grote Zoutmeer en zei: „Het werk dat jullie generatie wacht is niet minder zwaar. De woestijnen die jullie tot bloei moeten brengen zijn niets minder dor, ja, jullie zending kan nog wel meer van jullie vragen, want anders dan de vroegere pioniers van deze staat worden jullie geconfronteerd met een woestijn die listig, beweeglijk en moeilijk te verkennen is.

Ja, de woestijn die jullie moeten overen is vermomd als een beschaving, zodat er de dubbele noodzaak is om de misleiding te ontmaskeren, om het verschil te bepalen tussen echt en namaak, om de een te helpen en de ander tegen te werken.

De zedelijke verdorvenheid die op de tv te zien is, wordt geëvenaard door de onzedelijke geluiden van de campus, waar ongehuwd samenleven ‚normaal‘ is en waar het gebruik van illegale drugs niemand meer de wenkbrauwen doet fronsen.

De groeiende stroom van misdadigheid wordt geëvenaard door de zondvloed van oneerlijkheid — en ik vind dat dit woord juist en op zijn plaats is. De stroom van oneerlijkheid wordt geëvenaard door de zondvloed van oneerlijkheid waar het politici betreft, die welbewust beloven wat zij niet kunnen geven, en die de mensen trachten te misleiden, in het geloof dat hun projecten altijd uit de portemonnaie van iemand anders betaald kunnen worden. Het kan voor jullie generatie moeilijk zijn je voor te stellen hoe deze maatschappij er nog geen tien jaar geleden uitzag. Schuttingtaal werd haast niet gehoord op een terras in toneelstukken en films. Gemeenschappelijke slaapzalen waren ongehoord, waar dan ook in dit land. De meeste mensen maakten zich geen zorgen als zij 's avonds alleen over straat gingen. Wellustige lectuur was niet zomaar te krijgen bij de kiosken, ook geen vnzige kaarten in de lobby van het plaatselijke motel, en het publiek kon geen wellustige lectuur kopen in boekwinkels.”

Ook zei hij: „Ik geloof niet dat er in de Verenigde Staten nog zo'n grote groep van jullie generatie is die zo constant onderwezen is in zijn godsdienstige plichten, en bereid is veel uren te maken en zich opofferingen te getroosten voor zijn beginselen, en zo waardig en zelfbeheerst is als jullie.” Als deze veronderstelling juist is, dan zijn jullie werkelijk gezegend en bevoorrecht.

Dit is een groot compliment aan het

adres van de Brigham Young University. Onthoud dat het werd gegeven door een niet-lid van de kerk, die president is van een andere universiteit. Hij is bekend met de hedendaagse toestanden in de wereld, en bevoegd om over dit onderwerp te spreken. Hij heeft duidelijk verteld wat de verantwoordelijkheden van onze BYU zijn. Na zijn toespraak gelezen te hebben vroeg ik mij af: „Wat heeft de Brigham Young University zo sterk gemaakt?” Ik zou graag op drie of vier dingen willen wijzen, waardoor de universiteit is wat zij is.

Ten eerste is zij opgericht in opdracht van de priesterschap van God en functioneert zij nog steeds onder invloed van die priesterschap. Haar president en de meeste van haar leerkrachten zijn mannen en vrouwen die een sterk getuigenis van het evangelie hebben, die weten wie zij zijn, waar zij vandaan kwamen, waarom zij hier zijn, en bereid en verlangend zijn de beginselen van het herstelde evangelie met woord en daad te prediken. Ten tweede, de meeste studenten van deze universiteit hebben thuis dezelfde beginselen geleerd, hebben geleerd dat zij geestelijke kinderen van God zijn en hoe zij zich voor kunnen bereiden op hun terugkeer in zijn tegenwoordigheid.

Ten derde, door de kerkelijke organisaties en het voorbeeld van de leiders en leraars ontvangen de jongelui kracht als zij opgroeien, en zij hebben er baat bij dat zij als leiders, leraars en leden van gemeenten en ringen werkzaam zijn op de terreinen van de universiteit.

Ten vierde, de grote kracht van de teruggekeerde zendelingen met hun sterke getuigenissen en ervaringen, draagt veel bij tot de religieuze atmosfeer op de campus.

Voor ik verder ga wil ik van deze gelegenheid gebruik maken om een belangrijke waarschuwing te laten horen, en dat is dat noch de universiteit, noch de kerk, noch wij als individuen, denken dat wij er al zijn, dat we gered zijn, dat we ons niet hoeven te bekeren, dat we niet voortdurend moeten trachten ons te verbeteren, dat we niet trouwer de leringen van het evangelie na moeten leven.

Als wat dr. Howard over de verantwoordelijkheden van de BYU-studenten gezegd heeft, waarheid is, en dat is het, dan is zijn toespraak zelfs nog meer van toepassing op de kerk, haar leiders, en haar leden. Nogmaals, dit is Christus' kerk, de enige kerk geleid door de priesterschap van God. En zij heeft de opdracht gekregen het evangelie aan alle mensen te onderwijzen, en hen voor te bereiden op de wederkomst van Christus. Dit kan alleen maar gedaan worden, als we het priesterschap van God en de ambten en roeping welke ons zijn verleend, alle eer aandoen.

Het is duidelijk dat wij als kerk en als individuen ons nog meer dan academici moeten inspannen om het kwaad van de wereld te weerstaan. Het Eerste Presidium en de algemene autoriteiten zijn bezorgd over het feit dat het kwaad en de verleiding zich uitstrekt tot in de kerk, en het leven van velen van onze jeugdige en zelfs van onze volwassen leden beïnvloedt. Het breekt haast onze harten te zien hoe velen worden beïnvloed, en hoe zeer. Wij realiseren ons dat één ziel heel veel waard is in de ogen van de Heer, en wij willen alles doen wat in ons vermogen is om de leden door liefde en vriendschap en waarschuwingen te sterken en op het pad van waarheid en gerechtigheid te begeleiden. Wij voelen ons als Nefi zich voelde toen „dit grote kwaad in enkele jaren over de Nephieten was gekomen; en . . . zijn hart was met droefheid vervuld; en in zijn zielesmart riep hij uit.” (Helaman 7:6.) Onze bezorgdheid is — en het moet de bezorgdheid zijn van ieder gezin, iedere vader, iedere volwassene en iedere priesterschapsdrager — hoe wij het beste ons en onze kinderen kunnen beschermen en beveiligen tegen het kwaad van de wereld.

Ik wil graag een soort gelijkenis aanhalen, de gelijkenis van de kapotte accu, geschreven door James E. Talmage. (Zie Albert L. Zobell Jr., *The Parable of James E. Talmage*, Deseret Book Company, 1973, blz. 7-12.) Hij zei dat hij om een bepaald experiment uit te kunnen voeren een krachtige primaire elektrische stroom nodig had. Hij vroeg een student een

accu samen te stellen, die bestond uit een dozijn cellen van eenvoudig ontwerp. Zijn assistent volgde de gebruikelijke procedure. Hij maakte twaalf glazen klaar, inhoudende een zoutoplossing, waarin een paar plaatjes, een van koolstof en een van zink, waren gedompeld. De cellen werden toen in serie verbonden. Dat had tot resultaat moeten hebben dat de serie een sterkte zou geven, gelijkwaardig aan de totale kracht. Men ontdekte echter, dat hij niet voldoende aandacht had besteed aan de details. Aan die *kleinigheden* die onze volmaaktheid kunnen *maken* of *breken*. Broeder Talmage zei dat hij teleurgesteld was toen hij de accu uitprobeerde, die niet werkte zoals hij had gekund. Toen hij hem onderzocht bleek dat alle cellen niet eender werkten; sommige waren erg druk, en de vloeistof leek op kokend water, door ontsnappend gas. De stroom daaruit was erg zwak. De totale energie werd haast opgebruikt om de eigen weerstand te overwinnen, en er bleef geen kracht meer over.

Hij haalde de accu uit elkaar en bekeek iedere cel afzonderlijk. De eerste acht cellen bleken in goede conditie te zijn. De negende echter was helemaal niet in orde. Het was gemakkelijk te zien dat deze cel de oorzaak van alle moeilijkheden was. Deze werd apart gezet en de volgende cellen werden getest en goed bevonden. De negende was ook de cel die het meest gestoomd en gesist had.

Deze cel weglatend, verbond hij de andere elf en zag dat zij een goede, sterke stroom voortbrachten, genoeg om een radio-ontvanger op te laten werken of om aan de andere kant van de aardbol een ontploffing tot stand te brengen.

Later inspecteerde hij de afgedankte cel en zag dat deze bij zichzelf kortsluiting had veroorzaakt door zijn schuimen en stomen. Haar zuur had de isolatie hier en daar vernietigd, en de elektrische stroom was geheel opgebruikt door een vernielende uitbijting. *Zij had de wet van de juiste werking geschonden. Zij had zichzelf in deze gebrekkige toestand gebracht.* Zij was niet alleen waardeloos als werkzame eenheid, maar een tegen-

werkend lid van een maatschappij van cellen. Zij was nog minder dan waardeloos, omdat zij een krachtige weerstand leverde bij de werking van de andere, schone en goede eenheden. Broeder Talmage vernietigde deze eenheid echter niet. Hij bedacht dat er een mogelijkheid moest zijn om iets van haar bruikbaarheid te herstellen. Hij onderzocht de binnenste delen en verwijderde de corrosie met een mes en een vijl. Hij doopte haar in een reinigingsbad, zette haar weer in elkaar en probeerde haar uit. Langzaam ontwikkelde zij energie, totdat zij haast net zo goed functioneerde als de andere cellen. Hij bleef de cel constant in het oog houden, daar hij er niet meer hetzelfde vertrouwen in stelde als voordat zij zichzelf verontreinigd had.

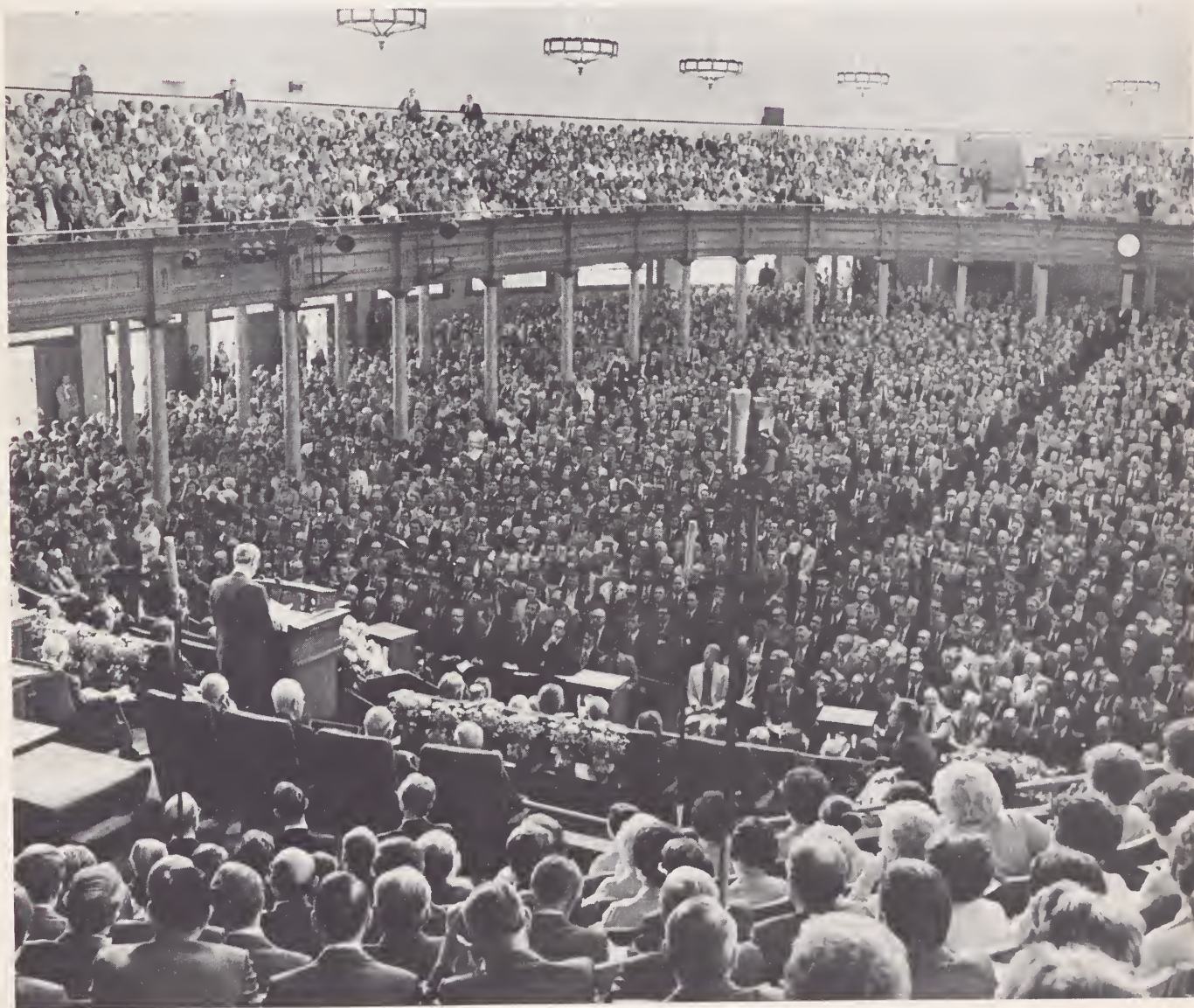
Broeder Talmage zei dat hij dit echt had meegemaakt, maar hij noemde het een gelijkenis en zei dat wij zozeer leken op deze galvanische cel. Er zijn mensen die luid en demonstratief, ja zelfs beledigend, met tegenwerkingen bezig zijn. Maar wat bereiken zij als het om doeltreffende arbeid gaat? Hun energie wordt volkomen opgebruikt bij het overwinnen van de innerlijke weerstand van hun kapotte ik.

Er zijn anderen die niets anders doen dan slapen en dromen. Zij zijn lui en, beoordeeld naar de norm van bruikbaarheid, dood. Er zijn mensen die zo stil aan het werk zijn, dat ze haast niet tonen dat zij hard aan het werk zijn. Door hun grote toewijding beïnvloeden zij de levens van diegenen waar ze mee samenwerken. *De*

vuile cel echter leek veel op een zondaar. Ongeschiktheid was het directe resultaat van haar interne wanorde, haar zelf-vernietiging. Zo'n fout bij de mensen noemen we zonde, Wat ook het overtreden van een wet is. Zij zijn, in één serieverband met anderen die rein, bekwaam en welwillend zijn, een belemmering voor de elektrische stroom, en de doeltreffendheid van het geheel wordt verminderd, of zelfs helemaal teniet gedaan door één zo'n fout lid.

Niet één priesterschapsdrager wil toch zeker die ene kapotte cel zijn die het werk van de Heer ophoudt? Een ieder van ons zou zo willen leven dat

President N. Eldon Tanner, eerste raadgever in het Eerste Presidium, stelt de algemene ambtenaren ter steunverlening voor.

de Heer gelukkig is met onze toewijding en werkzaamheid, en we willen graag voelen dat we helpen Gods koninkrijk op te bouwen. Om dit te doen is het nodig dat we waakzaam zijn, alles doen wat in onze macht is om Satan en zijn handlangers te dwarsbomen — vooral in deze tijden van voorspoed, nu de mensen geneigd zijn zich af te keren van de leringen van God.

De kerkleden van nu zijn waarschijnlijk financieel beter af als ooit te voren. De kerk groeit snel en wordt over het algemeen meer geaccepteerd in de wereld. Er schijnt een groter gevoel van geborgenheid te heersen. Dit alles veroorzaakt de neiging dat wij afvallig worden van de kerk omdat we onze gedachten teveel op de dingen van de wereld richten. Nefi waarschuwde zijn mensen tegen de omvang van de verleidingen van Satan met deze woorden:

„Want ziet, te dien dage zal hij in het hart der mensenkinderen woeden en hen tot toorn tegen het goede ophitsen.

En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen, zodat zij zullen zeggen: Alles is wel in Zion; ja het gaat Zion voorspoedig, alles is wel. En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle.” (2 Nephi 28:20-21.) Laat ons drie dingen overwegen welke vooral heden de mensen af doen dwalen. Ten eerste, het nalaten om de sabbat te heiligen; ten tweede, het Woord van Wijsheid niet nakomen; ten derde, onkuisheid. Er zijn er natuurlijk nog vele anderen.

De sabbatdag schijnt een dag van recreatie te zijn geworden. Betaalde sporten kluisteren duizenden thuis aan hun tv, of nodigen tot reizen naar plaatsen waar de wedstrijden worden gehouden. Duizenden doen er als speler of toeschouwer aan mee. In hun overvloed bezitten mensen boten, motorfietsen, kampeerwagens, vis- en sportuitrustingen, en voelen zij het „zonde” om die niet het hele week-einde, dus met inbegrip van de zondag, te gebruiken.

Terwijl zij de vreugde der wereld zoeken, dwalen velen van onze jongeren af naar verboden paden, waar zij be-

ginnen te experimenteren met alcohol, tabak en drugs, wat allemaal verslavend werkt. En tenslotte raken zij verzeild in veel ander kwaad, dat met deze dingen samengaat. De invloed van de televisie is vooral schadelijk daar alcohol, tabak en sex worden voorgesteld als zijnde populair en „in”. Jongelui willen „erbij horen”. Pornografie neemt hand over hand toe, en de kwalijke invloeden ervan zien we aan alle kanten. U weet waarom het gaat. Ik wil alleen maar zeggen dat noch een volwassene, noch een jongere kan kijken of luisteren naar pornografie of erin kan handelen zonder een besmetting, een gevaar voor de maatschappij te worden. De wellusteling, de aanrander en de dief zijn geworden wat zij zijn door hetgeen waarmee hun verstand is gevoed; dat gaf aanleiding tot daden, door hen gepleegd. Onzedelijkheid en kuisheid zijn vandaag de dag zo vanzelfsprekend, dat onze jongeren die deze dingen op de televisie en films bekijken, denken dat het geaccepteerde vormen van leven zijn. Ik kan niet genoeg benadrukken hoe belangrijk het is onszelf schoon en rein en kuis te houden, zodat wij waardig zijn om dit heilige priesterschap te dragen en onszelf en onze gezinnen voor te bereiden op het eeuwige leven.

Het gezinsavondprogramma is ons gegeven als een middel om het kwaad te bestrijden en onze jeugd te versterken. Hiermee kunnen we onze kinderen leren te bidden en rechtschapen voor de Heer te wandelen.

Wij moeten ons altijd voor ogen houden dat hoewel wij *in* de wereld zijn, wij niet *van* de wereld moeten zijn. Wij kunnen de manieren van de wereld niet volgen. Wij moeten anders durven zijn. Wij moeten ons niet laten beïnvloeden door diegenen die ons raar vinden. De Heer heeft tot de kinderen Israëls gezegd:

„Want gij zijt een volk, dat de Here, uw God heilig is, en u heeft de Here uitverkoren om Hem een eigen volk te zijn uit alle volken, die op de aardbodem wonen.” (Deuteronomium 14:2.)

Nu, mijn broeders, wil ik graag mijn getuigenis aan u geven, en getuigen dat ik weet, net zo als ik weet dat ik

hier sta, dat God een persoonlijke, levende God is, naar wiens beeld wij zijn geschapen. Hij stelt belang in ons en wil dat wij ons doel bereiken. „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon (Jezus Christus) gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.” (Johannes 3:16.) Hij heeft ons de weg gewezen hoe wij moeten leven en handelen als priesterschapsdragers, wat we zijn; en Hij en zijn Zoon, Jezus Christus, kwamen naar deze aarde en hebben het evangelie in zijn volheid hersteld. Wij zijn zo fortuinlijk dat evangelie te hebben, te begrijpen wie we zijn en waarom we hier zijn en hoe we in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader terug kunnen keren. Hij verwacht van iedere jongen dat hij zo wil leven, dat hij altijd een voorbeeld zal zijn.

Ik doe een beroep op iedere man en op iedere jongen die mijn stem deze avond kan horen, om zo te zijn als ik heb aanbevolen dat hij moet zijn, zichzelf te evalueren en zich in zijn hart voor te nemen zó te gaan leven als de Heer het wil, en waar hij ook is, een invloed ten goede te zijn. Als ieder van ons dit gaat doen, zullen wij in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader verwelkomd worden.

Mogen wij elkaar daar ontmoeten als wij ons werk hier beëindigd hebben; dit bid ik in de naam van onze Heer, Jezus Christus. Amen.

Wij allemaal hebben een persoonlijke Liahona, ons geweten, dat ons feilloos door de wildernis en de stormen des levens leidt.

Onze eigen Liahona

PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Geliefde broeders, ik wil als u het mij toestaat graag een paar woorden tot u zeggen. Wat een geweldige zaak is dit om hier elkaar, met zo'n 230-duizenden, waarschijnlijk nog meer, te ontmoeten. We verwelkomen u deze avond nogmaals en vragen de Here ons te zegenen nu wij zo tezamen zijn.

Ik wil ook graag uw aandacht vestigen op een andere zaak die uw belangstelling en ondersteuning waard is. Het algemeen presidium van de zustershulpvereniging heeft, meer dan een jaar geleden, het Eerste Presidium en de Raad der Twaalven voorgesteld een monument op te richten voor de vrouwen van de kerk. Gezien het feit dat de profeet Joseph Smith de zustershulpvereniging op 17 maart 1842 in Nauvoo heeft opgericht, werd er gemeend dat dit monument in Nauvoo moet komen te staan. Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalven meenden na overweging dit voorstel te moeten onderschrijven, met dien verstande dat de onderneming voornamelijk met de vrijwillige bijdragen van de vrouwen in de kerk bekostigd zou worden. Het werk aan het monument heeft vooruitgang geboekt, en de bijdragen komen binnen.

Wij verzoeken de ringpresidenten en bisschoppen ernstig deze actie te willen steunen en de diverse ZHV-presidents aan te moedigen bij hun pogingen de benodigde bijdragen te verkrijgen. Wij zijn ervan overtuigd, broeders, dat deze gelden met uw steun kunnen worden bijeengebracht, zonder dat we iemand tekort doen. Als velen bijdragen, hoeft het individuele bedrag niet groot te zijn. Wij hopen ook dat enkelen van de broeders ge-

negen zijn een bijdrage te leveren voor dit waardevolle project. Het algemeen ZHV-presidium wil erg graag de financiële middelen bijeen hebben voor 17 maart volgend jaar, bij hun 135-jarige bestaan. Uw inspanningen voor dit doel worden zeer op prijs gesteld. Iedere zuster zou een klein bedrag als bijdrage aan de zustershulpvereniging kunnen geven, en dan zou zij zich betrokken voelen bij dit programma.

Nu een andere zaak. Wij hopen dat diegenen die les geven in de diverse organisaties, of dit nu op de universiteit is of in onze kapellen, altijd de officiële leerstellingen zullen onderwijzen. Wij waarschuwen u voor het verbreiden van leerstellingen die niet in overeenstemming zijn met de Schriften en waarvan wordt beweerd dat ze geleerd werden door de algemene autoriteiten van vorige generaties. Een dergelijke leerstelling is bijvoorbeeld de Adam-is-God theorie. Wij verwerpen deze theorie en hopen dat iedereen gewaarschuwd zal worden tegen deze, en andere, valse leer. Nu een paar woorden speciaal voor jullie, jongens. Heb je je weleens voorgesteld dat jij de profeet Joseph Smith was, toen hij veertien was en zijn heerlijke visioen ontving? Of David die op zijn harp speelde voor koning Saul? Of Jozef die dromen en visioenen had, en in zijn droom zag dat zijn vader en moeder en al zijn broers en hun gezinnen zich voor hem neerbogen? Heb je je ooit weleens voorgesteld dat je Nefi was, die onder zeer moeilijke omstandigheden zijn opstandige broers trotseerde, de stad Jeruzalem binnenging en eigenhandig de platen, die van levensbelang waren

voor het nageslacht van Lehi en diens gezin, bemachtigde? Heb je jezelf ooit voorgesteld als de jonge Nefi die in hoge mate zijn oudere broers en zijn vaders gezin leiding gaf?

Kun je jezelf voorstellen als Nefi die zijn vader opgewonden hoorde roepen om aandacht voor iets dat hij juist buiten de deur van zijn tent had gevonden? Het was een ronde bal, die mogelijk maakte dat vader Lehi het gebod na ging komen dat hij die nacht had ontvangen toen de Here hem bezocht en hem opdroeg zijn reis door de wildernis die ochtend te hervatten. Er moet grote opwindning in het gezin zijn geweest toen de bal werd getoond. Zij vonden het „een bal van merkwaardige bewerking”, gemaakt „van geel koper”, en geen van allen had ooit eerder iets dergelijks gezien. (1 Nephi 16:10.) Het had twee assen of wijzers die waren bestemd om de richting van het gezelschap aan te geven als het verder trok.

Om niet te achterhalen redenen wees een van de assen een bepaalde richting aan, een richting waarvan door vader Lehi bekendgemaakt werd dat het de richting was die gevolgd moest worden de wildernis in.

Als je erg geïnteresseerd was en zeer zorgvuldig de werking van de bal zou bestuderen, zou je opmerken dat hij werkte „overeenkomstig het geloof, de ijver en de aandacht” die er aan werden besteed betreffende de te volgen weg. (1 Nephi 16:28.) Wat zou je ervan denken, als je bij nader onderzoek opmerkte dat er opschriften op de bal stonden, die „duidelijk leesbaar waren” en verder gingen dan alleen het aanwijzen van de richting? Zij verklaarden de wegen van de Here!

En wat te denken als de aanwijzingen „van tijd tot tijd wijzigden” wanneer er extra verzoeken werden gedaan aan de Here, „overeenkomstig het geloof en de ijver” die het gezin er aan toe-kende? (1 Nephi 16:29.)

Nog nooit had je dan iets zo moois gezien, want het was zeldzaam vak-manschap. De assen wezen onveran-derlijk één richting uit, maar de op-schriften werden van tijd tot tijd naar-gelang de behoeften gewijzigd. Stel jezelf voor als een jongere broer, zoals Nefi was, en dan meer geestelijk in-gesteld dan je oudere broers. Je was erg zorgvuldig in het volgen van de aanwijzingen van de bal, of Liahona zoals hij genoemd werd. Veronderstel dat je ontdekte dat de aanwijzingen op de bal het gezin naar de meer vruchtbare velden voerden, in de delen van de wildernis waar voorraden ge-vonden werden. Veronderstel dat tijdens je lange reizen je uiteindelijk zonder voedsel raakte, en de kinderen huilden van de honger. Je had een bij-zonder goede stalen boog en pijlen, maar je brak de boog bij je krachtige gebruik ervan. En stel je dan voor dat je broers bij je komen, zeer kri-tisch, omdat hun houten bogen hun spankracht hadden verloren, en daar-mee de mogelijkheid om wilde dieren als voedsel voor hun gezinnen te do-den beperkt was.

Stel je dan voor dat je verplicht bent om in het kamp te zitten en te luis-teren naar je oudere broers „die heftig morren, wegens hun lijden en ellende in de wildernis” en vernietigende kri-tiek uiten op hun vader en jouzelf en zelfs op de Here, die ze in deze droge wildernis had gevoerd. (1 Nephi 16:20.) Het voedsel wordt erg schaars. Stel je voor dat je in deze moeilijke uren, die vervuld zijn van de kritiek en het beklag van je broers, jij een boog maakte en een rechte stok als pijl gebruikte, en dat je je gewapend had met je nieuwe pijl en boog en een slinger met stenen. Dan vroeg je je vader waar je heen moest gaan — in welke richting — om wild te vinden, en je voelde de inspiratie van de gelo-vigheid van je geliefde vader. Maar stel je voor dat zelfs je vader was be-gonnen te morren tegen de Here, om-dat Hij het gezin in deze wanhopige

moeilijkheden gelaten had. Hoe zou je je voelen als je wist dat zowel je va-der als je broers gekastijd werden door de stem van de Here om hun ge-brek aan geloof en nederigheid? Kun je jezelf voorstellen, samen met je oudere broers, je vader en de hele fa-milie ingespannen kijkend naar de bal en zijn wijzers om te zien wat die zou zeggen, toen je vader door de stem van de Here bevolen werd: „Zie op de bal en aanschouw de dingen, die er op staan geschreven”? (1 Nephi 16:28.)

Kun jij je jouw broers, kun je je alle gezinsleden voorstellen, die zich ver-drongen rond de bal om hem te zien werken, vrezend en bevend nu zij zich kennelijk realiseerden dat hij niet van deze wereld was? Zou jij niet beven als je er met de hele familie aan herin-nerd werd dat de wijzers van de bal werkten „overeenkomstig het geloof, de ijver en de aandacht” die je er aan schonk? (1 Nephi 16:28.)

En stel je voor, dat je na lange reizen en veel leed, eindelijk je broers weet te bewegen je te helpen bij het bou-wen van een schip, en om in zee te steken? Dan — na een korte reis wer-ken de assen niet meer en wordt het schip teruggedreven vanwege het on-geloof van je broers, die zo erg ruw en wreed werden? (Zie 1 Nephi 18:9.) En dat ze je handen en voeten bonden tot je armen en enkels pijn deden? Wat zou je van al deze dingen denken, als je wist dat als zij slechts het woord des Heren hoefden na te leven en ge-trouw zijn, en de assen zouden weer werken? Wat zou je dan denken wan-neer tenslotte de engel kwam, je be-schermd en bevrijde van je boeien, en de broers zich in zekere mate be-keerden, en de assen weer goed werk-ten, en je weer verder ging naar je doel?

De bal of Liahona, de vertaling hier-voor is kompas, werd speciaal vervaar-digd door de Here, om Lehi de koers te wijzen die hij moest volgen in de wildernis, Zou ieder van jullie ook niet graag zo'n bal willen hebben, zodat iedere keer als je een vergissing maak-te hij je aanwijzingen zou geven en je de juiste weg wijzen, zodat je altijd zou weten wanneer je je vergiste of op de verkeerde weg was?

De Here heeft iedere jongen, iedere man, ieder mens een geweten gege-ven, dat hem iedere keer waarschuwt. Het wordt hem altijd verteld, als hij luistert, maar de mensen kunnen na-tuurlijk zo gewend raken aan deze boodschappen, dat ze ze negeren, tot ze ze uiteindelijk niet meer waar-nemen. Je moet beseffen dat je zoiets als een kompas, als een Liahona, bin-nen in je hebt. Ieder kind heeft het gekregen. Wanneer het acht jaar oud is kent het het verschil tussen goed en kwaad, wanneer zijn ouders hem goed onderwezen hebben. Als hij de Liahona die hij in zijn eigen gestel heeft negeert zal die soms niet tot hem fluisteren. Maar als we onthou-den dat ieder van ons iets heeft dat hem de juiste weg wijst, zal ons schip geen verkeerde koers varen. Wij zullen niet lijden, onze bogen zullen niet bre-ken en onze gezinnen zullen niet om voedsel huilen, als we luisteren naar de voorschriften van onze eigen Liahona, die we het geweten noemen. Broeders, deze avond waarop wij hier allen tezamen vergaderd waren, is een glorierijke avond geweest. We heb-ben net een telefoongesprek uit Mel-bourne in Australië ontvangen, waar-in wordt gezegd dat zij de conferentie erg goed ontvangen, waarmee dit de derde plaats is op de wereld waarvan we bericht ontvangen hebben.

Broeders, we hebben hier vanavond prachtige boodschappen gehoord. Moge de Here ons zegenen dat wij ze overpeinzen en in onze zielen ont-vangen, zodat we verder mogen gaan met dit grote werk dat de Here ons heeft gegeven. De Here leeft! De Red-der van deze wereld leeft ook. Hij heeft een plan voor ons. Hij heeft ons ook bekend gemaakt dat onze Lia-hona's niet werken als we zo leven dat er niet op vertrouwd kan worden. We mogen misschien niet alle dingen begrijpen die de Here ons zegt te doen, maar mijn hoop en gebed is dat we ze wel zullen begrijpen, en dat we alle dingen die we op deze conferentie horen van de broeders die ons lei-den in ernstige overweging nemen. Moge de Here ons zegenen broeders. Moge vrede, vreugde en vertroosting ons deel zijn, en ik bied u dit aan in de naam van Jezus Christus. Amen.

PRESIDENT N. ELDON TANNER
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Conferenties dienen om de waarschuwendende stem te laten horen, en wanneer wij deze gehoord hebben dienen wij, zonder mankeren, onze naasten te waarschuwen.

Het doel van conferenties

Overal waar ik kom blijken de mensen erg geïnteresseerd te zijn in de gebiedsconferenties die we over de hele wereld houden, hoe ze uitgevoerd worden, hoe de mensen erop reageren en hoe het effect is in de diverse gebieden. In het bijzonder zal ik spreken over de deze zomer in Europa gehouden gebiedsconferenties. President Kimball heeft uitgelegd dat de kerk over de gehele wereld zo snel is gegroeid, dat het niet langer doenlijk is onze algemene conferenties te beperken tot die welke in april en oktober in de hoofdzetel van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Salt Lake City gehouden worden. Ten eerste zou het onmogelijk zijn alle mensen die uit de hele wereld zouden kunnen komen onder te brengen, en ook zou het voor velen die graag zouden komen onmogelijk zijn. Daarom brengen we de conferenties naar de mensen. Over de gehele wereld worden gebiedsconferenties gehouden op gunstig gelegen plaatsen, opdat de president de mensen kan ontmoeten, en opdat de mensen op hun beurt de profeet en de andere algemene autoriteiten met hun vrouwen van aangezicht tot aangezicht kunnen zien. De belangrijkste bedoeling daarmee is, de mensen het evangelie te brengen, in hun eigen omgeving en in hun eigen taal, de heiligen aan te moedigen hun plichten te doen, hun

geloof en toewijding te versterken, en de stem tot waarschuwing te laten horen.

Alhoewel we nu leden hebben in 75 landen, hebben we nog maar kerkorganisaties in 58 landen, en daar worden veel verschillende talen gesproken. Tot op vandaag hebben we tien gebiedsconferenties gehouden, in 28 verschillende landen, waarbij het aantal aanwezigen varieerde van 1.600 tot 16.000 per bijeenkomst, met een totaal aantal aanwezigen van bijna 200.000, afkomstig uit 34 verschillende landen van over de hele wereld. Gewoonlijk wordt de conferentie bijgewoond door twee leden van het Eerste Presidium, twee leden van de Raad der Twaalven, en twee of drie andere autoriteiten waaronder de regionale vertegenwoordiger in het gebied waarin de conferentie wordt gehouden, en alle vrouwen van de genoemde autoriteiten.

De opzet van zo'n conferentie is gewoonlijk als volgt.

Eerst overal een cultureel avondprogramma, dat kenmerkend is voor de landen in het gebied, die altijd zeer goed werd uitgevoerd en de grote talenten toonde van de lokale leden.

Een moeder- en dochtervergadering, waarop meestal de toespraken worden gehouden door de echtgenotes van de leden van het Eerste Presidium, door een lid van het Eerste Presidium, door

andere algemene autoriteiten en door een lokale zuster. De sprekers benadrukten de grote rol die de vrouwen bekleden in de kerk en in de hulporganisaties, in de samenleving, en de grote invloed die zij hebben op hun gezin. Zij worden eraan herinnerd dat zij geen grotere verantwoordelijkheid of bevredigender ervaring kunnen hebben, dan medewerksters van God te zijn, bij het Gods plan om zijn geestelijke kinderen in dit sterfelijke leven te brengen, hun het evangelie te onderwijzen, en ze voor te bereiden om terug te keren in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader.

Er is ook een priesterschapsvergadering voor vaders en zoons. Op elke conferentie is er een speciaal diner waar de algemene autoriteiten en hun vrouwen de gelegenheid hebben om de priesterschapsleiders uit de ringen en zendingsgebieden met hun vrouwen te ontmoeten en zich onder hen te mengen. Er zijn ook algemene vergaderingen, die meestal toegesproken worden door de leden van het Eerste Presidium, andere algemene autoriteiten, en lokale leiders. De mensen die deze conferenties bijwonen komen uit dorpjes, stadjes en steden waarin zij als leden van de kerk altijd een minderheid vormen en dikwijls erg klein in getal zijn. Velen van hen hebben honderden kilometers, en soms dagenlang, gereisd, en hebben zich

grote opofferingen getroost om de conferentie te kunnen bijwonen.

De regionale vertegenwoordigers (die ook algemene autoriteiten zijn) die de conferentie bijwonen spreken altijd, en ik zou graag op dit ogenblik mijn erkentelijkheid willen uitspreken voor hun prachtige werk.

Hun kennis van de mensen en de lokale omstandigheden is zeer gunstig voor allen, en hun boodschappen zijn altijd opbouwend. Zo rijzen ook de lokale leden tot grote hoogte wanneer zij hun geloof en hun diepe kennis van het evangelie tonen, vastbesloten om de leringen na te leven en ook anderen daarbij te helpen.

De muziek en zang worden verzorgd door lokale gezamenlijke koren en koortjes, die gevormd worden door 100 tot 300 leden, waarvan er velen grote afstanden hebben afgelegd en veel uren geoefend hebben om tot een zo goed mogelijk optreden te komen. Ik wil hen beslist gelukwensen. Ik ben altijd diep onder de indruk van de goede muzikleiders uit de diverse gebieden, en er zijn veel roerende ogenblikken en er worden veel tranen vergoten wanneer de conferenties besloten worden en zij liederen zingen zoals: „Wij danken U Heer voor profeten” en „God zij met u tot we u wederzien.”

Dikwijls houden we in de steden die we bezoeken persconferenties, die de aandacht vestigen op de kerk en op de vruchten van het evangelie. De gunstige verslagen benadrukken altijd dat de mormonen die volgens het evangelie leven, gezonde, gelukkige succesvolle en langer levende mensen zijn. Deze publiciteit en deze geestelijk ingestelde vergaderingen resulteren in meer geloof en toewijding, geestdrift en activiteit. Het is een vreugde om met nieuwe bekeerlingen tot de kerk te spreken. Een vrouw vertelde me hoe opgetogen ze was, omdat ze zich nooit eerder had gerealiseerd dat God een levend, persoonlijk wezen was, en dat zij een geestelijk kind van God was; dat zij letterlijk op zou staan, en door het evangelie na te leven en de geboden te onderhouden, het eeuwige leven in de tegenwoordigheid van God kon deelachtig worden.

Een ander, die een kind door de dood had verloren, zei dat alles hopeloos leek tot zij uit het evangelie leerde dat zij door goddelijke autoriteit voor tijd en eeuwigheid aan haar man verzegeld kon worden, dat zij hun kleine kind aan zich konden laten verzegelen, en dat de kinderen die in een dergelijk huwelijk geboren worden, deel uitmaken van een eeuwig gezinsverband.

Onze boodschappen aan deze toegewijde leden zijn duidelijk en eenvoudig wanneer we, waar nodig door middel van tolken, tot ze spreken. Ik maak ze duidelijk, dat zij de grote verantwoordelijkheid dragen om hun invloed in hun respectieve gebieden, ten goede te laten inwerken. Zij moeten de moed niet laten zakken, maar moeten een voorbeeldig leven leiden, hun gezin leren de geboden te onderhouden, en de evangelieboodschap onder hun naasten verbreiden. Ik houd ervan om hen, als verwijzing naar hun minderheidspositie, eraan te herinneren, dat er maar zes leden ingeschreven waren toen in 1830 de kerk geïnstitueerd werd, en dat de Here op dat moment hun vertelde het evangelie over heel de wereld uit te dragen. Dit moet een ontmoedigende opdracht zijn geweest. Maar oog in oog met veel ontbering en vervolging gingen zij op weg om aan deze uitdaging gehoor te geven; en hoewel zij van plaats tot plaats verdreven werden, hun huizen verbrand werden, hun bezittingen hun afgenomen werden en hun tempels verwoest, bleven zij omwille van het evangelie trouw aan het geloof. Momenteel hebben we meer dan 3 1/2 miljoen leden, en meer dan 24.000 zendelingen om te helpen het evangelie te verbreiden.

Ik herinner ze aan de grote opofferingen die de eerste pioniers zich getroost hebben, toen ze hun geriefelijke huizen in Nauvoo moesten verlaten en de wildernis introkken, gedurende welke reis zij geteisterd werden door dood en verlies.

Maar wetende dat zij behoorden tot de kerk van Jezus Christus zetten zij door, zich voorhoudend — zoals wij dat allemaal zouden moeten doen — dat onze Here en Zaligmaker zelf vervolgde en tenslotte gekruisigd werd,

teneinde zijn leven voor ons te geven opdat wij de onsterfelijkheid genieten en met Hem het eeuwige leven bezitten, als wij zijn leringen maar aanvaarden en naleven.

Onze leden hebben begrip nodig van de afval en van de herstelling en hebben een getuigenis van de goddelijke zending van Joseph Smith nodig. Zij moeten het woord van wijsheid begrijpen en naleven, en volledig bekeerd zijn tot de leerstelling dat de geest Gods niet kan wonen in een onrein lichaam. Ik wou dat het mij mogelijk was de lieflijke geest en de geïnspireerde woorden van alle sprekers op u over te dragen, maar aangezien de tijd dit niet toelaat, wil ik u graag iets releveren uit de toespraken die zijn gehouden op onze laatste vergaderingen. President Kimball begroette de mensen op de hem eigen vriendelijke en liefhebbende wijze en sprak de zegens van de Here over hen uit. Hij spoorde ze aan de geboden te onderhouden, om een eerlijk en waardig leven te leiden en een voorbeeld voor de wereld te zijn. Eén toespraak waarover ik wil spreken ging over de kuisheid. De president sprak duidelijk, op een wijze dat de mensen hem niet alleen konden begrijpen, maar hem ook niet konden misverstaan. Hij gebruikte het voorbeeld van een schip op een stormachtige zee, en zei dat veel schepen verloren zijn gegaan, met hun lading en passagiers, door aanvaringen met andere schepen, ijsbergen en rotsachtige ondiepten. Hij verklaarde dat er een nieuw signaleringsapparaat werd geperfectioneerd dat ieder aanvaringsgevaar opspoorde en een signaal gaf aan de kapitein tot het gevaar geweken was.

Hij zei dat onze jonge mensen oceanen bereizen waar grote rampen kunnen gebeuren tenzij de waarschuwingen in acht worden genomen, en voegde hieraan toe: „Als kerkleider en omdat ik in zekere zin verantwoordelijk ben voor de jongelui en hun welzijn, verhef ik mijn stem luid en krachtig en zeg zonder enige weifeling tot de jeugd: jullie zijn in gevaarlijk gebied en misschien in een periode in jullie leven dat er gevaren dreigen. Zet je schrap, ga voort, en je zult de stormen overleven.”

De Algemene Autoriteiten van der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever

President Spencer W. Kimball

President Marion G. Romney
Tweede raadgever

Raad der Twaalven

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

Delbert L. Stapley

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packard

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

Patriarch van de kerk

Eldred G. Smith

De Eerste Raad van Zeventig en de Eerste Quorum van Zeventig

Franklin D. Richards

James E. Faust

J. Thomas Fyans

A. Theodore Tuttle

Neal A. Maxwell

Marion D. Hanks

Paul H. Dunn

Alma Sonne

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Alvin R. Dyer

Theodore M. Burton

Bernard P. Brockbank

James A. Cullimore

Joseph Anderson

William H. Bennett

John H. Vandenberg

Robert L. Simpson

O. Leslie Stone

W. Grant Bangerter

Robert D. Hales

Adney Y. Komatsu

Joseph B. Wirthlin

S. Dilworth Young

Hartman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Rex D. Phegar

Gene R. Cook

Charles A. Didier

William R. Bradford

George P. Lee

Carlos E. Asay

M. Russell Ballard, Jr.

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Dean L. Larsen

Royden G. Derrick

Robert E. Wells

De Presiderende Bisschop

H. Burke Peterson
Eerste raadgever

Victor L. Brown
Presiderende bisschop

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

Wanneer we gewaarschuwd zijn moeten we ook luisteren en handelen, om zeker te zijn dat we de ondiepten, de rotsen en de gevaarlijke punten vermijden. De president sprak zich krachtig uit tegen ontucht, overspel en andere onreinheid. Hij haalde de woorden van Paulus aan, die waarschuwde „niet om te gaan met hoereerders.”

„Doet, wie niet deugt, uit uw midden weg”. (1 Corintiërs 5:9, 13.)

President Kimball ging verder: „o, als onze jonge mensen deze ene fundamentele les maar konden leren; zoek altijd goed gezelschap, en geef je nooit af met mensen die de neiging hebben om de normen te verlagen! Wij moeten herhalen wat we al vele

malen gezegd hebben: onkuisheid met al haar bijkomende zonden, groot en klein, was een kwaad en werd volledig veroordeeld in de dagen van Adam, in de dagen van Mozes, in de dagen van Paulus en wordt dat nog in 1976. De kerk tolereert geen enkele vorm van vuilheid.”

Hij benadrukte de ernst van dergelijke zonden, maar opende de deur voor de vergeving en sprak over werkelijke vergeving. Hij citeerde het volgende uit de Leer en Verbonden: „Ziet hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer. Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet hij zal ze belijden en

verzaken.” (Leer en Verbonden 58:42-43.)

Toen zei hij: „Dat de Kerk zedelijkheid eist moge duidelijk zijn. Wij verklaren beslist en onveranderlijk dat zedelijkheid niet achterhaald, uit de tijd, ouderwets en afgezaagd is. God is dezelfde gisteren, heden en voor eeuwig, en zijn verbonden en leer zijn onveranderlijk. Oude waarden worden hoog gehouden door de kerk, niet omdat ze oud zijn, maar veeleer omdat zij door de eeuwen heen hebben bezwezen juist te zijn.

Ongepaste sex brengt alleen maar ongeluk, teleurstellingen, walging en meestal verwerping voort. In één donker, beschamend uur, kunnen hele levens vernietigd worden. Verloren kuisheid is verdwenen voor altijd, en een gestolen deugd kan niet teruggegeven worden. Onze slotwoorden zijn die van de profeet Jesaja: „Reinigt u, gij die de vaten des Heren draagt.” (Jesaja 52:11.)

Broeder Thomas S. Monson beschreef een gebiedsconferentie als een tijd voor overpeinzing, een tijd om te bidden, een tijd om na te denken en een tijd om besluiten te nemen. Hij sprak over de vrije wil en zei: „Deze gave van de vrije wil, dit recht om te kiezen is van overweldigende betekenis, van eeuwigdurend belang. Welke keuzes gaat u maken? Laten wij niet onveranderd uit deze gebiedsconferentie naar onze huizen terugkeren. Laten wij veeleer dit gebouw uitschrijven met onze hoofden opgericht, onze geesten gevuld, onze harten beroerd, en onze zielen in vervoering gebracht.” Hij gaf dingen aan die ieders leven moeten kenmerken, willen de gestelde doelen worden gehaald. Zijn eerste raad was *luisteren*. Hij legde de nadruk op de grote betekenis van luisteren naar de Here, naar onze profeten, naar onze ouders, en naar het geluidloze stemmetje dat in elk van ons fluistert. Hij vroeg iedere aanwezige „zijn oren te sluiten voor dat vrolijke wijsje dat geblazen wordt door de rattenvanger van de zonde, Lucifer, en daarentegen zorgvuldig naar de stem van de waarheid te luisteren.”

Hij gaf als tweede raad dat wij ook moeten *leren*. Toen las hij uit Jakobus: „En weest daders des woords en niet alleen hoorders: dan zoudt gij uzelf misleiden”.

(Jakobus 1:22.) „Wij moeten leren uit de schriften, uit goede boeken, en uit het leven van goede mensen zoals de algemene autoriteiten”, zei hij hun.

De derde raad was dat wij zouden *werken*. Hij herinnerde ons aan Nefi's uitspraak: „Ik zal doen wat de Here heeft bevolen”. (1 Nephi 3:7.) Hij vertelde ons, ons getuigenis aan anderen deelsachtig te maken door ons werken aan het opbouwen van het koninkrijk Gods.

Zijn laatste raad was *liefhebben*. Hij vertelde ons wat de Heiland zei tegen de wetgeleerde. Het eerste en grote gebod is God lief te hebben, en het tweede: „Gij zult uw naaste lief hebben als uzelf.” (Mattheüs 22:39.)

Hij besloot met te zeggen: „Weldra zal deze mooie conferentie afgelopen zijn. De menigten zullen heengaan, de lichten zullen doven en de melodieën van het orgel zullen zachter worden en verdwijnen; maar u en ik zullen nooit meer dezelfde zijn. Wij hebben de stem van een profeet gehoord, namelijk die van president Spencer W. Kimball.

We hebben gezamenlijk in liefde aanbeden. Wij hebben de goddelijke goedkeuring van onze hemelse Vader gevoeld.

Hopelijk heeft elk van ons besloten: ik zal luisteren, ik zal leren, ik zal werken, en ik zal liefhebben. De altijd aanwezige hulp van de Heer om ons bij te staan in onze vastberaden koers is verzekerd. „Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen.” (Openbaring 3:20.)

Broeder Boyd K. Packer hield een toespraak over „een stem tot waarschuwing”, waarin hij op schitterende wijze het thema van onze conferenties weergaf. Hij begon met het voorlezen van de eerste afdeling van de Leer en Verbonden, waarin de Here zegt: „En de waarschuwende stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen. En zij zullen uitgaan, en niemand zal hen tegenhouden, want Ik, de Here, heb hun geboden. (Leer en Verbonden 1:4-5.) Hij sprak daarna over de doorbraak van onlangs van de Tetondam in Idaho. Op beeldende wijze beschreef hij wat er op dat tijdstip gebeurde, toen huizen, kerken, en hele dorpen weggevaagd werden. In totaal werden er 790 huizen vernietigd, 800 andere zwaar beschadigd, net als scholen, kerken, kantoren enzovoort. Ongeveer 7.800 mensen bevonden zich rechtstreeks in de baan die die vloedgolf beschreef en beneden in het dal waren nog eens 25.000 tot 30.000 mensen in gevaar. Ik citeer: „Maar

wat gebeurde er met de mensen op die zaterdagmorgen? Er geschiedde een wonder! Er waren verscheidene doden, maar slechts zes door verdrinking. Hoe is het mogelijk dat er zo'n verschrikkelijke vernietiging kon plaatsvinden met zo weinig verliezen aan mensenlevens? Het antwoord luidt: zij waren gewaarschuwd. Een aantal van hen hadden die ochtend een rusteloos, angstig gevoel gehad en hadden daarom onmiddellijk gehoor gegeven aan de waarschuwing toen deze kwam. Zij hadden acht geslagen op de waarschuwing. Heiligen der Laatste dagen geven gehoor aan waarschuwingen. Zij hebben de waarschuwing gelezen die zegt: „Want dit is een dag van waarschuwing en niet van vele woorden. Want Ik, de Here, laat Mij niet bespotten in de laatste dag”. (Leer en Verbonden 63:58.)

Broeder Packer verklaarde dat er volgens wetenschappelijke berekeningen 5.300 levens verloren zouden moeten gegaan zijn, maar er waren maar enkele doden. En het was geen zaak van even de trap opgaan naar het dak. De huizen werden volledig weggespoeld, en de meeste mensen moesten kilometers ver gaan om hogerliggende grond te kunnen betreden. Ze werden gered omdat ze acht sloegen op een waarschuwing en toen hun naasten waarschuwd.

Hij haalde opnieuw een openbaring aan: „En laten zij, die zij op hun reizen hebben gewaarschuwd, de Here aanroepen en de waarschuwing, die zij hebben ontvangen, enige tijd in hun hart overpeinzen . . . Ziet, Ik zend u uit om tot het volk te getuigen en het te waarschuwen; en het betaamt een ieder die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen”. (Leer en Verbonden 88:71, 81.)

Toen zei hij: „Zo werden zij gered. Iedereen die gewaarschuwd was, waarschuwde op zijn beurt zijn familie en zijn burens . . . Denkt u dat ze dat even terloops deden? Nee, dat deden ze niet. Die waarschuwing werd geschreeuwd en gegild. Er werd op autoclaxons gedrukt. Ieder middel werd gebruikt om de waarschuwing te laten horen: „Meteen het dal uit! Er komt een overstroming”!

„Van de zes mensen die verdronken

stond er één juist onder bij de dam. Hij had geen enkele kans. De anderen gaven geen gehoor aan de waarschuwing, of gingen weer terug om iets op te halen. Iedere man die gewaarschuwd was, waarschuwde zijn naasten. Er kunnen boekdelen gevuld worden met de wonderen die gebeurden. De hele gebeurtenis op zichzelf is één groot wonder. En de hele ramp op zich is een waarschuwing." Broeder Packer besloot met deze woorden: „In het tijdschema van de Here is het zaterdagmorgen, en wij zijn zelfvoldaan over ons werk en worden in beslag genomen door de dagelijkse beslommingen. Maar velen van ons hebben een onrustig bezorgd gevoel. En op deze conferenties hebben we de profeet en de apostelen hun stem tot waarschuwing horen verheffen. Verlaat het dal, zeggen ze. Kom naar het

hoger gelegen land. Ga de vloedgolf van ondeugd, kwaad en geestelijke vernietiging uit de weg. En ik herhaal, het betaamt een ieder die gewaarschuwd is, zijn naasten te waarschuwen".

En daarom, mijn broeders en zusters en vrienden, is het hoofddoel van een gebiedsconferentie, het hoofddoel van een algemene conferentie, het hoofddoel van deze conferentie, een stem tot waarschuwing te laten horen. U die dit hoort en gewaarschuwd bent, moet uw naasten waarschuwen. Als wij geen acht slaan op de gegeven waarschuwingen, als wij onze naasten niet waarschuwen, kunnen we allen verloren gaan.

In deze tijd waarin zovelen hun harten en oren van het woord des Heren afgewend hebben, betaamt het allen die nu geloven om de principes van het

evangelie van Jezus Christus ijveriger, getrouwer en met meer verlangen te verkondigen. Ik getuig tot u dat God leeft, dat Jezus de Christus is, en dat dit zijn kerk is, die Hij leidt door onze profeet Spencer W. Kimball. Laat ons zo leven dat wij, met onze gezinnen en geliefden, behouden mogen worden voor de vernietiging, die onvermijdelijk is als wij ons niet tot God wenden en zijn geboden niet onderhouden.

Dat wij allen rechtvaardige werken mogen verrichten, en met liefde in ons hart en met een getuigenis der waarheid op onze lippen, gehoor mogen geven aan de waarschuwend stem van onze profeet, en op onze beurt onze naasten waarschuwen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

S. Dilworth Young in gesprek met enkele andere leden van het Eerste Quorum van Zeventig

Inkeer zal ons een hernieuwd gevoel van eigenwaarde schenken, een fraaier beeld van onszelf en meer zelfrespect.

Zelftucht

Een geslaagde voetbalcoach beschreef mij zijn beste speler onlangs als een sportman met een extra gave. Behalve een goed teamlid, zo werd mij door hem verteld, is hij ook iemand die zichzelf goed bestuurt. Hij bezit alle noodzakelijke lichamelijke en geestelijke vereisten om er te komen. Hij heeft achtung voor zichzelf en heeft een goed beeld van zichzelf opgebouwd. Hij volgt zelfbewust gedragspatronen waardoor zijn teamgenoten en vrienden er toe komen te zeggen: „Hij is erg evenwichtig. Hij weet waar hij naar toe wil en hoe hij dat moet bereiken”. En goed zelfbestuur is een grote deugd, die kan leiden tot hoogachting voor jezelf. Hoogachting voor jezelf is een sterk motiverende eigenschap. Het is een deugd te weten wie we zijn, en ons daarnaar te gedragen. Geschapen te zijn naar Gods beeld is een geweldige zegening, die ons voor speciale verantwoordelijkheden plaats.

„Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!” (1 Korinthiërs 3:16-17.)

Het juiste gevoel van eigenwaarde gaat niet samen met een bedenkelijke levenswijze. Een juist beeld van onszelf is een belangrijke voorwaarde voor achtung voor de eigen persoonlijkheid. Dat beeld is zelfs noodzakelijk wil onze zelfdiscipline zinnig en doelmatig zijn. Ik wil u een paar beginselen voor een goed zelfbestuur in overweging geven.

In het algemeen is een band of omslag van een boek ontworpen om de inhoud van het boek te verkopen. We

MARVIN J. ASHTON
Van de Raad der Twaalven

hoeven niet gestorven te zijn om naar de omslag van het boek van ons leven geoordeeld te worden. Aan diegenen die willen opmerken: „Het gaat erom hoe je van binnen bent, niet hoe lang je haar of je baard is”, zeg ik: „Als dat waar is, en ik ben met u eens dat het waar is, waarom zou u dan het risico lopen om eruit te zien zoals u niet bent”? Als u met anderen bezig bent over hun uiterlijke verschijning, kunt u in het algemeen snelle resultaten boeken door een beroep te doen op hun trots, op de indruk die zij maken, op het beeld dat zij vestigen. Het beeld dat we van onszelf hebben wordt vaak versterkt door de kleren die we dragen. Geschikte, beschaafde, flatterende, comfortabele kleren helpen een mens om zich prettig te voelen. Er uitzien als een modepop of ongepast gekleed gaan, kan een verkeerde indruk wekken en ons anders laten overkomen dan we zijn. Onkuise kleding kan ook leiden tot verkeerde daden. Ik heb altijd veel bewondering en respect gehad voor mijn blinde vrienden die, alhoewel zij zichzelf en anderen niet zien, er toch altijd netjes, goed gekleed, goed verzorgd uitzien. Hijzelf of iemand uit zijn leven probeert zo iemand achtung voor zichzelf bij te brengen. We doen onszelf en anderen groot onrecht aan, wanneer wij er uitzien zoals we niet zijn. Redelijke vragen die iemand zichzelf kan stellen zijn onder meer: „Kan ik trots zijn op mijn uiterlijke verschijning? Geven mijn kleren mijn persoonlijkheid weer”? Kunnen we een beter voorbeeld geven van de uiterlijke verschijning die gewenst is, dan de heerlijke beschrijving die de profeet Joseph Smith ons deed toen hij sprak

van „... twee personen, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan.” (Joseph Smith 2:17.)

De tijd te nemen, om er bij iedere gelegenheid zo goed mogelijk uit te zien is persoonlijke verzorging op zijn best. Ik herinner me een moeder die zei: „Het begon me te hinderen de kinderen iedere keer als ik wat tijd nam om mijn haren te verzorgen, een beetje lippenstift op te doen, of een schone jurk aan te trekken, te horen zeggen: waar ga je naar toe nam? Had ik het recht niet om er thuis ook netjes uit te zien? Toen begon ik te beseffen hoe zelden ik me werkelijk opknapte, wanneer ik alleen maar thuis bleef en huishoudelijk werk verrichtte. Eigenlijk trok ik mijn werkkleren alleen maar uit als ik een boodschap moest doen, of een visite afleggen. Ik maakte mijzelf te druk om me nog om mijn uiterlijk te bekommeren wanneer ik niet op bezoek of naar de kerk moest. Geen wonder dat de kinderen verbaasd waren over de zeldzame keren dat ik mijzelf opknapte, zonder dat daar een duidelijke reden voor was.”

Eén van 's levens eeuwige doelen is jezelf te leren kennen. Dr Thomas Harris heeft ons deze waardevolle gedachte ter overweging gegeven: „De meeste mensen vervullen nooit hun menselijke belofte en mogelijkheden omdat zij altijd hulpeloze kinderen blijven die overweldigd worden door een gevoel van minderwaardigheid. Het gevoel geestelijk in orde te zijn, houdt niet in dat de betrokken persoon boven al zijn fouten en geestelijke problemen is komen te staan. Het houdt niets anders in dan dat hij weigert zich door ze te laten verlammen. Hij is vastbesloten zichzelf

te accepteren zoals hij is, maar ook om steeds meer vat op zijn eigen leven te krijgen.”

Beter bekend raken met onszelf en het besef verwerven, dat God aan iedereen gaven en talenten heeft verleend is een waardige uitdaging. „Want er zijn vele gaven en een ieder wordt door de Geest Gods een gave geschonken. Aan sommigen wordt de ene gegeven en aan sommigen een andere, opdat allen er door mogen worden gebaat.” (Leer en Verbonden 46:11-12.)

Het voortdurend kennen van de eigen beperkingen en mogelijkheden zal helpen ons gevoel van eigenwaarde te doen toenemen.

We moesten ons voortdurend bewust zijn dat wij kinderen van God zijn. Hij kent ons. Hij hoort ons. Hij houdt van ons. Een juist beeld van onszelf zal ons helpen dat wij met onze gewoontes, levens en zielen de goede paden bewandelen. Hoe trots zouden we moeten zijn op de wetenschap dat wij goddelijke eigenschappen bezitten. Het was Abraham Lincoln die zei: „Het is moeilijk een mens rampzalig te maken, als deze voelt dat hij zichzelf waardig is en zich beroept op zijn verwantschap met de grote God die hem geschapen heeft”. (Toespraak over kolonisatie, gehouden voor een negerdelegatie in Washington, 14 augustus 1862.)

Het is onze verplichting om medelijden met onszelf, zelfveroordeling en toegeven aan zwakheden te vermijden. Wanneer wij onze relatie tot God, en zijn relatie tot ons, goed begrijpen, zullen we niet ogenblikken, dagen of ons hele leven doorbrengen met vragen als: „Wat heb ik gedaan, dat dit mij overkomt?” „Wat heeft God tegen mij?” of: „Waarom ben ik niet geboren met de talenten van mijn vrienden?”

Er dient bij ons allen de bereidheid en de kundigheid te bestaan om goede relaties op te bouwen met anderen, in het gezin, in de buurt waar wij wonen, en in organisaties. Hoffelijkheid en zelfrespect zijn hiervoor noodzakelijke bestanddelen. Bij onze omgang met anderen dienen wij hen op nederige wijze te benaderen. Een goede controle over onszelf maakt het ons mogelijk eerst een teamlid te zijn, en

daarna een coach, aanvoerder of topspeler. Binnen deze relatie en levenswijze, krijgt de waarheid: „Indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet” een geheel nieuwe betekenis. (Leer en Verbonden 38:27.)

Een ander onderdeel van een zinvol zelfbestuur is de zelfdiscipline, want de enige vorm van discipline die werkt is de zelfdiscipline. Wat kan ons een grotere bevrediging in dit leven schenken dan onze gedragingen te kunnen beheersen? Een gezonde levenswijze, onkreukbaarheid, goed gedrag, goede omgangsvormen, goede conversatie en zelfcontrole kunnen belangrijke posten uitmaken op onze levensbalans. Deze karaktertrekken geven de belangrijkste gezichtspunten van hoe wij onszelf leiden naar buiten toe weer. Onkreukbaarheid die van binnenuit komt maakt het ons mogelijk eerlijk te zijn tegenover God, ons gezin en alle andere mensen met wie we dagelijks in aanraking komen.

Een mens wandelt alleen recht op de juiste weg is. Het is noodzakelijk dat hij te allen tijde en onder alle omstandigheden weet waar hij heen gaat. Men vermijdt een ontmoeting met het kwaad als men paden bewandelt die omhoog voeren, in plaats van naar beneden en naar het verderf.

Ijverig meedoen in waardige zaken, en bovenal het zoeken van het koninkrijk Gods zijn de uiterlijke bewijzen van een juist zelfbestuur en een juist gebruik van de persoonlijke hulpbronnen.

Bij het onderwijzen van zelfdiscipline behoort de nadruk op zelfrespect en hoogachting te liggen, in plaats van op belachelijk maken, in verlegenheid brengen en tranen als gedragsverbeterende middelen. Eén van de grootste tragedies die in een mensenleven kunnen voorkomen is de vernietiging van het zelfrespect. Deze vernietiging wordt vaak door het individu zelf bewerkstelligd. Andermans zelfrespect wordt opgebouwd door mooie uitingen van het gevoel, door ons voorbeeld en onze hoffelijkheid. De mensen worden opgebouwd, wanneer zij worden behandeld alsof zij al waren wat zij kunnen. Het is mijn ervaring

dat de meeste intelligente mensen beter reageren op vriendelijke aansporingen, dan op dreigementen en gemopper.

Ook komen we beter tot gezondere levensgewoonten door te wijzen op de tijdelijke en eeuwige waarden, dan door veroordeling en afkeer. Te dikke mensen moeten aangemoedigd worden aandacht te schenken aan hun uiterlijk, en aan de voordelen van een geschikt dieët en voldoende lichaamsbeweging. De meesten zullen beter reageren op eerlijke waardering die uitgesproken wordt, voor wat er gedaan is, of eerlijk geprobeerd is, dan op sarcastische opmerkingen.

Vaak ontbreekt het aan de zelfdiscipline of is die erg zwak, waar het onze eigen gezondheid betreft, omdat we ons zelf laten gaan in een vraatzuchtige of bedroevende houding. Onlangs sprak ik met een jonge man die drugs gebruikte. Op de vraag: „Waarom gebruik je drugs?” antwoordde hij: „Om het mijn moeder betaald te zetten.” Een aantrekkelijke vrouw en jonge moeder die onlangs de gewoonte had aangenomen cocktails te drinken, antwoordde op mijn vraag: „Waarom gebruikt u alcohol?” met „Mijn schoonvader hoeft me niet te vertellen wat ik doen moet!”

Als er al goede redenen zouden bestaan om drugs en alcohol te gebruiken, en op dit moment weet ik er geeneen, dan moeten er toch betere zijn dan die door deze twee vrienden naar voren gebracht zijn. God en de mens onderscheiden zich door een verstandig zelfbestuur.

Net zo belangrijk als keurige kleding, persoonlijke verzorging en keurig haar zijn voor het beeld dat wij van onszelf hebben en ons algemeen voorkomen zijn een beschaafd stemgeluid, het gebruik van waardige taal, goede omgangsvormen, respect voor anderen en hoffelijkheid.

In iedere gemeenschap of persoonlijke situatie, is het verfrissend en opbouwend mannen en vrouwen te zien, die keurig zijn in hun denken, spreken en handelen. Goede omgangsvormen zijn noodzakelijk voor een waardig en vredig gemeenschapsleven, en behoren een zaak te zijn die de ernstige aandacht van allen heeft. Toch horen

en lezen we minder over hoe we deze omgangsvormen kunnen aanleren, dan over diëten.

Hoffelijkheid doet zich in haar beste gedaante voor, wanneer ze het minst opvallend is. Hoffelijkheid is geen uitvinding van een vroegere generatie; het is een manier van leven die al zeer lang bestaat. Wij moeten herinnerd worden aan het feit, dat Mozes meer van de berg mee naar beneden heeft gebracht dan de tien geboden. In niet mis te verstane bewoordingen heeft hij het gedrag van een heer voorgeschreven: beleefdheid tegenover vrienden en vreemdelingen, achting voor de blinden, de doven, de bejaarden, de vermoeiden, de argelozen en het vermijden van roddel.

Hoffelijkheid is geen bijzondere handelwijze die we zuinig moeten bewaren voor een speciale groep vrienden of bijzondere omstandigheden. Het is geen vernisje dat we op moeten doen voor speciale gezellige gebeurtenissen of mensen. Het is een manier van leven die ontzettend belangrijk is, thuis, op kantoor en op de autoweg. Het vangt het onverwachte op en ver-

zacht de schokken prachtig. We kunnen, ongeacht vriendschap of omstandigheden, onhoffelijkheid niet rechtvaardigen of door de vingers zien. Onze beste omgangsvormen die we thuis geleerd hebben en gebruiken zullen duidelijk herkenbaar zijn in onze omgang met alle mensen.

Het op tijd komen op afspraken en in vergaderingen is een stadium van zelfdiscipline en een bewijs van zelfrespect.

Stiptheid is een hoffelijk compliment dat een intelligent mens aan zijn relaties maakt. Stiptheid of het gebrek ervan is dikwijls de enige introductie die men ooit heeft tegenover nieuwe groepen en vrienden. Kalmte en evenwichtigheid zijn geen metgezellen van diegenen die de hoffelijkheid en het oordeel missen om op tijd te zijn.

Hij die geduld ontwikkelt in zijn omgang met zijn medemensen, is goed gedisciplineerd. In een gesprek is hij nadenkend en weet hij hoe hij luisteren moet. Een hoffelijke gesprekspartner is geen opschepper, kletser of vervelend mens.

Wijs is de man die zegt wat gezegd

moet worden, maar niet alles zegt wat gezegd kan worden.

Mijn hoop en gebed vandaag is dat wij onszelf zullen bekijken met een nieuw verantwoordelijkheidsbesef, een nieuwe zelfachting, een beter beeld van onszelf en een groter zelfrespect. Wij zijn kinderen van God. Wij bezitten door God geschonken eigenschappen. Wij hebben de gelegenheid en de verantwoordelijkheid om te leren hoe we leiders moeten zijn. Laten we zo leven dat er van ons gezegd kan worden: „Hij is evenwichtig. Hij weet waar hij naar toe gaat en hoe hij daar moet komen. Hij is een goed leider voor zichzelf”. Door dit te doen kunnen we beter in het koninkrijk werken en een grotere waardering hebben voor Lorenzo Snows aangrijpende uitspraak: „Zoals de mens nu is, is God eens geweest. Zoals God nu is, kan de mens eens zijn.” (*Improvement Era*, juni 1919, blz. 656.) Dat is de werkelijke betekenis van zelftucht. Ik laat deze gedachten en mijn getuigenis bij u achter, in de naam van ons volmaakt voorbeeld, Jezus Christus. Amen.

DELBERT L. STAPLEY
Van de Raad der Twaalven

De geschriften van Paulus geven ons antwoorden en leiding en kracht; en zullen aan wie ze navolgen vrede en geluk brengen.

Het onderricht van de Apostel Paulus

Broeders en zusters en vrienden, na een paar inleidende opmerkingen heb ik vandaag een boodschap uit de geschriften van Paulus, meer dan 1.900 jaar geleden geschreven. Paulus werd geboren als Saulus van Tarsus, en was zowel Jood als Romeins staatsburger. Hij werd een krachtig vervolger van hen die Jezus Christus als hun Heer en Koning aanvaard hadden. Saul deed dit niet uit haat, maar uit het geloof dat hij vocht tegen een vijand van het Joodse geloof.

Toen hij op weg was naar Damascus om daar zijn vervolgingen voort te zetten, werd hij plotseling omgeven door een helder hemels licht, en hij viel hulpeloos op de grond. Een stem vroeg: „Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij”? In antwoord, hierop stelde Saul twee vragen: „Wie zijt Gij, Here?” en: „Here, wat wilt Gij dat ik doen zal!”? (Handelingen 9:4-6.)

Christus maakte zichzelf bekend als „Jezus, die gij vervolgt.” (Handelingen 9:5.)

Daarna zei Hij Saul naar de stad Damascus te gaan waar hij opdrachten zou ontvangen. Met blindheid geslagen werd Saul door zijn metgezellen de stad ingeleid. Daar herstelde Ananias, een discipel en een dienstknecht van de Heer, Saulus' gezichtsvermogen, en deelde hem mee dat God hem gekozen had om zijn wil te leren kennen en zijn stem te horen; en dat hij een getuige voor alle

mensen zou zijn van de opgestane Christus.

Hij werd door Ananias gedoopt en wijdde zich van toen af aan de opbouw van 's Heren koninkrijk (Zie Handelingen 9:4-19.)

Toen hij geordend was, werd Saul voor deze wereld een groot pleitbezorger van het geloof, een voortvarend leraar der gerechtigheid en een onbevreesd prediker. Hij ging eerst naar de synagogen der Joden en maakte vervolgens drie zendingsreizen, waarbij hij de boodschap van de opgestane Christus tot vele volkeren bracht. Op zijn zending tot de niet-Joden werd hij bekend als Paulus. Uit liefde en belangstelling voor zijn bekeerlingen keerde hij terug om hun vooruitgang te bezien en schreef hij vermanende brieven aan hen.

Ik heb groot respect voor de apostel Paulus. Ik bewonder zijn moed, krachtig geloof en diepe getuigenis. Ik heb zijn onderricht lief en acht dat op de mens van vandaag evenzeer van toepassing. Hij werd speciaal verkoren als waarachtige getuige van de opgestane Christus.

Wat waren Paulus' verantwoordelijkheden als getuige?

De boodschap van geloof, bekering en doop te onderwijzen, te getuigen van de goddelijke zending van de Zaligmaker, onze relatie tot Jezus en tot God onze Vader duidelijk te maken, de getuigenissen te versterken, de leerstellingen vast te leggen en wat de

Christelijke kerk zegt kracht bij te zetten. Hij onderwees de mensen ook voor hun dagelijkse leven, en gaf een waarschuwing aan de wereld.

Zijn dit ook niet de doelen van de leiders van onze kerk van de Heiligen der Laatste Dagen? In iedere vergadering, te allen tijde trachten zij hun geloof te versterken, hun getuigenissen op te bouwen, hun inzet te vergroten, de mensen te zegenen, hun alle plichten en verantwoordelijkheden te onderwijzen, hun leiderskwaliteiten te ontwikkelen, hun geestelijke in-telling te verhogen en hen te waarschuwen.

Ik wil u een boodschap brengen uit Paulus' eigen woorden, een die ik uit zijn geschriften heb opgezocht.

Hij gaf zijn belangrijkste thema weer, toen hij moedig tegen de Romeinen verklaarde: „Want ik schaam mij het evangelie niet; want het is een kracht Gods tot behoud van een ieder die gelooft.” (Romeinen 1:16.)

„Want ik maak u bekend, broeders, dat het evangelie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar den mens. Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus”. (Galaten 1:11-12.)

Hij zei tegen Timotheüs: „Schaam u dus niet voor het getuigenis van onzen Heer”. (2 Timotheüs 1:8.)

Paulus onderwees ook dat er: „Eén Here, één geloof, één doop” is. (Efeziërs 4:5-6.) Deze leerstelling is nog

steeds waar. Geen mens kan de hemel binnengaan op zijn eigen voorwaarden. Gods plan is de enige manier om dit doel te bereiken, en Christus is onze Leraar, en ons Voorbeeld.

Paulus verklaarde: „Want allen, die door den Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods.” . . .

Wij zijn kinderen Gods. Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook ergenomen: erfgenamen van God, en mede erfgenamen van Christus.

Wij weten nu, dat God alle dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben.” (Romeinen 8:14, 16-17.) 28.)

Paulus vermaande Timotheüs: „Om die reden herinner ik u er aan de gave Gods aan te wakkeren, die door mijn handoplegging in u is . . . Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid”. (2 Timotheüs 1:6-7.)

Paulus onderwees ook uitdrukkelijk de opstanding: „Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn? Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan zijn opstanding”. (Romeinen 6:3, 5.)

Betreffende zijn prediken zei Paulus: „Want indien ik het evangelie verkondig, heb ik geen stof tot roemen. Immers, ik ben er toe genooddaakt. Want wee mij, indien ik het evangelie niet verkondig!” (1 Korinthiërs 9:16.)

Zijn raad voor anderen die verlangden het evangelie te prediken omvatte deze woorden: „En hoe zal men prediken zonder gezonden te zijn?” (Romeinen 10:15.)

„En niemand matigt zichzelf die waardigheid aan, doch men wordt er toe geroepen door God, zoals immers ook Aäron.” (Hebreeën 5:4.) Aäron werd door God door middel van openbaring geroepen.

Paulus benadrukte de eenheid van het geloof: „Doch ik vermaan u, broeders, bij den naam van onzen Here Jezus Christus: weest allen eenstemmig en laten er geen scheuringen onder u zijn; weest vast aaneengesloten, één van zin en één van gevoelen.” (1 Korinthiërs 1:10.)

„Want God is geen God van wanorde, maar van vrede.” (1 Korinthiërs 14:33.) Toen vroeg hij: „Is Christus gedeeld? Is Paulus dan voor u gekruisigd, of zijt gij in den naam van Paulus gedoopt?” (1 Korinthiërs 1:13.)

„Gelijk wij vroeger reeds gezegd hebben, zeg ik thans nog eens: indien iemand u een evangelie predikt, afwijkend van hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt!” (Galaten 1:9.)

De apostel Paulus gaf uitdrukkelijk de weg aan die heiligen als goede christenen moesten volgen om verhoging te verwerven. Hij herinnerde de leiders eraan: „Zo heeft de Here ook voor de verkondigers van het evangelie den regel gesteld, dat zij van het evangelie leven.” (1 Korinthiërs 9:14.)

Bij het onderwijzen van het geloof heeft hij het geloof voor het eerst ge-

definieerd als: „de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet.” (Hebreeën 11:1.)

Vervolgens deed hij de belofte: „Gij bemerkt dus, dat zij, die uit het geloof zijn, kinderen van Abraham zijn.” (Galaten 3:7.)

En hij onderwees: „Strijd den goeden strijd des geloofs.” (1 Timotheüs 6:12.)

De grote betekenis van het gebed onderstrepd, adviseerde Paulus: „Ik vermaan u dan allereerst smekingen, gebeden, voorbeden en dankzeggingen te doen voor alle mensen, voor

Ezra Taft Benson, president van de Raad der Twaalven, in gesprek met L. Tom Perry, lid van de Raad der Twaalven

koningen en alle hooggeplaatsten, opdat wij een stil en rustig leven mogen leiden in alle godsvrucht en waardigheid." (1 Timotheüs 2:1-2.)

„En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en gedachten behoeden in Christus Jezus." (Philippenzen 4:7.)

Paulus bleef de heiligen herinneren aan de noodzaak om de Schriften te lezen en te bestuderen. Tegen Timotheüs zei hij: „. . . dat gij van kindsbeen af de heilige Schriften kent, die u wijs kunnen maken tot zaligheid door het geloof in Christus Jezus. Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust."

Gezinsleden werd bevolen: „Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft." (Efeziërs 5:25.)

„En de vrouw moet ontzag hebben voor haar man". (Efeziërs 5:33.)

„Vrouwen moeten de jonge vrouwen opwekken man en kinderen lief te hebben, bezadigd, kuis, huishoudelijk, goed en aan haar man onderdanig te zijn, opdat het woord Gods niet gelasterd worde. Vermaan evenzo de jonge mannen bezadigd te zijn in alles, houd hun in uzelf een voorbeeld voor van goede werken, zuiverheid in de leer, waardigheid, een gezonde prediking, waarop niets valt aan te merken." (Titus 2:4-8.)

„En gij, vaders, verbittert uw kinderen niet, maar voedt hen op in de tucht en in de terechtwijzing des Heren." (Efeziërs 6:4.)

„Kinderen, gehoorzaamt uw ouders in alles, want dit is welbehagelijk in den Heren." (Kolossenzen 3:20.)

Daarna leerde hij aan allen: „Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen, en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk. Laat niemand u misleiden met drogredenen, want door zulke dingen komt de toorn Gods over de kinderen der ongehoorzaamheid." (Efeziërs 5:1-2, 6.)

Andere belangrijke leringen bevatten: „Toetst alles en behoudt het goede. Onthoudt u van alle soort van kwaad." (1 Tessalonicenzen 5:21-22.)

„Laten wij, als bij lichten dag, eerbaar wandelen." (Romeinen 13:13.)

„Gedenk de armen." (Galaten 2:10.)

„Een ieder doe, naardat hij zich in zijn hart heeft voorgenomen, niet met tegenzin of gedwongen, want God heeft den blijmoedige gever lief." (2 Korinthiërs 9:7.)

„Verdraagt elkanders moeilijkheden." (Galaten 6:2.)

„Laten wij doen wat goed is voor allen." (Galaten 6:10.)

„Laat de broederlijke liefde blijven." (Hebreeënen 13:1.)

„Maar weest jegens elkander vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft." (Efeziërs 4:32.)

„Laat uw wijze van doen onbaatzuchtig zijn, weest tevreden met wat gij hebt." (Hebreeënen 13:5.)

„Houdt uw voorgangers in gedachtenis, die het woord Gods tot u hebben gesproken." (Hebreeënen 13:7.)

Paulus gaf ons verder de raad: „Dooft den Geest niet uit, veracht de profetieën niet." (1 Tessalonicenzen 5:19-20.)

„Laten wij dan niet langer elkander oordelen, maar komt liever tot dit oordeel: uw broeder geen aanstoot of ergernis te geven." (Romeinen 14:13.)

„Alle bitterheid, gramschap, toorn, getier en gevloek worde uit uw midden gebannen." (Efeziërs 4:31.)

„Voorts, weest krachtig in den Here en in de sterkte zijner macht." (Efeziërs 6:10.)

„De waarheid in Christus is, dat gij den nieuwen mens aan doet, die naar den wil van God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid." (Efeziërs 4:24.)

„Overigens, broeders, weest blijde, laat u terecht brengen, laat u vermanen, weest eensgezind, houdt vrede, en de God der liefde en des vredes zal met u zijn." (2 Korinthiërs 13:11.)

De gevaren van de rijkdom heeft hij aangetoond en Paulus benadrukte een juist gebruik ervan. Wijs herinnerde hij eraan: „Want wij hebben niets op de wereld medegebracht; wij kunnen

er ook niets uit medenemen. Want de wortel van alle kwaad is de geldzucht. Door daarnaar te haken zijn sommigen van het geloof afgedwaald en hebben zich met vele smarten doorboord." (1 Timoteüs 6:7. 10.)

„Hun, die rijk zijn in de tegenwoordige wereld, moet gij bevelen niet hooghartig te zijn, en hun hoop gevestigd te houden, niet op onzekeren rijkdom, doch op God, die ons alles rijkelijk ten gebuik geeft, om wél te doen, rijk te zijn in goede werken, vrijgevig en mededeelzaam." (1 Timoteüs 6:17-18.)

Paulus sprak ook deze belangrijke waarschuwingen uit: „Vormt geen ongelijk span met ongelovigen, want wat heeft gerechtigheid gemeen met wetteloosheid, of welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis?" (2 Korinthiërs 6:14.)

„Gij kunt niet den beker des Heren drinken en den beker der boze geesten." (1 Korinthiërs 10:21.)

„Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten. Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten. Want wie op (den akker van) zijn vlees zaait, zal uit zijn vlees verderf oogsten, maar wie op (den akker van) den Geest zaait, zal uit den Geest eeuwig leven oogsten." (Galaten 6:7-8.)

„Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onzen Here." (Romeinen 6:23.)

Wanneer we Paulus voorspellingen lezen over de komende goddeloosheid, dan vinden we veel overeenkomst met de toestand van de wereld vandaag. Overdenkt u deze waarschuwingen maar eens: „Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar, omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtels keren." (2 Timotheus 4:3-4.)

„Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen: want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos,

trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede, verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God, die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben . . .

die zich te allen tijde laten leren, zonder ooit tot erkenning der waarheid te kunnen komen." (2 Timotheüs 3:1-5.)

„Zij belijden wel, dat zij God kennen, maar met hun werken verloochenen zij Hem, daar zij verfoeilijk en ongehoorzaam zijn en niet deugen voor enig goed werk." (Titus 1:16.)

De goddeloosheid waarvoor Paulus waarschuwde, is heden in onze wereld aanwezig en krijgt steeds meer de overhand.

Maar net zoals hij ons een waarschuwing gaf heeft hij ons ook de juiste weg gewezen en de raad gegeven:

„Neemt daarom de wapenrusting Gods, om weerstand te kunnen bieden in den boze dag, en om, uw taak geheel vervuld hebbende, stand te houden. Stelt u dan op, uw lendenen omgord met de waarheid, bekleed met het pantser der gerechtigheid, de voeten geschoeid met de bereidvaardigheid van het evangelie des vredes; neemt bij dit alles het schild des geloofs ter hand, waarmee gij al de brandende pijlen van den boze zult kunnen doven; en neemt de helm des heils aan en het zwaard des Geestes, dat is het woord van God. En bidt aanhoudend." (Efeziërs 6:13-18.)

Streef ernaar „om den Here waardig te wandelen" (Kolossenzen 1:10.)

„Voorts broeders, al wat waar, al wat waardig, al wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminlijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat." (Philippenzen 4:8.)

Vervolgens gaf hij ons de belofte, dat wij „alle dingen vermogen in Hem, die ons kracht geeft." (Philippenzen 4:13.) Paulus heeft ons op indrukwekkende wijze de betekenis van het navolgen van de Here Jezus Christus met ons leven geleerd, zodat wij voortdurend naar vervolmaking streven. De geschriften van de apostel Paulus kunnen ons de antwoorden, de leiding en kracht geven, net zoals zij de heiligen in de eerste christengemeenten

hebben geholpen. Wanneer wij niet alleen de woorden van Paulus, maar alle schriftuur, die wij nu bezitten onder gebed overdenken, kan ons leven versterkt en verrijkt worden. Hoe schitterend en volledig heeft Paulus alles wat ons mogelijk maakt om in dit leven het grootste geluk, en verhoging in het komende leven te verwerven, samengevat!

Paulus verkondigde de waarheid stoutmoedig en openhartig, net zoals

onze geliefde profeet Spencer W. Kimball dat nu doet. Wanneer we de raadgevingen van onze profeet én die van de apostel Paulus opvolgen, kunnen we niet op een dwaalspoor raken. Ik geef u mijn plechtige getuigenis van de heiligheid van het onderricht van de apostel Paulus. Dat aanvaarden en naleven zal allen die oprecht zoeken naar licht en waarheid vrede en geluk brengen. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een smeekbede tot diegenen, die van het evangelie zijn afgedwaald: zoek weer contact, keer terug; de verlangens van uw hart zullen in vervulling gaan.

U kunt alles winnen, maar niets verliezen

GORDON B. HINCKLEY

Van de Raad der Twaalven

Op deze laatste bijeenkomst, op deze zondagmiddag, hoop ik dat er ergens, al was het maar uit nieuwsgierigheid, een paar van de mensen luisteren, die eens de Kerk erg liefhadden, maar om de een of andere reden ervan verwijderd zijn geraakt. Het is tot hen dat ik wil spreken, met een oprecht gebed dat ik dit mag doen uit de kracht van de Heilige Geest.

Eerst wil ik dingen uit een brief voorlezen die onlangs op het hoofdkantoor ontvangen werd. Hij begon als volgt: „Mijne heren, Ik ben niet van het mormoonse geloof. Ik heb nooit geloofd in God en in Jezus Christus. Ik heb nooit begrepen hoe ik een geest, die ik niet kende, lief moest hebben. Toen ik in onze kerk gedoopt werd, heb ik Christus aanvaard, omdat mij altijd verteld werd dat als ik niet gered was, ik naar de hel zou gaan. Dat gered worden, is mij altijd voorgehouden. Ik ben al heel lang niet meer naar de kerk geweest, omdat ik altijd stuitte op iets, dat ik niet begreep en nog niet begrijp.

(Iemand) liet me uw brochure „'s Mensen zoeken naar het geluk” lezen en verduidelijkte mij wat er in stond. Toen werden mijn ogen geopend, want door het mormoonse geloof werd God begrijpelijk voor mij . . .

„Iets” binnenin me zei mij dat ik God moest zoeken. Daarvóór maakte het geen enkel verschil voor mij of er een God was of niet. Maar dat doet het nu wel.

Wie is God? Waarom is Hij God? Waarom heeft Hij mij nodig of wil Hij mij hebben? Waarom voel ik me zo verloren? Zo heel erg verloren? Er gaan duizenden vragen door mijn hoofd, waarop ik zo graag een antwoord zou willen hebben. En aangezien ik niet weet waar ik naartoe moet, of hoe ik moet beginnen met zoeken, vraag ik u om mij wat begrip bij te brengen van Hem en het mormoonse geloof. Helpt u mij alstublieft op weg. Luister naar mijn hulpgeroep en geef mij zinnige antwoorden. Brochures, brieven, aanwijzingen, uitnodigingen, wat dan ook, alstublieft. Bij voorbaat dank.”

Ik ben voldaan dat er duizenden mensen op de wereld zijn, die in hun eenzaamheid en honger naar de waarheid om hulp roepen, zoals de schrijver van deze brief. Behalve hen is er nog de andere groep, die mensen die in naam lid van de Kerk zijn, maar de kerk de kerk gelaten hebben en die nu in hun hart verlangen om terug te keren, maar niet weten hoe, en te verlegen zijn om het te proberen. Ook zij vragen zich in ogenblikken van rustige overdenking af. „Waarom ben ik hier?” „Waarom voel ik me zo verloren?” „Alstublieft, alstublieft, help mij de weg te vinden.”

Wanneer ik aan hen denk, denk ik ook aan een van de mooiste verhalen die ooit verteld zijn. Mag ik het u weergeven in de taal van Hem die het het eerst verteld heeft?

„Iemand had twee zonen. De jongste

van hen zeide tot zijn vader: „Vader, geef mij het deel van ons vermogen, dat mij toekomt. En hij verdeelde het bezit onder hen.

En weinige dagen later maakte de jongste zoon alles te gelde en ging op reis naar een ver land, waar hij zijn vermogen verkwistte in een leven van overdaad.

Toen hij er alles doorgebracht had, kwam er een zware hongersnood over dat land en hij begon gebrek te lijden. En hij trok er op uit en drong zich op aan een der burgers van dat land en die zond hem naar het veld om zijn varkens te hoeden. En hij begeerde zijn buik te vullen met de schillen, die de varkens aten, doch niemand gaf ze hem. Toen kwam hij tot zichzelf en zeide: Hoeveel dagloners van mijn vader hebben brood in overvloed en ik kom hier om van den honger. Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten; stel mij gelijk met een uwer dagloners. En hij stond op en keerde naar zijn vader terug. En toen hij nog ver af was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen. En hij liep hem tegemoet, viel hem om den hals en kuste hem. En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen den hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten. Maar de vader zeide tot zijn slaven: Breng vlug het beste kled hier en trekt het hem

aan en doet hem een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten. En haalt het gemeste kalf en slacht het, en laten wij een feestmaal hebben, want mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden.” (Lucas 15:11-24.)

Voor u, mijn broeders en zusters, die uw geestelijk erfdeel meegenomen hebt en weggegaan zijt, en nu een leegte in uw leven vindt, is de weg vrij voor uw terugkeer.

Let op de woorden uit deze gelijkenis van de verloren zoon: „Toen kwam hij tot zichzelf.” Heeft u ook niet nagedacht over uw toestand en ernaar verlangd om terug te keren?

De jongeman in de gelijkenis wilde alleen maar een dienstknecht in het huis van zijn vader zijn, maar zijn vader, hem van veraf ziende, liep hem tegemoet en kuste hem, legde hem een mantel rond de schouders, deed een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten en liet een feestmaal voor hem aanrichten.

Zo zal het ook met u zijn. Als u de eerste schuchtere stap doet om terug te keren, zult u met open armen ontvangen worden, zullen vrienden u verwelkomen.

Ik denk dat ik weet waarom sommigen van u de kerk verlaten hebben. U bent bezeerd door een onnadenkend iemand en u heeft de vergissing gemaakt zijn handelingen als kenmerkend voor de kerk te beschouwen. Of u bent verhuisd uit een streek waar men u kende, naar een streek waar u alleen stond, en bent daar opgegroeid met slechts beperkte kennis van de kerk.

Of u werd aangetrokken door ander gezelschap, door manieren, die u als onverenigbaar met de kerk aanvoelde. Of u voelde zich wijzer met de wijsheid van de wereld dan met die van uw kennissen uit de kerk, en u onttrok met een zekere verachting aan hun gezelschap.

Ik ben hier niet om over de oorzaken uit te weiden. Ik hoop dat u dat ook niet doet. Laat het verleden achter u. Zoals de profeet Jesaja in een andere tijd zei, met woorden die ook in onze tijd van toepassing zijn: „Wast u, reinigt u, doet uw boze daden uit mijn

ogen weg; houdt op kwaad te doen; Leert goed te doen, tracht naar recht, houdt den geweldenaar in toom, doet recht aan den wees, verdedigt de rechtszaak der weduwe. Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de Here; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als witte wol. Als gij gewillig zijt en luistert, zult gij het goede des lands eten.” (Jesja 1:16-19.)

Dit mijn geliefde vrienden, is het doel van het evangelie, om slechte mensen goed te maken en goede mensen beter te maken. Er is hier een veranderingsproces in de kerk, een manier waarmee zelfs diegenen die ernstig gezondigd hebben, kunnen terugkeren.

Laat uw trots u niet in de weg staan. Als dat een probleem is, er is een verhaal in het Oude Testament dat ik wil vertellen:

Naäman was de legeroverste van de koning van Aram (Syrië), een groot man, „zeer gezien bij zijn heer,” maar hij was melaats. Naämans vrouw had een jong dienstmeisje, een dochter van Israël, die tegen haar meesteres zei: „Och, was mijn heer maar bij den profeet in Samaria, dan zou deze hem wel van zijn melaatsheid verlossen.” Toen Naäman dit hoorde bereidde hij rijke geschenken en een brief voor de koning van Israël. Maar toen de koning de reden van Naämans komst vernam, werd hij bang voor oorlog want hij had geen macht om melaatsen te genezen. Toen zond de profeet Elisa een boodschap tot de koning waarin hij zei dat hij zorgen zou voor deze legeraanvoerder.

„En Naäman kwam met zijn paarden en met zijn wagens en hield stil bij den ingang van het huis van Elisa.”

Maar Elisa nam zelfs niet de moeite om naar buiten te komen en de koning te begroeten. Hij liet een boodschapper tot Naäman zeggen: „Ga heen en baad u zeven maal in de Jordaan, dan zal uw lichaam weer gezond worden en gij zult rein zijn.”

Naäman was beledigd dat hem opgedragen werd zich te baden in de Jordaan terwijl er schonere rivieren in zijn eigen land waren en „daarop wendde hij zich om en ging heen in grimmigheid.”

Maar zijn dienstknechten smeekten hem te doen wat Elisa had voorgesteld. De trotse legeraanvoerder liet zich tenslotte vermurwen en de schrift vertelt: „Dus daalde hij af en dompelde zich zeven maal onder in den Jordaan, naar het woord van den man Gods; en zijn lichaam werd weer gezond als het lichaam van een kleine jongen, en hij was rein.” (Zie 2 koningen 5:1-14.)

En daarom herhaal ik: laat uw trots u niet weerhouden. De weg van het evangelie is een eenvoudige weg. Sommige vereisten komen u misschien voor als vanzelfsprekend en overbodig. Veracht u ze niet. Verootmoedig uzelf en wandel in gehoorzaamheid. Ik beloof u dat de resultaten die hieruit voortvloeien, prachtig zijn om te zien en bevredigend om te ondergaan.

Waar moet u beginnen? Hoe maakt u contact? In iedere gemeente of wijk op de hele wereld zijn twee mannen aan wie de verantwoordelijkheid voor u is opgedragen. Wanneer u ze niet kent, vraag hun namen dan aan de bisschop in de wijk waarin u woont, of schrijf een brief aan de kerk. Er zullen mensen komen, die u kunnen helpen zonder u in verlegenheid te brengen. Met vriendelijkheid, liefde en waardering zullen ze u de weg wijzen, u bij de hand nemen en met u mee op weg gaan.

Probeer het. U kunt alles winnen, maar niets verliezen. Keer terug, mijn vrienden. In de Kerk is meer vrede te vinden dan u in lange tijd heeft gekend. Er zijn er velen van wier vriendschap u kunt genieten. Er zijn dingen te lezen, lessen te ontvangen, discussies om aan deel te nemen, die uw verstand zullen verruimen en uw geest voeden.

De diepste verlangens van uw hart zullen in vervulling gaan. De leegte die u zolang gekend heeft zal plaats maken voor een volheid van vreugde. Ik heb een vriend net als u. Meer dan veertig jaar geleden waren we samen op zending. In de daarop volgende jaren moest hij als soldaat de oorlog in. In zijn eenzaamheid gaf hij zich af met onverschillige vrienden. Hij trouwde buiten de kerk. Hij ontwikkelde gewoontes die hem het gevoel

gaven dat hij niet meer welkom zou zijn. Hij verhuisde van een heel ander deel van het land. Hij voelde zich verloren.

Op een zondag was ik in een stad in Californië, voor een ringconferentie. Mijn naam en foto hadden daar in de krant gestaan. Toen de ringpresident en ik het ringgebouw betraden, ging de telefoon. Het gesprek was voor mij en degene die mij opbelde maakte zichzelf bekend. Hij wilde mij graag ontmoeten. Ik verliet de vergadering die ik die morgen zou moeten leiden en verzocht de ringpresident de leiding over te nemen. Ik had iets belangrijkers te doen.

Hij kwam, deze vriend van mij, verlegen en een beetje angstig. Hij was lange tijd weg geweest. We omarmden elkaar als lang gescheiden broers. In

het begin was het gesprek pijnlijk, maar het werd spoedig hartelijker toen we de dagen bespraken, die we, vele jaren geleden, samen in Engeland doorbrachten. Er stonden deze sterke tranen in de ogen toen hij sprak over de kerk, waarvan hij eens zo'n werkzaam lid was geweest. Daarna sprak hij over de lange, lege jaren die gevolgd waren. Hij sprak erover als over nachtmerries. Toen hij deze verknoeiide jaren beschreven had, spraken wij over zijn terugkeer. Hij dacht dat het moeilijk zou zijn en dat het pijnlijk zou zijn, maar hij stemde ermee in het te zullen proberen.

Niet lang geleden kreeg ik een brief van hem. Hij schreef: „Ik ben terug. Ik ben weer terug en dat is enorm: weer thuis te zijn.”

En daarom, u, mijn vrienden, die net

als hij ernaar verlangt om terug te keren, maar niet zo ver bent om de eerste stap te doen, probeer het. Ik beloof u dat het heerlijk zal zijn, u weer thuis te voelen.

Ik geef u mijn getuigenis dat dit het werk van de Heer is. Het is het koninkrijk Gods op aarde. Het draagt de naam van de Eniggeborene des Vaders. Hier zult u geluk en kracht vinden en een geruststellende vrede, die u lange tijd niet meer gekend hebt. De vrede die alle verstand te boven gaat.

God zegene u om het te proberen, bid ik in de naam van Jezus Christus.

Amen.

President N. Eldon Tanner betreedt de tabernakel

BRUCE R. McCONKIE
Van de Raad der Twaalven

De doden die in de Here sterven

Wanneer wij een rechtvaardige koers hebben uitgestippeld en deze koers blijven volgen en dan dit leven verlaten, zelfs al zijn wij nog niet volmaakt geworden, zullen desalnietemिन het eeuwige leven verwerven.

Ik zal over een onderwerp spreken dat voor de meeste mensen angstaanjagend, zelfs afschrikwekkend is. Het is iets dat we vrezen, waarvoor we zeer beangstigd zijn en waarvoor de meesten van ons zouden vluchten als dat mogelijk was.

Ik zal spreken over het overgaan van onze onsterfelijke ziel naar de eeuwige koninkrijken die ons wachten, over die gevreesde dag waarop wij ons sterfelijke omhulsel zullen afschudden en terug zullen keren tot het stof van waaruit wij voortkwamen. Ik zal spreken over de dood, de sterfelijke dood, de natuurlijke dood, de dood van het lichaam en de toestand van de zielen der mensen wanneer deze uiteindelijke afsluiting hun opgelegd wordt.

Zoals ons uitdrukkelijk is bekendgemaakt, moeten wij allen geleid en verlicht worden door de macht van de Heilige Geest wanneer we dit koninkrijk binnentreden, dit koninkrijk waar de vleselijke mens zo weinig van afweet, maar waarover zoveel is geopenbaard aan de heiligen van de Allerhoogste.

Ik bid dat mijn woorden, gesproken door de macht van de Heilige Geest, door de macht van dezelfde Geest uw harten mogen treffen, zodat u de juistheid en de waarheid ervan zult gaan beseffen.

Als tekst neem ik deze zoete, troostende woorden van bijbelse oorsprong: „Kostbaar is in de ogen des Heren de dood van zijn gunstgenoten.” (Psalm 116:15.) Ik voeg hieraan toe Paulus’ puntige en pijn-

lijke uitspraak: „De prikkel des doods is de zonde.” (1 Korintiërs 15:56.)

De dood kan vertroostend, zoet en kostelijk zijn, of kan ons bezwaren met de doodsangsten en het zwavelvuur van de eindeloze hel. En wij, elk van ons voor zich, doen de keus, hoe het zal zijn.

Wanneer wij de dood in zijn juiste perspectief willen zien in het eeuwige schema der dingen, dan moeten we eerst leren wat de doelen van het leven zijn. We moeten leren vanwaar wij kwamen, aan Wie wij toebehoren en waarom Hij ons hier gebracht heeft. Alleen dan kunnen wij bezien waarheen wij nu zullen gaan, door de goddelijke voorzienigheid van Hem die ons maakte.

Wij weten, omdat de Here dat in onze dagen heeft geopenbaard, dat wij de geestelijke kinderen zijn van een verheven, verheerlijkt wezen, een heilig Man die een lichaam heeft van vlees en beenderen en die onze hemelse Vader is.

Wij weten dat de naam van het soort leven dat Hij leeft, het eeuwige leven is en dat dat bestaat uit leven in gezinsverband en het bezit van alle kracht, alle macht en alle bestuur.

Wij weten dat Hij het heilsplan heeft opgesteld en ingesteld, om ons in staat te stellen vooruitgang te maken in onze geestelijke staat, tot dezelfde staat van glorie, eer en verheerlijking die Hijzelf bezit.

Wij weten dat het plan van de Vader de schepping van deze aarde nodig maakte. Een aarde waarop wij konden leven als sterfelijke wezens, lichamen

konden ontvangen gemaakt uit het stof der aarde en de testen en beproevingen ondergaan, die ons nu wachten.

Wij weten dat dit heilsplan voorzag in de val van de mens, met als gevolgen de lichamelijke en de geestelijke dood; in een verlossing van de dood door het zoenoffer van de Zoon van God; en in de beërving van het eeuwige leven door allen die gehoorzaam zijn.

Wij weten dat dit grote plan van vooruitgang vroeg om een geboorte die het sterfelijke omhulsel voor onze eeuwige geesten zou verschaffen en om een dood die die geesten zou verlossen van de broosheden, ziektes en zwakheden van de sterfelijke staat. En ik kan zeggen dat het nooit de bedoeling van dit leven is geweest dat het makkelijk zou zijn. Het is een proeftijd waarin wij lichamelijk, geestelijk, moreel en mentaal beproefd worden. Wij zijn onderworpen aan ziektes en aftakeling. Wij worden getroffen door kanker, melaatsheid en besmettingen, wij lijden onder pijn en zorg en kwelling. Rampen treffen ons; vloedgolven vagen onze huizen weg; schaarste berooft ons van voedsel; plagen en oorlogen vullen onze graven met dode lichamen en onze gebroken gezinnen met zorg.

Ons wordt gevraagd te kiezen tussen het geopenbaarde woord van God en de zielvernietigende stellingen van de wetenschappelijke theorieën. Verleidingen, de lusten des vleeses, kwaad van allerlei soort, dit alles maakt deel uit van het plan en moet

onder ogen gezien worden door iedereen die zo bevoorrecht is om de sterfelijke ervaringen te ondergaan. Het sterfelijke beproevingsproces is er voor alle mensen, zowel voor heiligen als voor zondaars. Soms worden de testen en beproevingen door hen die het evangelie hebben aanvaard veel beter doorstaan dan door de wereldse mensen en daarom krijgen zij vaak moeilijkere taken. Abraham werd gevraagd zijn enige zoon te offeren. Lehi en zijn gezin verlieten hun vaderland en bezit om in de wildernis te leven. Door alle eeuwen heen is er aan heiligen bevolen alles te offeren, tot hun leven toe.

Aangezien onze persoonlijke beproevingen problemen zijn waar wij allemaal mee te kampen hebben, kunnen we hier volstaan met te zeggen dat in de wijsheid van Hem die alle dingen weet en die alle dingen goed doet, ons allemaal die persoonlijke en specifieke beproevingen gegeven worden die wij in onze omstandigheden nodig hebben. Het is tegen ons, zijn heiligen, dat de Here spreekt wanneer Hij zegt: Ik zal u in alles „beproeven of gij in Mijn verbond wilt verblijven, zelfs tot in de dood, opdat gij waardig moogt worden bevonden. Want indien gij niet in Mijn verbond zult verblijven, zijt gij Mijner niet waardig.” (Leer en Verbonden 98:14-15.)

Nu, wat te zeggen over de dood?, over het overlijden van wie ons lief zijn?, over ons leven aan gene zijde van het graf?

Onze schrifturen zeggen: „Want zoals de dood over alle mensen is gekomen, moet er noodzakelijkerwijze, ter vervulling van des Groten Scheppers barmhartig plan, een kracht der opstanding zijn”. (2 Nephi 9:6.) Voor zover het trouwe heiligen betreft, houdt de dood geen verdriet in, behalve dat die een tijdelijke scheiding is van wie van elkaar houden. Geboorte en dood zijn beide essentiële stappen in het zich ontwikkelende drama der eeuwigheid.

Wij hebben van vreugde gejuicht om het voorrecht sterfelijk te worden, want er kon zonder de tests van de sterfelijke geen eeuwig leven zijn. Wij zingen nu de lof van onze grote Verlosser om het voorrecht dit leven

te mogen verlaten, omdat wij zonder dood en opstanding niet in onsterfelijke glorie opgewekt kunnen worden en het eeuwige leven verwerven.

Wanneer de getrouwe heiligen dit leven verlaten „worden zij ontvangen, in een staat van gelukzaligheid, die paradijs wordt genoemd, een staat van rust, een staat van vrede, waarin zij van al hun moeiten en van alle zorg en smart zullen uitrusten,” en zij zullen in deze staat blijven verkeren tot de dag van de opstanding.

Als de slechten en goddelozen dit leven verlaten blijven zij volharden in hun slechtheid en opstandigheid. „Dezelfde geest, die uw lichaam in bezit heeft ten tijde, dat gij uit dit leven gaat”, zegt de schrift, „zal macht hebben om uw lichaam in die eeuwige wereld te bezitten.” (Alma 34:34.)

„Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven,” zei Nefi tegen de leden van de Kerk „met onverzwaakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voorwaarts streeft, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben.” (2 Nepi 31:20.) Dat wil zeggen dat alle getrouwe heiligen, allen die tot het einde toe volhard hebben, dit leven verlaten met de vaste verzekering van het eeuwige leven.

Er is geen dubbelzinnigheid, geen twijfel, geen onzekerheid in onze gedachten. Diegenen die in dit leven trouw en gelovig zijn geweest zullen in het komende leven niet terzijde gezet worden. Als zij nu hier hun geboden onderhouden en sterven met een krachtig en waarachtig getuigenis van onze gezegende Heer, zullen zij het eeuwige leven beërven. Wij bedoelen niet te zeggen dat zij die sterven in de Heer en die trouw en gelovig zijn, als zij overgaan in de volgende bestaanssfeer volmaakt moeten zijn in alle dingen. Er is maar één volmaakt mens geweest; de Here Jezus wiens Vader God was.

Er zijn vele rechtvaardige zielen geweest, die mindere graden van volmaaktheid bereikt hebben. En er zijn grote menigten gelovige mensen geweest, die het geloof bewaard heb-

ben en gestorven zijn met de volledige zekerheid, uiteindelijk het eeuwige leven te beërven. Er zijn vele dingen die zij zullen doen en moeten doen, ook aan de andere zijde van het graf, om de volheid van het koninkrijk van de Vader te verdienen op die laatste glorieuze dag wanneer de grote Koning tegen hen zal zeggen: „Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.” (Matteüs 25:34.)

Maar ik zeg dat wanneer de heiligen Gods een rechtvaardige koers uitzetten, als zij een vast getuigenis verwerven van de waarheid en de goddelijkheid van het werk van de Heer, als zij de geboden onderhouden, als zij de wereld overwinnen, als zij de dingen van Gods Koninkrijk voorop stellen in hun leven, als zij al deze dingen doen en dan komen te sterven terwijl zij nog niet volmaakt geworden zijn, zullen zij desalniettemin het eeuwige leven verwerven in het koninkrijk van onze Vader. En uiteindelijk zullen zij volmaakt zijn, zoals God hun Vader en zijn Zoon Christus volmaakt zijn.

Is het verwonderlijk dat de schriften zeggen: „Kostbaar is in de ogen des Heren de dood van zijn gunstgenoten?” (Psalm 116:15.) Voorzeker is dit kostbaar en wonderlijk en glorieus, want als de heiligen sterven, hebben verhoogde zielen zichzelf verzekerd van de verheerlijking met Hem, die hun de weg gewezen heeft tot de vooruitgang, om voort te gaan en te worden zoals Hijzelf.

Is het dan verwonderlijk dat de schriften zeggen: „Zalig de doden die in den Here sterven” want zij zullen „rusten van hun moeiten, want hun werken volgen hen na.” (Openbaring 14:13.) Voorzeker is het een gezegende gebeurtenis, want deze getrouwe heiligen hebben aan het volledige doel van hun schepping beantwoord, en hun ganadig God zal hen op zijn tijd alles schenken.

Is het dan verwonderlijk dat de Here tegen zijn heiligen zegt dat „zij, die in Mij sterven, de dood niet zullen smaken, want deze zal hun zoet zijn?” (Leer en Verbonden 42:46.)

Is het dan verwonderlijk dat de pro-

feet Joseph Smith dingen zei als: „Wanneer de mensen bereid zijn, is het beter voor hen, dat zij heengaan.” (Leringen van de profeet Joseph Smith, bladzijde 345.)

„Die in Jezus Christus gestorven zijn, mogen verwachten na hun opstanding de volheid der vreugde in te gaan, die zij hier bezaten of verwachtten.” (Leringen van de profeet Joseph Smith, bladzijde 312.)

„In de opstanding worden sommigen opgewekt om engelen te zijn en anderen worden opgewekt om Goden te zijn.” (Leringen van de profeet Joseph Smith, bladzijde 330.)

Nu, wij zoeken de dood niet, alhoewel het deel uitmaakt van het genadige plan van onze grote Schepper. Integendeel, wij verheugen ons in het leven en wensen zo lang te leven als wij onze medemensen van dienst kunnen zijn. Getrouwe heiligen zijn het zuurdesem van de rechtvaardigheid in een verdorven wereld. Maar soms wordt het volk van de Heer opgejaagd en vervolgd. Soms laat

Hij opzettelijk zijn getrouwe heiligen kwijnen en lijden, lichamelijk en geestelijk, om ze in alle dingen te beproeven en om te zien of zij in zijn verbond willen blijven, zelfs tot in de dood, zodat zij waardig bevonden kunnen worden ten eeuwigen leven. Mocht dit het lot van een van ons zijn, dan zij het zo.

Maar er moge komen wat er komt, al wat ons hier in onze sterfelijkheid overkomt, is slechts van korte duur en als wij trouw en gelovig zijn zal God ons uiteindelijk hoog verheerlijken. Al ons lijden en verlies zal ons vergoed worden bij de opstanding.

Wij zullen verhoogd worden van sterfelijk tot onsterfelijk, van verdorven tot onverdorven.

Wij zullen uit het graf verrijzen in een volmaakte lichamelijke toestand. Geen haar van ons hoofd zal verloren gaan, en God zal alle tranen afwissen. Wanneer wij het evangelie nageleefd hebben, zullen wij verrijzen met celestiale lichamen die bestemd zijn om de glorie van het celestiale koninkrijk te verdragen. Wij zullen voortgaan in gezinsverband te leven en zoals Joseph Smith zei: „En dezelfde omgang, die hier onder ons bestaat, zal daar onder ons bestaan, alleen zal deze dan met eeuwige heerlijkheid gepaard gaan, welke heerlijkheid wij nu niet genieten.” (Leer en Verbonden 130:2.)

Wij verheugen ons in het leven. Wij verheugen ons in de dood. Wij hebben geen andere verlangens dan de wil te doen van Hem aan wie wij toebehoren en op de geschikte tijd bij Hem te verblijven in zijn koninkrijk.

O, dat het met een ieder van ons zo mocht zijn als met die dappere apostel van weleer die zei, toen het uur van zijn dood naderde: „Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden:

voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welken te dien dage de Here, de rechtvaardige rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen, die zijn verschijning hebben liefgehad.” (2 Timoteüs 4:6-8.)

In de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Toegang tot het bezoekerscentrum

PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

De leden van de kerk worden opgeroepen de dingen te doen die de Heer hun voorschrijft

Een plan voor de mensen

Geliefde broeders en zusters, aan het einde van deze prachtige conferentie wil ik nog slechts een kort slotwoord spreken.

De Heer heeft zijn geest overvloedig uitgestort over alle sprekers die zich tot ons gericht hebben. Wij zijn diep geroerd door ons beroemde en geliefde tabernakelkoor, toen dat zijn grote talenten heeft ingezet om ons te zegenen met hemelse melodieën. En wij zijn zeer dankbaar voor de andere zanggroepen. Ook zij hebben onze diensten verrijkt en ze aangenaam gemaakt voor ons en voor de Heer. Ook alle anderen die aan deze conferentie hebben bijgedragen zijn wij zeer dankbaar.

Wij hebben enige functiewijzingen aangebracht bij de algemene autoriteiten en wij hopen dat al onze mensen hier welwillend tegenover staan en het in hun harten goedkeuren. De toespraken van de broeders hebben bijna ieder thema en onderwerp behandeld en zijn krachtig en vol inhoud geweest. Wij zijn erg blij met al hun bijdragen.

Om er een paar te noemen:

President Tanner heeft de gebiedsconferenties in Europa voor ons doen herleven. Wij hebben dergelijke conferenties ook gehouden in het Verre Oosten, in Zuid-Amerika, in Mexico en op de Zuidzeeëilanden.

President Romney heeft ons het woord des Heren verkondigd over eerlijkheid en onkreukbaarheid en over de banden tussen medemensen.

Tussen de uitvoeringen van het koor door, hebben we de belangrijkste punten gehoord uit de redevoeringen

van onze geliefde broeder, de apostel Paulus.

Er werd ons een beeld geschilderd van Jezus' verzoeken, en we hebben, door de ogen van een apostel, de eeuwige familiebanden mogen aanschouwen.

We hebben het tweehonderdjarig bestaan van de Verenigde Staten van Amerika gedeeltelijk opnieuw kunnen beleven, zoals een van de broeders het ervaren heeft.

Heerlijke levenservaringen zijn door de broeders verwerkt om ons de weg te wijzen en onze stappen te leiden. Grote lessen zijn ons onderwezen door middel van gelijkenissen, aanhalingen en vermaningen.

De kerknormen zijn keer op keer benadrukt, vergezeld van vurige aansporingen van de broeders tot ons, om Gods geboden na te leven.

Er is ons als vaders en als moeders en bisschoppen geleerd, hoe wij zendingen moeten voorbereiden om verhoging te bereiken.

Een van onze meest geliefde liederen bevat deze woorden over de Meester: „Hij heeft het pad aangegeven en wijst ons de weg. En ieder punt leidt ons naar het leven en het licht en de eindeloze dag waar Gods aanwezigheid alom straalt.” (Dit loflied is niet in een Nederlandse zangbundel opgenomen.) Waarom zouden wij ons zo druk maken over flikkerende kaarsen, wanneer er voor iedereen een onuitdoofbaar licht te verwerven is?

De talloze getuigenissen van de broeders zijn, door de eeuwen heen, positief en gelijkloidend, opbeurend en geloofsversterkend en hoopge-

vend, en zij moedigen ons aan om waardig te zijn. Ze zijn als deze regels:

Kunt gij uit de kale aarde
en met al uw kennis die gij hier
vergaarde

de lelies laten groeien?

Vertrouw op God, Hij laat ze bloeien!

Kunt gij de wolken langs de hemel
laten zweven,

en met alle kleuren van de zonsopgang
verweven in de lucht?

Dat kunt gij niet, o machteloze mens.
Vertrouw op God. Zijn macht is zonder
grens!

Kunt gij het gekwelde hart vertroosting
bieden,

en alle zorg en kommer laten vlieden
uit de ziel?

Dat kunt gij niet, o hulpeloze mens.
Vertrouw op God. Zijn liefde is zonder
grens!

Wij vragen ons af, waarom wij ondanks al de aansporingen en raadgevingen, ons door de broeders gegeven, die zo voor ons gepleit hebben, toch falen! Wij kunnen begrijpen waarom de Heiland teleurgesteld moet zijn geweest, en waarom Hij zei: „Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet den wil mijns Vaders, die in de hemelen is”. (Matteüs 7:21.)

En, zo zei Hij: „Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?” (Lucas 6:46.)

Ik hoop dat dit thema ons bij mag blijven als we weer thuis zijn, en in ons verdere leven.

Bij het sluiten van deze grootse conferentie roep ik nogmaals de hoor-

ders van deze boodschappen op, de dingen te doen die de Here zegt, en die zo duidelijk aangegeven zijn op deze conferentie.

Onlangs toonde een vooraanstaand medicus, die wist van de operaties en behandelingen die ik voor kanker heb ondergaan, zich een beetje verbaasd omdat ik de grote verantwoordelijkheid aanvaardde, president van de kerk te zijn. Hij was geen lid van de kerk en had duidelijk nooit de aantrekkingskracht en de druk gevoeld die een ieder ervaart, wanneer hij de uitdrukkelijke zekerheid heeft dat de

Heer geen spelletjes speelt, maar daarentegen een serieus plan heeft voor de mens en voor het bewerkstelligen van zijn glorie. De Heer weet wat Hij doet en al zijn handelingen zijn juist en goed.

Ik was ook verbaasd dat er een man was die het werk van de Heer in twijfel trok.

Wij die de absolute zekerheid en een getuigenis hebben van de goddelijkheid van dit werk, trekken de wegen

*Even ontspannen tussen twee
bijeenkomsten*

nog de beslissingen van de Heer in twijfel.

Ik weet zonder enig voorbehoud dat God leeft en ik heb medelijden met die mensen op de wereld die in troosteloze twijfel leven en geen dergelijke zekerheid bezitten. Ik weet dat onze Heer Jezus Christus de Eniggeboren Zoon van onze hemelse Vader is en dat Hij heeft meegewerkt aan de schepping van de mens en alles wat de mens ten dienste is; de aarde en alles wat daarop is hier bij inbegrepen. Hij was de Verlosser der mensheid en de Zaligmaker van deze wereld, de grondlegger van het plan van de zaligheid voor de mens, en de verheerlijker van een ieder die de wetten die Hij ons heeft gegeven naleeft.

Hij was het die het middel — deze ware kerk — hiertoe heeft ingesteld, en haar zijn naam gegeven heeft: De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De kerk die alle gaven tot behoud bezit.

Ik weet dat de Heer contact heeft met zijn profeten, en dat Hij zijn waarheid heden aan zijn dienstknechten openbaart, zoals Hij dat gedaan heeft in de dagen van Adam en Abraham en Mozes en Petrus en Jozef en de talloze anderen, door de eeuwen heen. Gods boodschappen van licht en waarheid worden net zo zeker heden aan de mensen gedaan als in iedere andere tijd.

Sinds Adam en Eva in de Hof van Eden leefden heeft de Heer begeerd waarheid en recht aan zijn volk te openbaren. Er zijn veel tijden geweest waarin de mensen niet wilden luisteren, en waar geen oor is, is natuurlijk ook geen stem.

Ik weet dat de evangelischewaarheden de mensheid zullen behouden en verhogen, als de mensen de waarheid willen aanvaarden en hun verplichtingen en verbonden volledig willen nakomen. Ik weet dat dit waar is, en ik geef u dit getuigenis, mijn geliefde broeders en zusters in de hele wereld, en ik verzoek alle mensen dringend het evangelie serieus te aanvaarden en hun leven volledig in overeenstemming met het evangelie te brengen. Ik geef dit getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een oproep aan de priesterschapsleiders van ring en wijk om mee te werken aan welzijnsboerderijen die leiden tot het oprichten van voorraadschuren van de bisschop.

Hoofdpunten van de welzijnszorg: de bisschoppelijke voorraadschuur

BISSCHOP VICTOR L. BROWN
Presiderende bisschop

Mijn geliefde broeders en zusters. Vanochtend wil ik enige van de hoofdpunten van de welzijnszorg van de kerk met u bespreken.

In het bijzonder wil ik aandacht schenken aan de verantwoordelijkheden van de bisschop en de rol van de voorraadschuur bij het uitvoeren van deze verantwoordelijkheden.

Ik wil beginnen met te wijzen op een belangrijke en zeer fundamentele uitspraak gedaan door broeder J. Reuben Clark jr., waarin hij de doelstellingen van de welzijnszorg samenvat.

„De welzijnszorg is een blijvende opzet met het doel het individu tijdelijk bijstand te doen toekomen voor zijn materiële noden, maar blijvende bijstand voor zijn geestelijk welzijn.” (President Reuben Clark jr., 5 april 1949.)

Ik vrees dat het welzijnswerk bij velen overkomt als slechts van materiële aard, maar eigenlijk is zij ook geestelijk. Als dit laatste niet zo zou zijn, zou de welzijnszorg louter een menselijke organisatie zijn en zou die alle zwakheden bezitten van menselijke organisaties. De geestelijke aard van het werk onderscheidt haar van de wereld. De Here zegt dat het werk op Zijn eigen wijze gedaan moet worden. De geestelijke aard van ons werk is een absolute noodzaak voor het welslagen ervan.

President Clark gaat verder door vast te stellen dat er plichten van de bisschop gelden zowel in de materiële als de geestelijke aspecten van zijn welzijnszorgverantwoordelijkheid.

De bisschop behoort bij te dragen aan de behoeften van de ouderlingen, de armen en behoeftigen te bezoeken en bij te dragen tot de verlichting van hun problemen.

Voor materiële noden moet hij uit de voorraadschuur putten; geestelijk moet hij erop toezien dat zij de reinen van hart zijn of worden, dat hun geesten berouwvol zijn en dat hun harten zijn gebroken. (Ongepubliceerd artikel van president J. Reuben Clark jr.)

Laat ons vervolgens overwegen wat de Here over dit onderwerp zegt, zoals het vastgelegd is in de Leer en Verbonden: „Het ambt van bisschop is om in alle tijdelijke aangelegenheden te bedienen, . . . wanneer hij door de Geest der waarheid kennis hiervan heeft.” (Leer en Verbonden 107:68, 71.) In deze roeping dient hij te zijn begiftigd met de geest des onderscheids om hem te herkennen: „. . . die beweert van God te zijn, en het niet is.” (Leer en Verbonden 46:27.) Hij moet navraag „naar de armen doen om in hun behoeften te voorzien door de rijken en de trotsen te verootmoedigen.” (Leer en Verbonden 84:112.)

Wederom van president Clark: „Zo zijn de bisschop alle machten en verantwoordelijkheden gegeven die de Heer uitdrukkelijk voorgeschreven heeft in de Leer en Verbonden voor het zorgen voor de armen. Naar de bisschop gaan alle noodzakelijke gelden hiervoor en aan hem zijn de gaven en functies verleend die noodzakelijk zijn om dit werk voort te zetten. Niemand anders is belast met deze plicht en verantwoordelijkheid en niemand anders is begiftigd met de macht en de functies die noodzakelijk zijn tot dit werk. Zo berust bij de bisschop volgens het woord van de Heer de enige opdracht en het enige beleid bij het zorgdragen voor de armen van de kerk. En afgezien van daadwerkelijke overtredingen kan niemand zijn handelingen in twijfel trekken. Het is zijn plicht, en het is alleen aan hem om te bepalen, aan wie, wanneer, hoe en hoeveel uit de kerkelijke middelen als wijkhulp aan enig lid van zijn wijk gegeven zal worden.

Dit is de hoge en plechtige verplichting, opgelegd door de Here zelf. De bisschop kan zich niet onttrekken aan deze plicht; hij kan die niet ontdenken; hij kan die niet delegeren en zich zo ontlasten. Wie hij ook te hulp roept, hij blijft verantwoordelijk.” Zo zien wij hoe belangrijk de rol van de bisschop is.

Laten we nu bespreken hoe de bisschop zijn welzijnszorgopdrachten nakomt.

Ten eerste hebben de bisschop en het wijkwelzijnscomité natuurlijk de verantwoordelijkheid de leden van de wijk de beginselen van de welzijnszorg te onderwijzen. Gedurende vele jaren hebben de broeders de noodzaak tot persoonlijke- en gezinsvoorbereiding benadrukt en zij zullen doorgaan dit te benadrukken. Persoonlijke verantwoordelijkheid is de basis van het plan van de Heer. Uit sommige van de rapporten die we ontvangen blijkt dat over het geheel te veel leden denken dat de jaarvoorraad het gehele programma is. Ik wil u herinneren aan de zes onderdelen van de persoonlijke en gezinsvoorbereiding, die alle onderzeten moeten worden.

Het zijn: ten eerste: ontwikkeling en scholing; ten tweede: carrière-ontwikkeling; ten derde: financieel en hulpbronnenbeheer; ten vierde: de eigen tuin en de voedselvoorraad; ten vijfde: lichamelijke gezondheid, en ten zesde: maatschappelijk-emotionele kracht.

De eigen tuin en de voedselvoorraad zijn zeer noodzakelijke onderdelen van de persoonlijke en de gezinsvoorbereiding, maar niet de enige, ook niet noodzakelijker wijze de belangrijkste onderdelen. Sommige mensen hebben op het thema van voorbereiding gereageerd alsof het een kwestie was van de dag des oordeels. In werkelijkheid zijn alle zes onderdelen van de persoonlijke en gezinsvoorbereiding belangrijk, opdat de Heiligen der Laatste Dagen beter voorbereid kunnen zijn om aan de dagelijkse eisen van een geslaagd leven te kunnen beantwoorden.

Dat wij op dit onderwerp hameren is geen reden tot paniek of tot denken aan een crisis. Integendeel, de persoonlijke en gezinsvoorbereiding behoort een manier van vooruitziend leven te zijn, een ordelijke wijze van het gebruiken van de hulpbronnen, gaven en talenten die de Here ons schenkt. Dus is het de eerste stap onze mensen te leren op zichzelf te vertrouwen en ze onafhankelijkheid te onderwijzen, door een juiste voorbereiding op het dagelijks leven.

De tweede is dat de bisschop vertrouwd moet worden met de omstandigheden en behoeften van zijn mensen, wil hij de juiste beginselen kunnen onderwijzen. Hij moet navraag doen naar de armen en hun noden lenigen. In het algemeen zal het navragen gedaan worden door de huisonderwijzers en de huisbezoeksters van de ZHV.

Ten derde, verleent de bisschop na de behoeften geschat en geverifieerd te hebben persoonlijk hulp, of wijst hij anderen aan om hulp te verlenen, volgens de gevestigde kerkregels. De Heer heeft de bisschop voorzien van een groot aantal helpers om mee te voorzien in de behoeften van de leden van de wijk. Deze helpers zijn: het wijkwelzijnscomité, de ZHV, de voorraadschuur van de bisschop, Deseret Industries, welzijnsboerderijen en vastengaven. Ik wil nu de aandacht vestigen op de voorraadschuur van de bisschop.

Deze voorraadschuur van de bisschop is een geheiligd gebouw waarin geheiligde artikelen zijn opgeslagen, verstrekt door hen die overvloed hebben om diegenen te helpen die niets hebben. Door een opdracht van een bisschop, kunnen zij die in nood verkeren voedsel, kleding en voorwerpen krijgen om hun elementaire materiële noden te bevredigen. Voor artikelen, die geen voedsel zijn doet ook Deseret Industries dienst als opslagruimte. Waar welzijnsboerderijen nog niet mogelijk zijn die een voorraadschuur van de bisschop met goederen vullen, worden voorraadschuren die bestaan uit geldmiddelen opgericht. Dit betekend dat het geld wordt bijgedragen door diegenen die dat hebben, opdat de bisschop kan voldoen aan de behoeften van de armen.

Net zoals bij de voorraadschuur met goederen wordt de opdracht tot verstrekking opgemaakt door de bisschop zelf of door de ZHV-presidente, op verzoek van de bisschop. De complete verstrekking met alle benodigde goederen daarop wordt goedgekeurd en getekend door de bisschop. Vooraf worden regelingen getroffen met de plaatselijke leveranciers om de goederen van de lijst tegen een zo redelijk mogelijke prijs te leveren.

Vastengaven worden niet voor dergelijke doeleinden gebruikt, zolang er een geldelijke voorraadschuur van de bisschop bestaat.

Door de voorraadschuur en de vastengaven, heeft iedere bisschop twee handen om zijn mensen mee te zegenen, net zo als we geestelijke zegeningen geven met twee handen. Wanneer de nood van materiële aard is, behoort de bisschop ook beide handen te gebruiken, de ene met goederen uit de voorraadschuur en de andere met de vastengave. Onthoud, broeders, de hand met de goederen uit de voorraadschuur behoort het eerst gebruikt te worden. Als we eerst goederen gebruiken, handelen we in overstemming met het programma van soberheid en zelfvertrouwen van de Heer, en verzekeren we ook dat er een stroom van voedsel en goederen de voorraadschuur van de bisschop binnenvloeit. Vastengaven moeten in de eerste plaats gebruikt worden waar contant geld vereist is zoals voor huishuur, gas en licht enzovoort. De voorraadschuur van de bisschop is een onmisbare schakel in het welzijnssysteem van verbouw en distributie. Wij beseffen dat vele van de wijken van de kerk geen toegang hebben tot een bisschopsvoorraadschuur met goederen. Dit baart ons grote zorg. In het begin van deze bedeling in 1831, gaf de Here ons de volgende instructies: „En verder, laat de bisschop een voorraadschuur voor deze gemeente aanwijzen; en laat alles, zowel geld als voedsel, dat meer is dan nodig voor de behoeften van dit volk, in handen van de bisschop worden gehouden.

... Zie, dit zal voor Mijn dienstknecht Edward Partridge een voorbeeld zijn in andere plaatsen, in alle gemeenten.” (Leer en Verbonden 51 :13, 18.)

Met het instellen van het huidige welzijnsplan, in 1930, honderd jaar na deze openbaring, en van toen af tot nu, hebben de broeders de raad gegeven dat iedere bisschop in de kerk toegang behoort te hebben tot een voorraadschuur van de bisschop.

Wij beseffen dat de huidige distributieveisen en de beschikbare boerderijen een voorraadschuur niet voor iedere wijk mogelijk maken. Wij weten echter

dat het koninkrijk van de Heer niet tot volle wasdom zal komen, tot we tege-
moetgekomen zijn aan zijn eis dat de
kerk „onafhankelijk moge staan boven
alle andere schepselen beneden de
celestiale wereld.” (Leer en Verbonden
78:14.)

Wij weten ook dat het zorgdragen voor
de armen en de behoeftigen volgens
de wijze van de Here zelf niet volledig
bereikt kan worden zonder dat iedere
bisschop toegang heeft tot een goe-
derenschuur.

Met deze dingen in gedachten onder-
nemen we een krachtige poging het
systeem van de bisschoppelijke voor-
raadschuur buiten de westelijke sta-
ten van Amerika uit te breiden tot de
hele wereld. Dit moet op een ordelijke,
goed georganiseerde wijze gebeuren.
Wij vragen u, de bisschoppen en ring-
presidenten hun voorraadschuurbe-
hoefte te analyseren voor nu en
voor de toekomst, en uw aanbevelin-
gen door te geven aan het algemene
kerkelijke welzijnszorgcomité. Wilt u
voor richtlijnen hoe voorraadschuren
van de bisschoppen op te richten de
welzijnshandboeken raadplegen?

Elk van ons dient te beseffen dat 's
Heren voorraadschuursysteem zowel
de gever als de ontvanger zegen
brengt. De voorraadschuur zegent de
ontvanger niet alleen met materiële
goederen, maar ook als een plaats om
te werken en vakbekwaamheid te ver-
werven en die daarmee waardigheid en
zelfrespect aankweekt. Met onze voor-
raadschuren prediken we niet alleen
waarachtige christelijke naastenliefde,
naastenliefde, maar geven we het
voorbeeld door onze handelingen.

Vorraadschuren zegenen de leden
van de kerk door hen te helpen hun
verbonden van offeranden en toewij-
ding na te leven. Terecht zegt de Here
in de 83e afdeling van de Leer en Ver-
bonden: „De voorraadschuur moet
door de vrijwillige gaven der kerk wor-
den onderhouden.” (Leer en Verbon-
den 83:6.) President Clark herinnert
ons: „Onze voorraadschuren worden
heden in het welzijnszorgplan, in feite,
beheerd door de heiligen van de kerk
en dat zijn de leden van de kerk. De
voorraadschuren die wij nu hebben . . .
zijn bevoorrad met gewassen die
door de kerkleden gekweekt zijn, en

met matriaal dat door hen vervaardigd
is. Deze bijdragen zijn werkelijk ge-
heiligde zaken, want zij zijn vrijwillig
en gratis gedaan, zonder enige eis tot
teruggave van de kant van de gever,
zowel wat betreft de bijdragen zelf, als
de vergoedingen ervoor.” (President
J. Reuben Clark jr., toespraak op een
bisschopsvergadering 6 oktober
1944.)

Als de bisschoppen en ringpresiden-
ten de kerk tot volle wasdom willen
brengen, zullen zij deze uitdaging
accepteren en zal elk van hen zo snel
mogelijk meewerken aan een welzijns-

boerderij. Dit zal natuurlijk leiden tot
het vestigen van een bisschoppelijke
voorraadschuur, wat weer zal resul-
teren in het invoeren van het volledige
programma. Zo kunnen onze mensen
letterlijk *onafhankelijk staan boven
alle andere schepselen beneden de
celestiale wereld.*

Dat dit ons doel mag zijn, en dat
we dat doel mogen bereiken is mijn
gebed in de naam van de Here
Jezus Christus. Amen.

BISSCHOP H. BURKE PETERSON
Eerste raadgever in de Presiderende
Bisschap

Ideeën voor de ring- en wijkpriesterschapsleiders, hoe zij de uitdaging van het opzetten van een welzijnsboerderij kunnen uitvoeren.

Kopen en leiden van produktieboerderijen

Broeders en zusters. Deze ochtend wil ik bisschop Browns uitdaging over een welzijnsboerderij verder uitwerken.

Deze uitdaging hield voor de bisschoppen en ringpresidenten in om zo snel mogelijk mee te gaan werken aan een welzijnsboerderij. Als uw wijk of wijken niet bezig zijn met een produktieboerderij, ziet u er dan alstublieft op toe dat zij dit gedurende uw ambtstermijn wel gaan doen. Het moet het goede soort onderneming zijn. Een onderneming die de noodzakelijke goederen oplevert voor uw bisschoppelijke voorraadschuur, daarbij uw gebied helpend met de voorraadschuur, om voor zich zelf te kunnen zorgen wat betreft de armen en behoeftigen. Als uw wijken al betrokken zijn in een produktieboerderij op wijk-of ringniveau, overtuig u er dan van dat de wijkleden mogelijkheden hebben om volledig mee te kunnen werken en dat de onderneming werkt zoals hij zou moeten. Zoals u weet, kunnen boerderijen op wijkniveau ingericht worden, maar ook met meerdere wijken of op ringniveau. De sleutel voor deze uitdaging is natuurlijk, deze taak te volbrengen gedurende de tijd dat u uw ambt bekleedt.

Mijn doel van deze ochtend is u ideeën aan te bieden, hoe u deze uitdaging kunt volvoeren. Teneinde dit te doen zullen we eerst de welzijnsboerderijen in hun juiste perspectief plaatsen

door enige fundamentele vragen te beantwoorden. Ten eerste. Hoe wordt er zorggedragen voor de armen, de behoeftigen en de noodlijdende in de kerk? In de Leer en Verbonden zegt de Here het volgende: „Alle kinderen hebben aanspraak op hun ouders voor hun onderhoud, totdat zij meerderjarig zijn. En daarna hebben zij aanspraak op de kerk, of met andere woorden op des Heren voorraadschuur, indien hun ouders niets bezitten om hun tot erfdeel te geven.” (Leer en Verbonden 83:4-5.)

Als een lid niet voor zich zelf kan zorgen, behoort zijn familie hem alle mogelijke bijstand te verlenen; en wanneer de familie van zo'n behoeftige alles heeft gedaan wat zij kan door geld en goederen te geven, is de bisschop gemachtigd te helpen. Volgens het handboek heeft de bisschop van iedere wijk het alleenrecht en het alleenoordeel inzake de hulpverlening aan de armen en behoeftigen in de kerk . . . Het is zijn, en alleen zijn, taak om te bepalen aan wie, wanneer, hoe en hoeveel uit de kerkelijke gelden of goederen aan enig lid van zijn wijk zal worden gegeven. Dit is zijn hoge en plechtige verplichting, hem opgelegd door de Here zelf. Wie en wat hij ook te hulp roept bij het uitoefenen van deze dienst, hij blijft verantwoordelijk.” (Welzijnszorg handboek, bladzijde 6.) De bisschoppen moeten zich steeds herinneren dat het hun een heilige verplichting is het hele

kerkelijke welzijnsprogramma, voorzover dit betrekking heeft op het dienen van de armen en de behoeftigen, moeten volgen.

Eén van de belangrijkste voorwaarden, die te vaak over het hoofd gezien worden is de noodzaak dat iedereen voor het programma moet werken tot aan de grenzen van zijn kunnen. Priesterschapsleiders die dit begrijpen zullen dit beginsel niet vergeten. Deze zielen kunnen vernietigd worden als krijgen niet vergezeld gaat van geven. Vervolgens, waar komen de gelden en goederen vandaan die door de bisschoppen gebruikt worden om de levens van de armen en de behoeftigen mee te zegenen? Zij komen voor wat betreft de financiële noden uit de vastengaven en bij behoeften aan goederen uit de voorraadschuren.

Voor wat betreft de vastengaven hebben wij onlangs vernomen dat sommige leden van de kerk er niet zeker van zijn hoe zij financieel kunnen helpen. Wij willen nogmaals bevestigen dat de wijze waarop leden geld kunnen bijdragen voor de zorg voor hen die in nood zijn, het betalen van een overvloedige vastengave is. Met de woorden van president Kimball: „Ik geloof dat wanneer wij welgesteld zijn, zoals velen van ons zijn, wij edelmoediger behoren te zijn. In plaats van het gespaarde bedrag door twee maaltijden te vasten, zouden we misschien veel meer — zeven keer zoveel

— behoren te geven als we in de gelgenheid verkeren om dat te doen.” (Diastrip Beginselen van de welzijnszorg . . . „Op mijn eigen wijze”.) Ieder gelovig lid zal zeker deze oproep van des Heren gezalfde profeet edelmoedig beantwoorden.

Ten derde: Waar komen de goederen uit de voorraadschuren vandaan, om de verstrekkingen door de bisschop mee te kunnen doen? Uit welzijns giften en door vrijwilligers werk op welzijnsboerderijen, waar leden helpen voedsel en goederen voort te brengen die opgeslagen worden in bisschoppelijke voorraadschuren overal in de kerk. Voor iedere bisschop behoort een voorraadschuur aanwezig te zijn, zodat hij goederen kan uitgeven om hen die in nood verkeren te helpen. Als regel behoort de bisschop, daar waar voorraadschuren aanwezig zijn, eerst de goederen te gebruiken vóór hij de vastengaven aanspreekt. Door deze handelwijze worden de boerderijen dan op de juiste wijze in stand gehouden en gebruikt. De kosten voor de kerk zijn in het algemeen lager wanneer er producten van deze ondernemingen worden gebruikt, dan wanneer de vastengaven worden gebruikt om in winkels te kopen.

En tenslotte blijven we zo onafhankelijk van de commerciële voorraden, waar niet altijd opgerekend kan worden.

Wat zijn vervolgens de belangrijkste doelstellingen van deze ondernemingen? In de allereerste plaats voedsel en andere goederen opleveren voor de armen en behoeftigen. Ten tweede de leden een kans geven om een deel van hun overvloed te delen met anderen, door overvloedig geld en arbeid bij te dragen. Ten derde op efficiënte wijze voldoende goederen of geld in te brengen om het jaarlijks opgelegde goederenproduktiequotum te halen en de jaarlijkse exploitatiekosten te kunnen opbrengen. Ten vierde werkgelegenheid scheppen voor hen die bijstand ontvangen van de kerk. Ten vijfde de plaatselijke produktie zo stimuleren dat wij uit eigen middelen kunnen zorgen voor de behoeftigen. Ten zesde zorgen voor reserves aan land, getrainde en ervaren leiders en

werkers en indien mogelijk voor een jaarvoorraad aan zaad, kunstmest, brandstof, voedsel enzovoort, zo dat extra goederen aanwezig kunnen zijn als deze in de toekomst nodig mochten blijken te zijn om hen die in nood verkeren te helpen. Ten zevende personen, gezinnen en quorums ervaringen laten opdoen in broederschap en bij de produktie van het belangrijkste voedsel. Ten achtste de gemeenschap een model van efficiënt leiderschap en bestuur tonen zodat de ondernemingen slagen en een positief beeld van de kerk geven.

Tenslotte: hoe kan een wijk een welzijnsboerderij opzetten? Overwegende de noodzaak de mensen in een boerderij onderneming te betrekken of de onderneming te verbeteren, behoort de bisschop of ringpresident zijn verantwoordelijke raadgever voor de onderneming op te dragen de zaak grondig te bestuderen. De aangewezen raadgever behoort samen te werken met de ZHV-raadgeefster die is belast met het vertegenwoordigen van het ZHV-presidium in produktiezaken. Het kan ook goed zijn de hulp in te roepen van een specialist, bijvoorbeeld een landbouwspecialist wiens achtergrond en ervaring hem in staat stellen te helpen om een onderneming op te zetten. Ook een zakenman zou kunnen helpen bij een toepasbaarheidsonderzoek. Het voorstel moet voldoen aan de produktie doelstellingen, zoals eerder aangegeven. De volgende punten moeten in overweging worden genomen:

1. Is het soort onderneming geschikt voor het gebied?
2. Is het vergelijkbaar met andere plaatselijke ondernemingen? Zijn er te veel gelijksoortige ondernemingen? Past het binnen het totale welzijnsplan?
3. Hoe groot zijn de geschatte financiële en tijdverplichtingen die van de leden van de wijk of ring gevraagd worden?
4. Wat zijn de vereiste data voor goedkeuring, verwerving en in werking stellen van de onderneming?
5. De hoofdlijnen van het werkplan behoren de volgende geschatte bedragen te omvatten: totale produktie, produktiekosten, netto inkomsten, de

mogelijkheden om welzijnszorg ontvangers in de onderneming te betrekken en of de onderneming in staat zal zijn het goederen produktiebudget dat vastgesteld kan worden te vullen.

6. Verder moet het voorstel antwoord geven op vragen zoals:

- a. Is de onderneming bereikbaar voor de leden? (Als de ring zich over een groot gebied uitstrekt, kan een wijkonderneming bijvoorbeeld een beter alternatief zijn, dan een ring- of gebieds onderneming.)
- b. Is de grootte en het soort van de onderneming geschikt voor de leden van de ring of wijk? (De vakbekwaamheid en de talenten om de onderneming te besturen moeten aanwezig zijn. Ook moet er voldoende mankracht zijn om de onderneming efficiënt te laten draaien.)
- c. Is er een voorbeeld van een geslaagde produktie van de artikelen? (Het is belangrijk om gevestigde plaatselijke landbouw- en zakenmethoden te volgen.)
- d. Zullen de artikelen de lokale zelfverzorging bevorderen? (Een gebied wordt zelfverzorgend voor wat betreft voedsel als producten zoals granen, zuivelproducten, groentes, fruit, citrusvruchten of hun plaatsvervangers en veevoeder lokaal geproduceerd worden.) Er moet een duidelijke behoefte zijn aan het te produceren artikel.

Na een grondige bespreking van het voorstel behoren de verantwoordelijke priesterschapsleiders van de beslissing een zaak van gebed te maken. Wanneer er in de organisatie een beslissing is genomen, behoort deze besproken te worden in de daarvoor bestemde welzijnscomités zoals aangegeven in het handboek. Goedkeuring door de priesterschap van de wijk en/of rings is vereist. Na alle plaatselijke besprekingen en goedkeuringen, dient er een aanvraag te worden ingediend bij het algemene welzijnscomité van de kerk.

Alle produktieondernemingen behoren goedgekeurd te worden door het algemene welzijnscomité. Aanmeldingsformulieren en inlichtingen kunnen verkregen worden door aan het hoofdkantoor van de kerk te schrijven.

Wanneer u tracht deze uitdaging te beantwoorden en een voorstel voor te bereiden voor mogelijke goedkeuring door het algemene welzijnscomité zult u ongetwijfeld vragen hebben over de financiering. Aangezien welzijnsboerderijen volledig eigendom zijn van de lokale kerkelijke organisatie (100 procent), worden er, indien noodzakelijk, leningen verkrijgbaar gesteld door het algemene welzijnscomité voor de aankoop en zondig ook voor de exploitatie, belangrijke verbeteringen en uitbreidingen. Leningen voor het aankopen van de onderneming kunnen verkregen worden tot 75% van de aankoopsprijs. Het terugbetalen wordt van geval tot geval bekeken, maar mag niet langer duren dan vijf jaar. Onthoudt u wel dat de aankoopsprijs niet opgebracht kan worden uit de inkomsten van de onderneming, maar daarentegen uit bijdragen van de leden. Deze bijdragen vormen een van de mogelijkheden om ons verbond der toewijding te kunnen naleven.

Onthoudt u ook dat uw handtekening onder een schuldbekentenis aan het algemene welzijnscomité een verplichting is, die u en uw mensen bindt aan vaste termijnen en voorwaarden. Verder, broeders, hebben wij vernomen dat de priesterschapsleiders zich vaak vastleggen tegenover hun mensen door ze te vertellen op welk tijdstip hun bijdragen niet meer nodig zullen zijn en dat op die en die dag de onderneming zich zelf zal bedruipen. In veel gevallen is het onmogelijk dit te voorspellen en het is daarom erg moeilijk zo'n afspraak na te komen. Het is een veel beter aanpak als de priesterschapsleiders erkennen dat bijdragen aan de welzijnszorg een onderdeel van de wet der offeranden is en dat de toewijding een eindeloos proces is. Bij groei van de kerk en in de noodzaak om de welzijnsboerderij uit te breiden en op een hoger plan te brengen, is het veel beter de leden te onderwijzen dat er voortdurend gelegenheid is om tot het welzijnsprogramma bij te dragen. De priesterschapsleiders behoren de handboeken te lezen en de daarin vermelde beginselen te onderwijzen. Als onze mensen deze en de aanverwante beginselen onderwezen krijgen, zullen

zij de verlossende kracht voelen van het, volgens hun verbonden, bijdragen aan en zorgen voor hun medemensen. Zij zullen de kracht voelen die voortkomt uit het leveren van hun deel om op de wijze van de Heer te zorgen voor de armen en behoeftigen. (Zie Leer en Verbonden 104:14-18.)

Laten wij nu onze aandacht wijden aan het bestuur van de onderneming. We zullen hier bestuursbeginselen bespreken die, indien ze opgevolgd worden, in iedere onderneming te pas komen.

De belangrijkste factor om te slagen met welzijnsboerderijen is de houding van de priesterschapsleiders. Broeders die graag instructies willen opvolgen, die positief denken en die geestdriftig zijn zullen het werk klaren en slagen.

Fundamenteel zijn welzijnsboerderijen er om voedsel te produceren. We leiden geen experimentele boerderijen. We moeten ons niet wagen aan onbeproefde en niet uitgeprobeerde methoden. Vaak komen agrarische bedrijven in financiële moeilijkheden wanneer zij overgaan van het produceren van eenvoudig voedsel op uitheemse soorten, onbekende en nieuwe soorten van gewassen, nieuwe niet-uitgeteste technieken. Onze bedrijven horen zich te houden bij goede en bekende gewassen en veehoudersmethodes. Laten we ons realiseren dat we een voedselproducerend bedrijf hebben. Met de woorden van President Kimball: „Laten wij efficiënt zijn in onze produktiewijze, zodat we niet alleen maar werk hebben en het idee dat we welzijnsboerderijen hebben. De tijd zal komen dat we al onze produkten van onze bedrijven nodig zullen hebben en nog meer, zelfs nog meer dan nu. (Ensign, mei 1976, bladzijde 125.)

Houdt verder in gedachten, broeders, dat ondernemingen efficiënt en economisch geleid moeten worden. De president heeft verder gezegd: „Doe wat u kunt doen om onze ondernemingen economisch levensvatbaar te maken, en niet gaan zeggen dat een welzijnsbedrijf goed is, eenvoudigweg als die mensen tot elkander brengt. Alhoewel het goed is als de priesterschapsbroeders schouder aan schou-

der werken, kunnen we niet alleen profiteren van de broederschap der arbeid maar ook van de economische efficiëntie.” (Ensign, mei 1976, bladzijden 125-126., cursivering toegevoegd.)

Gelet op deze algemene dingen wil ik zes specifieke leiderschapstechnieken opnoemen:

1. Organisatie. Stel een competent comité samen met een voorzitter en met vertegenwoordigers van alle organisaties die eigenaar zijn van de onderneming. Benoem zondig een leider die zijn sporen verdiend heeft in het bedrijfsleven om de onderneming te leiden. De leden van het comité behoren een grondige ervaring te hebben, zowel leerstellig, technisch als praktisch, om hun verantwoordelijkheden naar behoren te kunnen uitvoeren. Dit comité moet zo weinig mogelijk wijzigingen ondergaan, om de continuïteit van de leiding te verzekeren. In het algemeen moet de voorzitter de verantwoordelijkheid hebben voor de dagelijkse beslissingen. De functie van het comité is dezelfde als die van een directieraad. De bedrijfsleider behoort, als zo iemand op salarisbasis in dienst genomen is, het leeuwedeel van zijn tijd door te brengen met de belangrijkste werkzaamheden om voedsel te produceren.
2. Planning. Ontwikkel en volg een jaarlijks bedrijfsplan en een budget. Het bedrijfsplan moet gedetailleerd bevatten welke de artikelen geproduceerd en verkocht moeten worden en wanneer en hoe. Hoe moet aangeven wanneer en hoeveel bedrijfskapitaal nodig is en hoe en wanneer dit, als het geleend is, terugbetaald kan worden. Een zorgvuldig voorbereid en gevolgd plan verzekert u dat uw onderneming economisch en qua werkzaamheden gezond is en efficiënt geleid wordt.
3. Het werk. In agrarische ondernemingen is het van groot belang dat de dingen op tijd gedaan worden, wil men slagen. Een goede leiderschapstechniek en een beproefde aanpak zijn vereist in de huidige landbouw. Er is een tijd om te zaaien en er is een tijd om te oogsten. Een verstandige planning en een ijverige en volhardende

doorvoering ervan zullen bijdragen tot het welslagen van ieder project. Nogmaals houdt u bij beproefde lokale agrarische projecten.

4. Administratie. Benoem een bekwame boekhouder om de boeken nauwkeurig bij te houden en open een aparte bankrekening voor het bedrijf. De boekhouder moet niet alleen maandelijks rapporten voor het hoofdkantoor van de kerk opstellen, maar ook gegevens leveren die door het comité gebruikt kunnen worden om de graad van efficiëntie, de bedrijfskosten, de rentabiliteit en dergelijke te bepalen. De tijdige vervaardiging, bestudering en aanwending van de financiële rap-

porten zal het bestuur van de onderneming verbeteren en bewijzen dat u waarlijk uw rentmeesterschap in ere houdt. Het boekhouden moet een gezamenlijke inspanning zijn van zowel de bedrijfsleider als de boekhouder.

5. Verkoop. Een onderdeel dat vaak bij het plannen van een welzijnsbedrijf over het hoofd gezien wordt is het op de markt brengen van de levensmiddelen. De welzijnszorgafdeling productendistributie heeft een kwaliteitsverzekerd programma opgezet. Alleen kwaliteitsproducten worden afgenomen door de conservenfabrieken en voorraadschuren. Alle gewassen die meer geproduceerd zijn

dan de hoeveelheid die overgedragen wordt aan de voorraadschuren moeten op verstandige en effectieve wijze geveild worden. De grootste uitdaging is om kwaliteitsproducten op de juiste tijd en tegen de beste prijzen op de markt te brengen, teneinde de financiële levensvatbaarheid te waarborgen.

6. Vrijwilligersdiensten. Een unieke zijde van de welzijnszorg is de vrijwillige arbeid van de leden. Er is een

Het Eerste Presidium luisterend naar de conferentiespreker

echte goede planning nodig en daaraan moet de hand gehouden worden, willen we het maximale nut uit deze vrijwillige arbeid halen. Naast de vrijwilligersdiensten kunnen in vele gevallen de ondernemingen profiteren van de vrijwillige diensten van specialisten zoals landbouwkundigen, zakenmensen en ervaren agrarische bedrijfsleiders. Door de opleiding voor en het toezicht op de vrijwilligersarbeid in een onderneming op te dragen aan een comitélid en/of priesterschapsleider maakt het de bedrijfsleider mogelijk zijn tijd te besteden aan de belangrijkste werkzaamheden. Deze zes beginselen, mits voortdurend nagevolgd, verzekeren het slagen van de onderneming en geven de bevrediging die altijd komt als we het plan van de Heer volgen. Door het volgen van deze benadering zult u als leiders in staat zijn de uitdaging te beantwoorden die erin bestaat dat in de tijd dat u uw ambt bekleedt, uw wijk of ring meewerkt aan het stichten of verbeteren van een welzijnsboerderij op wijk- of ringniveau.

Enkelen van u kunnen het idee hebben, dat wat gezegd is alleen van toepassing is op bedrijven in de Verenigde Staten van Amerika of Canada. Wij willen u er echter van verzekeren dat deze beginselen ook elders van toepassing zijn. Te uwer informatie: wij hebben nu bedrijven opgezet in Engeland, Wales, Samoa, Tonga, Australië en Korea. Wij moedigen de priesterschapsleiders van de hele wereld aan, om deze uitdaging aan te nemen.

Om uzelf geschikt te maken voor het celestiale koninkrijk moet u de wetten van de celestiale orde gehoorzamen. Eén van deze celestiale opdrachten is zorgen voor onze arme en behoeftige broeders en zusters, op de wijze van de Heer.

Productieondernemingen helpen ons deze heilige verplichtingen na te komen door het voortbrengen van goederen die via de voorraadschuren van de bisschop verspreid worden.

Zij helpen ons ook om onszelf te kunnen verzorgen en voorbereid te zijn op eventualiteiten.

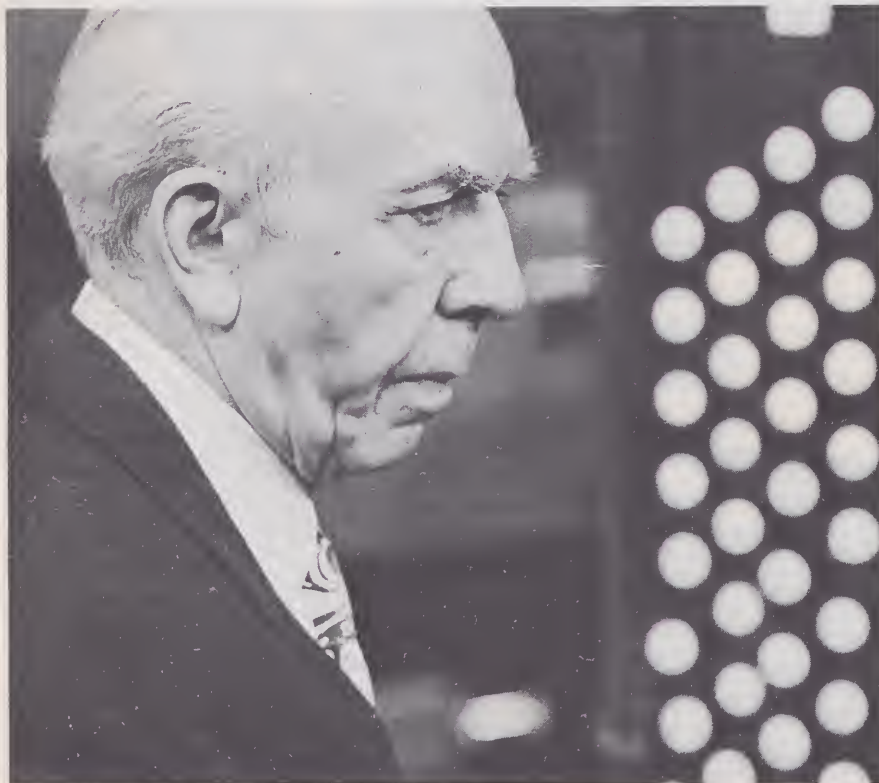
Aangezien er veel uitdagingen verbonden zijn aan de boerderijen, vallen er grote zegeningen toe aan hen die eraan meewerken. Oudere mannen geven het goede voorbeeld aan jonge mannen en jongens. Vaders en zonen, moeders en dochters, ouders en kinderen kunnen samen werken. Men leert er gedisciplineerdheid, offervaardigheid en gehoorzaamheid. door. Mensen met verschillende beroepen leren samenwerken. Timmerlieden, loodgieters, onderwijzers, advocaten, artsen, mensen uit alle lagen van de bevolking werken er schouder aan schouder. Er is gelegenheid tot samenwerken, begeleiden en zendingswerk, en tot het versterken van quorum-, gezins-, vrienden-, en burenbanden. Er is het ontwikkelen van vakmanschap en waardering voor de landbouwer, veehouder of zakenman. Boerenbedrijven bieden kansen om de lichaamsconditie te verbeteren. En daar wij allemaal consumenten zijn, helpen boerderijen de leden te leren waar hun eten vandaan komt en welke moeilijkheden er aan de voortbrenging ervan verbonden zijn. We leren de wet van de oogst beter te waarderen; wat de mens zaait en verzorgt dat zal hij oogsten. Op al onze boerderijen wordt de mens een tijd geboden om te bidden en geestelijk te groeien. In de boerenbedrijven ligt de gelegenheid om Gods handwerk zoals dit zich openbaart in de natuur, beter te begrijpen.

Dit zijn onmiddellijke beloningen. Er zijn ook beloningen op de lange termijn, waarvan de belangrijkste is artikelen voortbrengen om de armen en behoeftigen te helpen. Wanneer we het visioen van de welzijnsboerenbedrijven tot ons laten doordringen, willen we eraan deelnemen.

Laat ons nu krachtig voortgaan en deze uitdaging aannemen. Broeders, zie erop toe dat alle wijken in de kerk, gedurende uw ambtstermijn meedoen aan het opzetten of verbeteren van agrarische bedrijven.

Moge de Here ons zegenen, dat wij dit doen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Alexander Schreiner aan het orgel

Als een lid een baan zoekt hebben wij daarmee te maken; ideeën voor de kerkleiders om de leden te helpen werk te vinden.

Welzijnsbeginselen

VAUGHN J. FEATHERSTONE

Van het Eerste Ouorum van Zeventig

Ik zou mij deze morgen on dankbaar tonen, als ik mijn waardering niet uitsprak dat ik mag wandelen in de schaduw van twee grote en heilige mannen: bisschop Brown en bisschop Peterson, en u niet liet weten dat ik een persoonlijk getuigenis heb dat J. Richard Clarke een geschikte medewerker is voor deze grote mannen.

Voor vanochtend heb ik de opdracht gekregen van bisschop Brown om over werkgelegenheidsproblemen te spreken. Zes maanden geleden sprak bisschop Peterson over het hebben van een baan.

Enige tijd geleden bracht een moeder haar zoon Freddie naar het ziekenhuis van de kerk voor een operatie. De jongen werd geopereerd en alles ging goed. Die avond om zeven uur ging Freddie's moeder naar de hoofdverpleegster en zei: „Ik ga nu weg, en ik zou graag willen dat u ieder half uur ging kijken naar Freddie.” De verpleegster zei: „We zullen regelmatig naar hem kijken, maar we hebben geen tijd om dat ieder half uur te doen.” De moeder zei: „als u niet ieder half uur naar hem gaat kijken, ga ik niet weg. Ik zal hier de hele nacht blijven.” De verpleegster zei: „Dat hoeft niet. Ik zal hem persoonlijk ieder half uur controleren.”

Dus verliet de moeder het ziekenhuis en ging naar huis. Het ziekenhuis heeft een hoofdgebouw en twee lange zijvleugels. Freddie lag in de laatste kamer. Om half acht 's avonds ging de verpleegster de lange gang door, stak haar hoofd om de hoek van de deur en zei: „Freddie is alles goed met je?”

Hij antwoordde: „Ja alles is in orde.” Ze wandelde de gang weer door en het was bijna 8 uur. Dus draaide ze zich

weer om, ging naar Freddie's kamer en vroeg: „Gaat het goed met je Freddie?”

Hij antwoordde: „alles is goed met me.”

Ze legde de hele afstand weer af naar het hoofdgebouw. Ze deed dit om half negen, negen uur, half tien en tien uur. Tenslotte dacht ze: „Ik kom niet klaar met mijn werk. Ik moet mijn manier om Freddie te controleren veranderen.”

Ze besloot de intercom te gebruiken. Ze drukte op het knopje en zei: „Freddie, is alles goed met je?” Geen geluid.

„Freddie, is alles goed met je?” Niets. „Freddie, voel je je goed, zeg iets tegen me!” En een erg bedeesd stemmetje antwoordde: „Ja muur, wat wil je?”

Ik denk dat wanneer we over werkloosheid spreken — bisschop Peterson heeft daar de laatste keer over gesproken en ik vanmorgen — we niet denken dat we tegen de muur praten, maar de herhaling is een goede leermeester.

Wij leren voortdurend en er is sinds den beginne onderwezen, dat een man volledig op zichzelf moet kunnen terugvallen en in staat zijn voor zich en zijn gezin te zorgen. Dit is een eeuwig en waar beginsel. Velen in de kerk hebben dit verworven. Ieder mens heeft de verantwoordelijkheid om zelf te zorgen een betrekking te hebben. Toch overwegen wij dit beginsel soms en onttrekken wij als quorum- of wijkleiders ons soms aan onze verantwoordelijkheden, denkend dat het individu zijn eigen moeilijkheden kan oplossen. Eigenlijk hebben wij een grote verantwoordelijkheid. Om ons te helpen deze verantwoordelijkheid

te begrijpen en te dragen, zijn er betreffende banen twee beginselen die ik wil bespreken:

1. Het is waar dat het individu voor zichzelf moet zorgen.
2. Dit ontheft de quorum- en andere wijkleden niet van hun onmiddellijke verplichtingen tegenover dit individu. Wanneer iemand in de wijk werkloos is, is het de belangrijkste verantwoordelijkheid van die persoon zelf om een andere baan te vinden.

Wanneer hij geen werk weet te vinden, behoort zijn gezin bij te springen. Quorum- en wijkhulp moet meteen, in het begin, wanneer hij zonder werk komt, aangeboden worden. Hoe langer de tijd is die tussen het verlies van iemands baan en het vinden van een andere baan ligt, hoe moeilijker het wordt om werk te vinden. Verscheidene dingen zijn hierbij betrokken.

1. Het lid verliest zijn vertrouwen.
2. Spanningen van lichamelijke, geestelijke en financiële aard verwarren zijn geest en zijn denken wordt verduisterd.
3. Zijn gevoel van eigenwaarde wordt met iedere volgende dag belangrijk verminderd.
4. De gemeenschap en de mogelijke werkgevers bezien de werkzoekende in de geest van: „Als hij zoveel waard was zou hij een baan hebben gehad. Hij moet wel tekortkomingen hebben. Ik durf het niet aan, hem in dienst te nemen.”

5. Hoe langer de werkloosheid duurt, hoe moeilijker het voor het lid wordt om weer aan het werk te gaan, ook als hij de kans krijgt.

In een toespraak „Vrijheid, een enorm risico” geheten door Harvey Jacobs, vertelde deze het volgende:

„In een Japans verhaal van verschei-

dene jaren geleden wordt de hoofdpersoon, als hij door een vreemd dorp loopt, in een val gevangen genomen, op de bodem van een zandput. Men laat voedsel en water naar beneden zakken, maar geen ladder.

Hij wil er dolgraag uit. Hij smeekt degenen die hem gevangen houden hem te laten gaan. Hij tracht ze over te halen, maar niets helpt. De maanden gaan voorbij. Het smeken, het plannen maken, dit alles wordt zijn levenswijze. Na lange tijd wordt zijn deel, wat hij wil, waar hij dag en nacht uit alle macht naar gestreefd heeft; zijn vrijheid, uit de put te komen en zijn eigen weg te gaan, in volledige vrijheid.

Plotseling is hij bang, hij is verontrust de wereld tegemoet te moeten treden zonder bescherming. Hij denkt: Ik kan verdwalen. In zijn put was hij tenminste beschermd tegen onbekende gevaren. Hij begrijpt nu dat de vrijheid geen beloning is maar een groot risico. Diegenen onder ons die nooit zonder werk geweest zijn, kunnen moeilijk de geestelijke benauwenis begrijpen, het verlies aan vertrouwen, alle narigheid die voortkomt uit een periode van langdurige werkloosheid. Plato heeft gezegd dat het belangrijkste van iedere onderneming het eerste begin is. (Zie *The Republic* deel 1, 377 b.)

Nu, wat kan er door het quorum en de wijk gedaan worden om te voorzien in de behoefte onder de leden aan werk en hoe doen we dat?

I. Ringpresidenten en bisschoppen, instrueer uw ring- en wijkwelzijnscomité's over arbeidsproblemen, in het bijzonder door de beginselen die wij u geven in de welzijnsvergaderingen van deze conferentie.

II. Quorumpresidenten en bisschoppen, neem als u weet dat er iemand zonder werk is, onmiddellijk contact op met het lid. Wacht niet tot zondag. Adviseer werklozen het volgende te doen (sommige van deze raadgevingen kunnen lokaal niet van toepassing zijn, maar de beginselen zijn wereldomvattend; zet verder iedere *persoon* die iets doen kan in.):

A. Besluit om een baan te gaan zoeken. Sta iedere morgen om 7 uur op, neem een douche, verzorg uzelf, doe

een gebed, ontbijt en vertrek om 8 uur om werk te zoeken.

B. Tijdens uw pogingen om werk te vinden:

1. Stelt u een levensbeschrijving op die er goed verzorgd uitziet. Mensen in de wijk of het quorum kunnen u helpen bij het opmaken van deze levensbeschrijving.

2. Indien mogelijk, stuurt u dan deze beschrijving, afhankelijk van het soort werk waarin u geïnteresseerd bent, naar bedrijven die mensen zoeken, of geeft u deze beschrijving aan mogelijke werkgevers.

3. Gaat u na in welke firma's en bedrijven u werkzaam bent geweest. Bel deze op en maak afspraken.

4. Bestudeert u de personeelsadvertenties in de lokale krant en ook, wanneer u geen bezwaar heeft tegen verhuizen, die in andere bladen.

5. Neem contact op met het arbeidsbureau.

6. Stel uit telefoonboeken een lijst samen van bedrijven die werkzaam zijn op uw vakgebied.

7. Leg bezoeken af bij familie en kennissen die misschien een baan voor u weten.

8. Neem de tijd (minstens een half uur) om te bidden en te mediteren over de vraag, waar u werk zou kunnen vinden.

9. Lees lectuur die uw geloof en vertrouwen versterkt, bijvoorbeeld de schriften, of boeken die u motiveren tot de wil om te slagen.

C. Stel een exact plan op voor de de volgende dag te nemen stappen bij het zoeken naar een baan. Hier ligt weer een uitstekende kans voor een of meer deskundige personen om een gesprek met de werkloze te hebben en creatief denkwerk te verrichten.

D. Kleed u op de juiste wijze voor een gesprek. Dit geeft u zelfvertrouwen en zorgt voor een goede eerste indruk. Wees bereid om onderaan de ladder te beginnen en uzelf omhoog te werken. Wees bereid uzelf te bewijzen bij een nieuwe werkgever.

E. Betaal tienden, zelfs al zou dit al het geld zijn dat u heeft. De zegeningen van de Heer zijn nodig en dit is een van de manieren om ze te ontvangen.

III. Quorumpresidenten en bisschoppen, spreek met de werkloze en:

A. Herstel zijn gevoel van eigenwaarde;

B. Instrueer hem op de eerder genoemde wijze;

C. Leg hem de handen op en verleent hem, als hij het verlangt, een bijzondere zegen;

D. Stel alle hulp van de wijk en het quorum naar behoefte tot zijn beschikking.

IV. Wanneer er niet meteen werk gevonden wordt, blijf dan in contact met de werkloze, zodat hij iemand heeft met wie hij zijn moeilijkheden kan doornemen en die hem positief laat blijven denken.

V. Roep zoveel deskundigen te hulp als u nodig vindt. De grootste deskundigheid komt uiteraard voort uit alle gecombineerde talenten van het quorum. Elk quorumlid moet met een opdracht betrokken worden bij het helpen zoeken naar een mogelijke baan.

VI. Er kunnen gevallen zijn dat het gerechtvaardigd is dat quorumleden bijspringen, terwijl het lid zelf „beter uitgerust” wordt met een beroepsopleiding, of dat het quorum verzocht wordt een lid te helpen een eigen zaak op te zetten.

De grote zegen die van het quorum of de wijk uitgaat tot een lid bestaat uit het feit dat deze zich, inplaats van zich verloren en alleen te voelen, zal realiseren dat er honderd of meer mensen werken om hem een baan te helpen vinden.

Zijn persoonlijke behoeften worden besproken door het wijk- welzijnscomité. Elk lid van het presidium van de priesterschapsgroep of het quorum betreft onmiddellijk de leden bij het zoeken naar werk. Zo wordt de hele priesterschapseenheid ingeschakeld bij het zoeken naar een baan.

In 1937 zei broeder Harold B. Lee: „Het moet allen duidelijk zijn dat iedere stap die een werkloze onderneemt, die hem buiten de kring van zijn quorum voert, hem net zo veel verder van een mogelijke baan afvoert.”

Betrek, indien noodzakelijk, de hele wijk erbij. Als we dat doen hebben we honderd maal meer macht en honderd maal meer kans op succes. Praten over een probleem is iets anders dan werkelijk iets doen voor de oplossing

ervan. Wijkwelzijnszorgcomité's zijn ingesteld om resultaten te boeken. Een quorum en een wijk die volledig verenigd zijn door te vasten, te bidden en te werken ten behoeve van iemand die werk zoekt, zullen wonderen voortbrengen.

Een veroordeelde werd door twee gewapende bewakers door een gang tussen rijen cellen geleid. Eén van zijn medegevangenen vroeg hem waar hij heen ging. „Naar de elektrische stoel,” antwoordde hij. „In dat geval wens ik je stromen van kracht toe, jongen!” Wij hebben macht als we het quorum en de wijk erbij weten te betrekken.

Iedere wijk zou een goed werkend arbeidsvoorzieningssysteem moeten hebben. Dit put uit de individuen, het quorum, de wijk, de ring, de regio en de gemeenschap met hun beschikbare hulpbronnen. Sommige gebieden hebben arbeidsvoorzieningscentra van de kerk, maar deze zijn georganiseerd om het gebrek aan saamhorigheid van het totale quorum en de wijk te compenseren. Dit is zo omdat de priesterschap de manier van leven zoals de Heer die van ons verlangt, niet aanvaard heeft en die ook niet naleeft of toepast. In het verleden is het door spelen van het quorum naar de wijk, van de wijk naar de ring en van de ring naar de regio te langzaam geweest. Niet omdat dit qua opzet niet juist is, maar omdat de priesterschapsleiders op dit punt van hun rentmeesterschap falen. Er gaan banen verloren tengevolge van de tijd die verstrijkt met het vergelijken van de arbeidsvraag met de aangeboden banen.

Wij als mensen begrijpen de quorumorganisatie nog niet. Wanneer we dat wel doen, zullen we zien dat er een „stroom van kracht” door de kerk zal gaan, die de wereld zal doen opschrikken. Het priesterschapsquorum is des Heren organisatievorm voor de broederschap van mannenbroeders in zijn koninkrijk. De doelstelling van het quorum is in de eerste plaats het quorumlid te helpen bij zijn geestelijke groei en ontwikkeling. Maar ook is het materiële welzijn van ieder quorumlid een verantwoordelijkheid van ieder ander quorumlid. In een goed quorum

is er een heilige broederschap die de leden ervan samenbindt met banden, sterker dan staal. Het quorum is een broederschap van de naastenliefde, waarin de „zuivere liefde van Christus” de boventoon voert. Als deze „naastenliefde” alles wat gedaan wordt beheerst, dan heeft ieder lid een belangstelling voor ieder ander lid, zoals Christus had. De quorumleden voelen dan de last die getorst wordt door hun werkloze broeder alsof zij zelf werkloos waren. Zij voelen zich gedwongen tot handelen. De coördinatie en de inspanningen van het quorum liggen in de handen van de quorum-president.

De bisschop die via zijn raadgever verantwoordelijk is voor persoonlijke welzijnszaken, heeft de plicht de activiteiten die buiten het quorum omgaan te coördineren.

God zegene u, onze geliefde leiders, met naastenliefde voor de misdeelde, welke naastenliefde de werkelijke liefde van Christus is. „Zo blijven dan: Geloof, hoop en liefde! deze drie, maar de meeste van deze is de liefde.” (1 Korintiërs 13:13.) In de naam van Jezus Christus. Amen.

Een blik op algemene autoriteiten die hun steun verlenen aan ambtenaren

Een oproep tot de Z.H.V.-leidsters om met onderwijs in kleine groepjes te helpen het doel met de jaarvoorraad en de zelfwerkzaamheid-thuis te bereiken

Zij vreest de sneeuw niet voor haar gezin

ZUSTER BARBARA B. SMITH
Algemeen Z.H.V.-presidente

Mijn geliefde broeders en zusters. In de afgelopen maand Juli bezochten zes ring-Z.H.V.-presidentes mij op mijn kantoor. Zij waren allemaal afkomstig uit de ringen van Idaho die getroffen waren door de Teton vloed.

Zij spraken over de liefde en de arbeid, door duizenden priesterschapsvrijwilligers opgebracht, en ook over de diensten van talloze Z.H.V.-zusters die wasten, schrobden, schoonmaakten, voedsel bereidden, voor kinderen zorgden en andere belangrijke zaken verrichtten voor de slachtoffers van die verschrikkelijke ramp.

Terwijl deze zusters spraken, gingen er verscheidene dingen door mijn geest. Ik herinnerde me een van de schitterende beeldhouwwerken op het Z.H.V.-monument in Nauvoo, een vrouw met uitgestrekte handen in een gebaar van medelijden, de verpersoonlijking van de vrouw beschreven in de Srpeuken: „Haar hand breidt zij uit naar den ellendige, haar handen strekt zij uit naar de nooddrufte.” (Spreeken 31:20.)

Ik herinnerde mijn eigen bezoek aan het overstroomde gebied, waar ik een recreatiezaal zag met tafels vol met kleding, keurig op maat gesorteerd en gemerkt. Een andere ruimte was gevuld met netjes opgestapeld voedsel: blikken met graan, melkpoeder, fruit en andere artikelen, alles gegeven door personen handelend uit spontaan medelijden en edelmoedigheid. Ik herinnerde mij de geest van liefde en eenheid toen leden van de nabij gelegen, niet door de vloed ge-

troffen, gebieden hun huizen opstelden en hun voedsel en andere voorraden deelden met de vloedslachtoffers.

Ik dacht toen dat het een grote zegening was, dat zij die de raad van de broeders hadden opgevolgd zelf voldoende voorraden hadden om met de slachtoffers van de vloed te delen. Uit deze harde ervaring kon lering getrokken worden voor de hele kerk, wat betreft voorbereid zijn en leven met de blik voorwaarts.

Laten wij als Z.H.V.-leidsters nu eens overwegen wat wij in de komende zes maanden kunnen doen om het door de algemene autoriteiten gestelde doel, de jaarvoorraad, te bereiken.

Ten eerste, help de zusters hun eigen vooruitgang bij deze opdracht te bepalen. Hebben hun gezinnen het doel bereikt? Zijn ze al halverwege? Misschien zijn ze net begonnen, terwijl anderen misschien niet weten waar ze moeten beginnen.

Ten tweede, onderwijs de beginselen aangaande een jaarvoorraad.

1. De basisvoedselvoorraad. Ieder jaarvoorraad moet de volgende noodzakelijke voedselsoorten bevatten, die gedurende lange tijd goed bewaard kunnen blijven: Granen (tarwe, rijst, maïs of andere graansoorten), melkpoeder, gedroogde vis of eiwitrijke peulvruchten zoals bonen en erwten. Verder vers, ingeblikt, gedroogd of ingemaakt fruit of groenten, suiker of suikervervangingsmiddelen zoals honing; vetten in enige vorm; zout;

water. Verse tapioen of sago en levende varkens, kippen of vis kan men als voorraad beschouwen in gebieden van de wereld waar het moeilijk is om voedsel op te slaan. Onthoudt u wel dat een regelmatig gebruik van volledig graan belangrijk is om grof voedsel te kunnen verdragen.

2. Een basisvoorraad kleding en brandstof.

3. Noodvoorraad. Het verdient overweging een voorraadjie op te bergen op een plaats waar hij elk moment meegenomen kan worden, bestaande uit artikelen zoals water, voedsel dat niet gekookt hoeft te worden en geen koeling nodig heeft. Verder medicijnen die door de gezinsleden gebruikt worden, een extra stel kleren voor elk gezinslid, een eerstehulpboekje en verbandmiddelen, een bijl, een schop en een deken. Dit kan gebruikt worden door het gezin of een lid ervan wanneer zij slechts voor een korte periode moeten vluchten voor een ramp of moeten verblijven in een beschermde ruimte in het huis. Het is ook verstandig de belangrijkste papieren en documenten van het gezin bij elkaar op één plaats te bewaren, vanwaar ze in een ogenblik gepakt kunnen worden.

4. Uitgebreide voorraad. Gezinnen kunnen hun basisvoorraad ook aanvullen met voedsel en andere dagelijkse levensbehoeften die in de totale voedselbehoefte voorzien en afwisseling en een persoonlijke voorkeur voor eten en etensgewoonten mogelijk maken. Dit zullen artikelen

zijn die normaal iedere dag gebruikt worden en die vaak als boodschap worden gehaald.

Ik herhaal dat de jaarvoorraad moet bestaan uit de belangrijkste voedingsmiddelen, kleding en waar mogelijk brandstof. Is dit doel bereikt dan is het wenselijk een noodvoorraad en een uitgebreide voorraad op te bouwen.

Voor elke voorraad zijn kwaliteitsproducten, een goede verpakking en goede opslagruimten, een goede opslagtemperatuur en een regelmatige roulering belangrijke overwegingen. Enkele van de recente rampen waarbij kerkleden waren betrokken, hebben aangetoond dat er dingen zijn die pleiten voor verscheidene opslagruimtes en soorten verpakkingen. Misschien moet niet de hele voorraad op één plaats in het huis opgeslagen worden. Niet alles moet verpakt worden in blik of in plastic en ook niet alles in glas.

Op de welzijnsvergadering in april 1976 heb ik voor de Z.H.V.-gezinsverzorgingslessen acht onderwerpen aangegeven voor kleine groepjes. Ik zal ze nog eens kort herhalen: Hoe spaart u systematisch voor noodtoestanden en de jaarvoorraad?

Hoe slaat u op, en wat en waar?

Hoe bewaart u zaden, bewerkt u de grond en schaft u het juiste gereedschap aan om te tuinieren?

Hoe kweekt u uw eigen groenten?

Hoe blikk u groenten in en hoe droogt u ze?

Hoe leert en helpt u uw gezin dat voedsel te eten dat nodig is voor hun gezondheid?

Hoe naait, herstelt en vermaakt u kleding; met de hand en met de machine?

Hoe stelt u voedzame, lekkere maaltijden samen met de uit de jaarvoorraad beschikbare goederen en hoe maakt u ze klaar?

Ik wil de ring- en districtsleidsters dringend verzoeken het onderwijzen van kleine groepjes, over hoe de belangrijkste voedingsmiddelen in de dagelijkse maaltijden te gebruiken, aan te moedigen. Ik vraag de Z.H.V.-leidsters goed materiaal over een jaarvoorraad die geschikt is voor de eigen cultuur, het eigen klimaat en het

eigen gebied te verzamelen en te bestuderen en de lokale priesterschap te raadplegen en reële plannen ter beschikking te stellen van de mensen in het gebied over het opbouwen van een voorraad. De plannen voor een voorraad kunnen verschillen naar gelang de omstandigheden van de personen of gezinnen, maar de richtlijnen die opgesteld zijn in het bulletin van de kerkelijke welzijnszorgafdeling over hoofdpunten van de jaarvoorraad, zullen altijd te pas komen. Ook kan plaatselijk de universiteit of de overheid een belangrijke informatiebron zijn.

Wij verzoeken de Z.H.V.-leidsters dringend om wegen te vinden waardoor vrouwen kunnen helpen op de welzijnsboerderijen van de kerk. Velen van hen kunnen werkzaam zijn op de agrarische bedrijven met hun conservenfabrieken. Anderen kunnen de telefoon bedienen en schema's uitwerken. Er kan op de kinderen gepast worden, teneinde de jonge moeders in staat te stellen op het land of in de conservenfabrieken te werken. Of een aantal jonge moeders kunnen bij toerbeurt op elkaars kinderen passen. Gezinnen kunnen gezamenlijk op een boerderij werken en aldus de broederen zusterbanden onder elkaar versterken. De vrouwen behoren hun gezin aan te moedigen en gezinsactiviteiten en roosters op te zetten waarin het gezin wil meedoen. De houding en reacties van de vrouw bepalen de stemming van het hele gezin, en van anderen. Haar enthousiasme kan aanstekelijk werken en het vervullen van dergelijke opdrachten geeft haar een schitterende gelegenheid de evangeliebeginselen omtrent de naastenliefde en dienstbetoon, van werken en zelfvertrouwen, van rentmeesterschap en toewijding te onderwijzen.

Wanneer iedere zuster meewerkt voor de welzijnszorg, zijn wij de mening toegedaan dat zij extra zegeningen in haar leven kan krijgen, zoals weergegeven wordt door het Z.H.V.-monument voor de vrouw in Nauvoo, en zal zij geestelijk gezegend worden. Zij zal haar kinderen dan een goed voorbeeld om na te volgen geven. Zij en

haar gezin zullen materieel en maatschappelijk gezegend worden. Bovendien zullen de Z.H.V.-zusters van nu ontdekken dat er een speciale zegen rust op het samenwerken met de broeders van de priesterschap, zoals ook de zusters uit Nauvoo, die de Z.H.V. gesticht hebben, ervaren hebben. Door dit te doen zullen zij het samenwerkingsverband dat begon met Adam en Eva laten herleven en het versterken.

Het is mijn gebed dat de voorbereidingen op het gebied van de voorraad en het werken thuis door de vrouwen van de kerk ons in staat zullen stellen om, indien het nodig is, edelmoedig te zijn met onze bezittingen. Dat we meer zekerheid kunnen geven aan enkelingen en gezinnen, opdat wij mogen zijn als de deugdzame vrouw van lang geleden, die: de sneeuw (der tegenspoed.) niet vreest voor haar gezin. . ." (Spreuken 31:21.) In de naam van Jezus Christus. Amen.

Marion D. Hanks (rechts) in gesprek. De televisie is zodanig opgesteld, dat de algemene autoriteiten de spreker kunnen zien.

Zelfvertrouwen en zelfwerkzaamheid zijn fundamenten van het plan van de Heer voor ons aardse behoud, evenals het „eer uw vader en uw moeder”

Op mijn eigen wijze

PRESIDENT MARION G. ROMNEY
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters. Ik zoek uw geloof en gebeden als ik tracht uw gedachten een tijdje te richten op de grondvesten van het welzijnsprogramma. Ik wil de broeders, en zuster Smith, gelukwensen met de mooie toespraken die zij deze morgen hier gehouden hebben. Broeder Featherstones verhaal over de sprekende muur deed mij denken aan een voorval dat mij verteld werd. Onlangs werkten twee van onze onderhoudsmensen ergens hoog bovenop de tempel. Ze inspecteerden de tempel, of deden iets dergelijks, in de nacht, toen het donker was. Beneden, voor de tempel hingen twee of drie dronken mannen tegen het hek en keken omhoog naar de tempel en een van hen zei: „O Moroni, zeg iets tegen me.” En één van onze mensen zei: „Ja, wat wil je?”

Ik zal u deze morgen niets nieuws vertellen. Ik zal u met opmerkingen dienen die ik al vele, vele malen heb gemaakt, niet woordelijk, maar naar de kern van wat ik onderwezen heb, gedurende de laatste vijfendertig jaar, over de beginselen van het welzijnsprogramma van de kerk. Ik heb deze opmerkingen de titel „Op mijn eigen wijze” gegeven.

Nu onze moderne samenlevingen de weg volgen die eerder leidde tot de ondergang van het Romeinse rijk en van andere beschavingen die stierven aan de misleidende lokroep van de welvaartsstaat en het socialisme, lijkt het mij niet onjuist om nogmaals het plan van de Here voor het aardse

behoud van zijn sterfelijke kinderen te benadrukken.

Om het verschil tussen het plan van de Here en enkele van de absurde praktijken van onze tijd te benadrukken, zal ik een paar knipsels uit mijn verzameling „diversen” voorlezen. Het eerste gaat over een hippiepaartje dat samen op straat liep. Ze hadden beiden lang haar en waren gekleed in de typische hippie-uitmonstering compleet met kralen, sandalen en haarbanden. De jongen zei tegen het meisje: „Ik ga eerst mijn werkloosheidsuitkering ophalen. Daarna zal ik even binnenlopen bij de universiteit om te zien waar mijn studiebeurs blijft, en ga onze bonnen voor een gratis maaltijd ophalen. Ondertussen ga jij naar het ziekenhuis om je gratis te laten onderzoeken, haalt mijn nieuwe bril op bij het ziekenfonds en gaat daarna naar Sociale Zaken om een nieuwe verhoging voor onze uitkering aan te vragen. We zien elkaar dan weer om vijf uur voor het stadhuis, bij de massademonstratie tegen deze rotte maatschappij.”

Het volgende heb ik uit *Het Beste* van enige tijd geleden geknipt.

„In het vriendelijke stadje St. Augustine sterven grote zwermen zeemeewen van de honger te midden van een overvloed. Er is genoeg vis om te vangen, maar de zeemeewen weten niet meer hoe ze vissen moeten. Geslachten lang hebben ze geteerd op wat er overbleef in de netten van de garnalenvissers. Maar nu is de garnalenvloot verplaatst. . .” „De garna-

lenvissers hadden een welvaartsstaat geschapen voor de . . . zeemeewen. De grote vogels bekommerden er zich niet om hoe zij zelf moesten leren vissen en ze leerden het ook hun jongen niet. In plaats daarvan leerden ze hun jongen waar de garnalennetten waren.”

„Nu sterven de zeemeewen, die grote vrije vogels die als het ware de vrijheid zelf uitbeelden, de hongerdood omdat zij gehoor hebben gegeven aan de lokroep „iets voor niets”! Ze gaven hun onafhankelijkheid op voor wat overschotjes.”

Een hele massa mensen zijn ook zo. Ze zien er niets verkeerd in stukjes heerlijk afval uit de belastingnetten van de regerings-„garnalenvloot” te halen. Maar wat zal er gebeuren wanneer de regering niets meer heeft? Wat staat hun kinderen en de komende geslachten te wachten?

Laten wij geen onnozele meeuwen zijn. Wij . . . moeten onze talenten van zelfverzorging, onze gave om onze eigen dingen te maken, onze neiging tot spaarzaamheid en onze ware onafhankelijkheidsliefde hoog houden.” (*Reader's Digest*, oktober 1950, bladzijde 32.) Nu een contrasterend knipsel getiteld „Het was maar goed dat er niemand was om de Pilgrim Fathers (de eerste kolonisten in Amerika, vert.) te helpen.”

„Zij kwamen aan land in een onaantoonlijke wildernis. Geen woningwetwoningen, dus gingen ze aan het werk en bouwden hun eigen huizen. Geen gratis voedseldistributie, dus

kweekten zij hun eigen voedsel, en wanneer ze niet voldoende gekweekt hadden, deden ze het zonder.

Geen gratis onderwijs, dus onderwezen de moeders hun kinderen. Geen recreatieplannen, ze hadden het te druk met werken. Geen anti-dienstplichttellen, van iedereen werd verwacht dat hij zijn plicht deed bij de verdediging van zijn land. Geen Sociale voorzieningen, zelfs helemaal geen voorzieningen, behalve wat ieder voor zich deed.

Maar er waren ook voordelen. Geen demonstranten die iets voor niets eisten. Geen ongewassen 'studenten' die hun moeders vertelden wat die hun moesten onderwijzen. Geen verspillende bureaucraten die zichzelf laten betalen uit het werk van de arbeiders.

In feite was er niets anders voor de Pilgrim Fathers dan een hele hoop hard werken. Heeft het zin gehad?

Onze levensstandaard bewijst het." (*Christian Economics*, November 1972, p. 25.) Nu het plan van de Here.

„Ik, de Here heb de hemelen gespannen, en de aarde gebouwd en het is waarlijk Mijner handen werk; en al hetgeen er in is, is het Mijne.

En het is Mijne voornemen voor Mijne heiligen te zorgen, want alle dingen zijn van Mij. Doch het moet noodzakelijk op Mijne eigen wijze worden gedaan; en ziet, dit is de wijze, waarop Ik, de Here, heb besloten in de behoeften Mijner heiligen te voorzien, opdat de armen zullen worden verhoogd, doordat de rijken nederig zullen zijn.

Want de aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig; ja, Ik heb alles bereid, en heb de mensenkinderen toegestaan naar eigen willen te handelen" (Leer en Verbonden 104:14-17.)

De grondslagen van Gods economie voor de aardse zaligheid van zijn heiligen worden duidelijk geopenbaard in deze tekst. Zichzelf bekend makend als de Schepper van de aarde en van al hetgeen erin is, spreekt Hij over zichzelf als van de Heer dezer aarde. Hij kondigt aan dat het zijn wil is dat Hij voor de heiligen zorgt en verklaart tegelijkertijd: „De aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig." Hij waarschuwt echter: het zorgen

voor zijn heiligen moet „... noodzakelijk op Mijne eigen wijze worden gedaan."

„En... dit" vervolgt Hij: „is de wijze, waarop Ik, de Here, heb besloten in de behoeften Mijner heiligen te voorzien, opdat de armen zullen worden verhoogd, doordat de rijken nederig zullen zijn."

Het volgen van zijn weg is noodzakelijk voor een goed geordende maatschappij.

Wij heiligen der laatste dagen weten dat wij allemaal broeders en zusters zijn, „Gode gewonnen zonen en dochteren," (Leer en Verbonden 76:24) en dat wij verantwoordelijk zijn voor elkanders welzijn. Deze begrippen maken een wezenlijk deel uit van alle evangelische leerstellingen.

Wij weten dat de kwalen van deze geplaaide wereld eruit voortkomen dat de mensen nalaten te doen wat de Here ze bevolen heeft. Dit is zowel van toepassing op economische problemen als op andere kwalen. Wij weten ook dat de enige remedie tegen deze kwalen is alle dingen, wat deze ook moge zijn, die de Here onze God ons beveelt te doen. Wij weten dat de dag zal komen dat „een ieder" gelijkelijk zal delen in de goede dingen der aarde „evenredig naar zijn gezin, overeenkomstig zijn omstandigheden en zijn noden en behoeften." (Leer en Verbonden 51:3.) Wij weten ook dat het bereiken van een dergelijke evenredigheid moet wachten tot de tijd dat alle mensen bereidwillig werken om zichzelf te onderhouden en iedereen, gedreven door naastenliefde, vrijwillig van zijn bezittingen „meedeelt" aan de armen en behoeftigen „overeenkomstig de wet van Mijne evangelie." (Leer en Verbonden 104:18.)

Het is de plicht van iedere heilige der laatste dagen om te werken en zo van zijn bezittingen te kunnen meedelen, ongeacht de wijzigende moraal van deze wereld. Wij moeten onze beginselen hoog houden en iedere afbreuk ervan weerstaan. We moeten oppassen niet de algemeenaanvaarde handelwijze over te nemen dat we verwachten dat de overheid of iemand anders dan wijzelf ons zal voorzien van onze levensbehoeften. De handelwijze om onverdiende beloningen te

begeren en te ontvangen is nu zo ingeburgerd dat zelfs zeer rijke mensen, die de mogelijkheid bezitten om nog rijker te worden, verwachten dat de regering hun hun winsten garandeert. Verkiezingen draaien vaak om de beloften van de politieke kandidaten over wat ze zullen doen voor hun kiezers uit de overheidsgelden. Wanneer deze handelwijze door het volk aanvaard en ingevoerd zal worden, in welke maatschappij dan ook, zal zij slaven maken van haar burgers.

We kunnen het ons niet veroorloven beschermelingen van de overheid te worden, zelfs al hebben we het wettelijk recht hierop. Het eist een te groot offer van ons zelfrespect en onze politieke, aardse en geestelijke onafhankelijkheid.

Laten wij werken voor onze behoeften. Laten wij op onszelf vertrouwen en onafhankelijk zijn. Het levensbehoud kan door geen enkel ander iets verworven worden. Ons behoud is een persoonlijke zaak en wij moeten ons eigen behoud verdienen, zowel in aardse als in geestelijke dingen.

Paulus' verklaring: „Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God, opdat niemand roeme" (Efeziërs 2:8-9) wordt verkeerd begrepen. Sommigen hebben de tekst verklaard als zou werken niet noodzakelijk zijn. Dit is een foutieve gevolgtrekking.

De waarheid is dat we alleen door de genade gered worden, nadat wij alles gedaan hebben, wat we zelf konden doen (Zie 2 Nephi 25:23.) Er zal nooit een overheidsbijstand zijn die ons door parelmoeren poorten (Openbaring 21:21.) zal helpen. Noch zal iemand het Celestiale koninkrijk ingaan die dat wil bereiken door te teren op werken van anderen. Ieder mens moet daar op grond van zijn eigen verdiensten komen. Laten we dit hier en nu leren.

Het eerste handelingsbeginsel in het plan van de Here voor ons aardse behoud is daarom voor onszelf te zorgen. Dit beginsel is zo belangrijk dat de Here tegen Adam zei, toen deze op het punt stond om de hof van Eden te verlaten: „Omdat gij hebt geluisterd naar de stem van uw vrouw, en hebt gegeten van de vrucht des booms,

waarvan Ik u gebod, zeggende: Gij zult er niet van eten — zij de grond om uwentwil vervloekt; met smart zult gij er alle dagen uws levens van eten.” (Mozes 4:23.)

Merk op dat de vloek niet over Adam uitgesproken werd, maar om Adams wille over de grond. In plaats van een vloek voor Adam, was er een zegening voor hem. Het gaf hem en zijn nageslacht de enige koers aan waarop zij uiteindelijk die volmaking kunnen bereiken die de Meester bezit. Het feit dat toen de Heer de grond vervloekte om „dorens” en „distels” voort te brengen, daardoor van de mens vereisend om te werken teneinde ervan te kunnen leven, dat was voor om hunnentwil, wat betekent tot hun „goed”, tot hun „voordeel” of „welzijn”. Dit kan niet genoeg benadrukt worden.

Sinds die bewogen dag in de Hof van Eden heeft de Here het feit dat de persoonlijke inspanning het grondbeginsel is in zijn economie, zowel voor het aardse als het geestelijke, herhaaldelijk opnieuw benadrukt. Laten wij nooit vergeten dat de wijze van de Here om voor zijn heiligen te zorgen is „. . . opdat de armen zullen worden verhoogd, doordat de rijken nederig zullen zijn.” (Leer en Verbonden 104:16.)

De armen kunnen verhoogd worden wanneer, en alleen dan wanneer, zij in staat worden gesteld onafhankelijkheid en zelfrespect te verwerven door eigen inspanning en spaarzaamheid. Het is onze plicht hen hiertoe in staat te stellen.

„De rijken zullen nederig zijn” als zij hun gehoorzaamheid aan het tweede grote gebod „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” bewijzen door te laten meedelen van hun bezittingen” overeenkomstig de wet van Mijn evangelie, aan de armen en de behoeftigen.” (Leer en Verbonden 104:18.)

Naast het handhaven van onze onafhankelijkheid en ons zelfrespect door onze vlijtigheid, en het zorgen dat diegenen aan wie wij kerkelijke welzijnszorg bieden hetzelfde doen met hun volledige vermogen, moeten we nooit vergeten onze vader en moeder te eren. Aangezien onze verplichting om hen te eren zoals ik dikwijls zie

niet nageleefd wordt, en aangezien de beloning voor het eren zo groot en de straf voor het niet eren zo zwaar is, zal ik nogmaals onze verplichting verduidelijken, zoals ik dat gedaan heb op de welzijnszorg vergadering van oktober 1974. Ik wil dit doen met de woorden van president Clark. „Dit beginsel,” zei hij „bestaat al sinds de wetgeving op de berg Sinaï. Het was daar zoals u zich wel zult herinneren dat Mozes de tien geboden ontving, en een van deze geboden luidde: „Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal.” (Exodus 20:12.) . . . Ik wil uw aandacht eerst vestigen op het gebod en daarna op de belofte. Eer uw vader en moeder, is het gebod. De belofte is: opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal . . . „Israël verliet dit gebod, en in de tijd van de Heiland waren de Joden er zover van afgedwaald dat de Here de gelegenheid aangreep om het aan ze uit te leggen en vertelde wat het inhield. U kunt zich herinneren dat op een keer de Joden — dat wil zeggen de schriftgeleerden en de Farizeeërs — uit Jeruzalem kwamen om zoals gewoonlijk te proberen de Heiland op zijn woorden te vangen. Zij vroegen Hem waarom zijn discipelen met ongewassen handen aten, in tegenstelling tot de overleveringen van hun voorouders. De Heiland deed met hen, wat Hij zo vaak deed met hen die trachtten Hem in Zijn woorden te verstrikken, Hij antwoordde op hun vraag door een weder-vraag te stellen, en deze vraag die Hij hun stelde was:

„Waarom overtreedt ook gij ter wille van uw overlevering (zelfs) het gebod Gods? Want God heeft gezegd: Eer uw vader en uw moeder . . .

Maar gij zegt: Wie tot zijn vader of moeder zegt: Het is offergave alwat gij van mij hadt kunnen trekken, behoeft zijn vader of zijn moeder niet te eren. Zo hebt gij het woord Gods van kracht beroofd ter wille van uw overlevering? (Matteüs 15:3-6, cursivering toegevoegd.)

Dat is het verslag volgens Matteüs.

Het verslag is vrijwel hetzelfde in Marcus: *„Want Mozes heeft gezegd*

(en Marcus citeert) Eer uw vader en uw moeder, en: Wie vader of moeder vervloekt zal den dood sterven. Maar gij zegt: Indien een mens tot zijn vader of moeder zegt: Het is korban, dat is, offergave, alwat gij van mij hadt kunnen trekken, dan laat gij hem niet toe ook nog maar iets voor zijn vader of moeder te doen.’ (Marcus 7:10-12, cursivering toegevoegd.)

Dit betekent (verklaart president Clark) dat in plaats van het nakomen van de door de Heer aan de kinderen opgelegde verantwoordelijkheid om voor hun ouders te zorgen, Israël zover afgedwaald was dat als een zoon of dochter zichzelf wilde bevrijden van de verplichting voor vader en moeder te zorgen, hij tegen zijn vader en moeder kon zeggen: ‚van dit ogenblik af, . . . wijs ik mijn verplichting af en is wat ik u geef een gave (Korban) en is het niet gegeven wegens het gebod van de Here.’

Heden is er de verleiding en te vaak ook de praktijk om zijn vader en moeder over te dragen aan de algemene bijstand en de overheid voor hen te laten zorgen. Maar om terug te keren naar president Clarks verhandeling over ons onderwerp:

„Na hun aandacht hierop gevestigd te hebben, zei de Heiland tegen hen, zoals vastgelegd door Matteüs: *„Huichelaars* (dat was de benaming van de Heiland voor hen die leerden dat het niet nodig is voor onze ouders te zorgen), *terecht heeft Jesaja over u geprofeteerd, zeggende: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij.*

Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn.’ (Matteüs 15:7-9, cursivering toegevoegd.)

Nu, ik herhaal het u, broeders, dit gebod kent geen voorbehoud. Het heeft betrekking op Israël, volgens mij, waar Israël zich ook moge bevinden en de belofte zowel als het gebod blijven voor Israël van kracht in welk land dat zich ook moge bevinden.”

„Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal.” (Exodus 20:12, cursivering toegevoegd.)

Dit land van ons is het voor Jozef uit-

verkoren land. Ik geloof dat de belofte hier van toepassing is. In het Boek van Mormon wordt ons verteld wat er zal gebeuren met hen die in dit land verblijven, als zij Jezus de Christus die de God van dit land is niet aanbid- den. Hij vertelt ons welke rampspoeden ons zullen treffen wanneer wij vol van ongerechtigheid zijn, en wanneer ze het gebod van de Here ongehoorzaam zijn. Wij bevinden ons dus diep

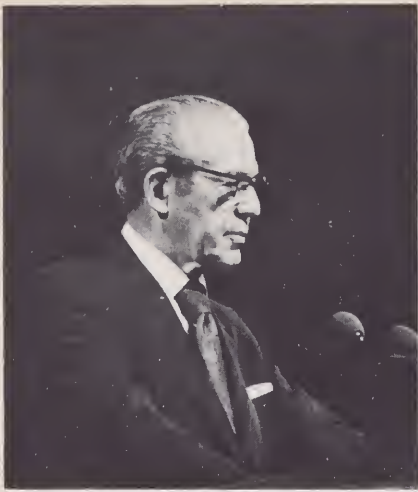
onder het oordeel dat de Here uitsprak en wij bevinden ons dus op de weg om vol van ongerechtigheid te zijn.” President Clark besloot deze toespraak met de herinnering: „Ik heb u woorden die de Here gezegd heeft laten horen. Wij kunnen onze vrije wil gebruiken of om te gehoorzamen of om niet te gehoorzamen; en als wij niet gehoorzamen moeten we de straf ondergaan.” (*Fundamentals*

of the Church Welfare Program, October 6, 1944, pp. 3-5.)

Dat de Here ons de wijsheid en de moed moge geven om dit beginsel te begrijpen en na te leven, bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Bezoekers van Temple Square en het beeld „De Christus” in het bezoekerscentrum

Wij hebben het juiste programma om de levens van de behoeftigen te zegenen

Ga heen en doe het uwe

PRESIDENT N. ELDON TANNER
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Ik beseft dat dit een geweldige vergadering is geweest. Ik heb nooit een betere vergadering van dit soort bijgewoond. Als ik nu bisschop was vond ik dat ik naar huis kon gaan en mijn taak beter vervullen dan ooit tevoren, dat ik nu mijn verantwoordelijkheden duidelijker begreep en ik onderwezen was hoe die uit te voeren. Het is belangrijk dat we onze plicht ken-

nen. Ik zou graag willen weten hoeveel nieuwe bisschoppen er geroepen en geordend zijn sinds de laatste april-conferentie; willen alle nieuwe bisschoppen alstublieft even opstaan? Dank u wel. Dit geeft u een idee waarom deze vergaderingen op deze wijze gehouden worden; zodat u beter uw plichten en verantwoordelijkheden zult begrijpen. Willen de Z.H.V. — presidentes die sinds afgelopen april

geroepen en aangesteld zijn alstublieft opstaan? Dat zijn er minder, maar zeker nog een belangrijk aantal. Dank u wel. De herhaling is goed voor hen die hun functie al een tijd bekleden. Wij gaan naar huis met een groter verlangen en een betere motivatie voor dit werk, en ook met grotere gaven om het uit te voeren.

Twee of drie dingen die hier vandaag genoemd zijn hebben mij bijzonder getroffen. Het eerste is dat materiële hulp tijdelijk moet zijn, en geestelijke hulp blijvend. Nu, als we het zo gaan doen, zullen we al het mogelijke verrichten om de mensen een baan te verschaffen, zo dat zij in hun eigen materiële behoeften kunnen voorzien. Er is één ding dat niet benadrukt is maar hier wel genoemd is vanmorgen, en dat is hoe belangrijk het is als wij ons zelfrespect bewaren. Dat is érg belangrijk. Help de mensen op een dergelijke wijze, dat ze zullen voelen dat ze zichzelf helpen en werken aan het welzijnsprogramma.

Nu deze vergadering afgelopen is luidt mijn advies aan u; ga heen en doe wat u geleerd is te doen. U bent verantwoordelijk. Het werk van de Heer op dit gebied, en eigenlijk op ieder ander gebied, rust op uw schouders. Moge de Heer u kracht en moed geven, en begrip, en het beseft dat u leden bent van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en dat u het goede programma heeft voor diegenen die hulp nodig hebben, ik bid het nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Wachten op een mogelijk plaatsje

Elkander liefhebben

PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Broeders en zusters. Dit is een zeer goede vergadering geweest. Ik zat hier heel verheugd. Ik weet dat wij hier niet gekomen zijn om ons aangenaam te laten bezighouden; wij zijn hier gekomen om onderwezen te worden. Ik hoop dat wij deze vergadering tot ons eigendom gemaakt hebben, op die wijze dat wij de raadgevingen die ons gegeven zijn in ons leven zullen opvolgen. De broeders en zusters hebben op schitterende wijze gedemonstreerd hoe dat gedaan kan worden, hoe wij het moeten doen en wat we moeten doen.

Ik herinner me duidelijk dat toen wij destijds uit Salt Lake City naar Arizona verhuisden, dit programma officieel nog niet in zwang was. Onofficieel was het er echter wel. In veel ringen en wijken werd er vooruitgang gemaakt met dit werk, gedeeltelijk althans. Ik herinner me dat toen we naar Arizona gingen president Christopher Layton ringpresident was. Hij was ziek en is spoedig daarna gestorven. Mijn vader nam zijn verplichtingen over en werd de nieuwe ringpresident. Ik herinner me dat we in een huis woonden met maar één kamer. Ik geloof dat we toen ongeveer met z'n negenen waren, en we hebben een tijd in die ene kamer gewoond. Daarna verhuisden we naar een klein uit aangestampte aarde vervaardigd huisje een paar blokken verder, met ongeveer drie kamers. Het dak lekte en we moesten dikwijls buiten slapen in tenten.

En toen verwierven we een stuk land van ongeveer vier hectare, ver van een irrigatiekanaal. Het was begroeid met cactussen, doornstruiken en andere woestijnplanten. Hoe die weg te krijgen, hoe dat land schoon te krijgen, dat was de vraag. Maar voor we het wisten waren de broeders uit de Centrale Wijk gekomen al die kilometers, met hun houwelen en schoufels en hun bijlen, en zij begonnen ons te helpen onze vier hectares schoon te maken. Daarna kwamen de broeders van de Wijk Layton en daarna van de Wijk Pima. Bijna eer we het wisten waren ze er. Door de hulp van mijn vader, die een zeer harde werker was, en mijn twee oudere broers, konden we het land al snel beplanten. Dat was welzijnszorg. Het gebeurde niet onder dezelfde richtlijnen als heden, en het werd niet op dezelfde wijze gepropageerd. Maar het was echte welzijnszorg, omdat men elkaar hielp. Mijn vader was ook erg attent. Hij merkte dat president Layton erg oud en zwak werd, en dat hij voor zijn grote boomgaard niet voldoende hulp had om het noodzakelijke werk te doen. Daarom verzamelde vader ons kinderen en alle emmers en pannen, en met de toestemming en goedkeuring van president Layton gingen we allemaal naar zijn boomgaard en plukten fruit voor beide gezinnen. De Laytons vormden een groot gezin en wij hadden een groot gezin. We verdeelden het geplukte fruit en gingen verder met ons werk. Mijn beste moeder kon

goed de eindjes aan elkaar knopen. We hadden een provisiekamer, en die provisiekamer was altijd gevuld met ingemaakt fruit en alles wat verder maar tot het seizoen behoorde.

Iets anders wat ik nog wil zeggen, is dat in Nauvoo in de staat Illinois, de Z.H.V. toestemming is verleend om er een monument op te richten dat een blijvende vreugde zal betekenen. Wij willen duidelijk maken dat wij er toestemming voor verleend hebben, en dat we het zouden waarderen als de ringpresidiums en de zendingspresidiums en de bisschappen dit project zouden willen bevorderen. Moedig de zusters aan om persoonlijke bijdragen te geven, niet te groot, maar volkomen vrijwillig en passend. Wij hopen dat u de zusters wilt stimuleren met dit programma door te gaan. We zullen dit vanavond in de priesterschapsvergadering opnieuw zeggen. Het is erg belangrijk.

President Marion G. Romney heeft gesproken over het werk voor onze ouders. Onlangs hoorden we in onze raadsvergadering een verhaal dat ik de woede van de broeders zag opwekken. Het was vanwege de gebeurde dingen gerechtvaardigde woede. Een vader die tijdens zijn loopbaan erg voorzichtig was geweest met zijn investeringen had honderdduizenden dollars gespaard voor zijn goede vrouw, die hem met het sparen had geholpen. Ongelukkigerwijze stierf hij het eerst. Hij werd begraven. Zijn vrouw werd wat ouder en een beetje

kinds. Ze werd in een rusthuis geplaatst. Het geld verdween naar de bankrekening van de kinderen en zij leed verder. Misschien begreep ze al het lijden dat haar trof niet volledig, maar misschien ook wel. Zonder voldoende kleding en zonder voldoende verzorging en hulp leeft de arme vrouw nog steeds in een rusthuis. Zo ver wij weten komen de kinderen haar *nooit* opzoeken. Het moet een beetje moeilijk zijn een moeder te bezoeken, die haar leven heeft gegeven voor haar kinderen, die vele, vele jaren heeft besteed aan hun opvoeding en onderwijs en om voor ze te sparen. Het moet erg moeilijk voor hen zijn om belangstelling te tonen als ze in een positie verkeert waarin ze behoefte heeft aan vertroosting van degenen die ze liefgehad heeft. Dit is erg belangrijk en ik hoop dat u, bisschappen, dit niet zult vergeten. Herinner de mensen in uw wijk eraan dat ze moeten zorgen voor hun vader en moeder, ongeacht of ze kinds worden, ongeacht of ze moeilijk in de omgang worden. Ze moeten verzorgd

worden; dat is een onderdeel van het plan dat de Heer instelde toen Hij deze wereld in den beginne schiep. Nu iets anders. Ik herinner me dat enige jaren geleden een jongeman met zijn vrouw en kinderen naar onze gemeente in Arizona verhuisde. Toen we hem beter leerden kennen vertelde hij me over de harde jeugd die hij gehad had. Hij moest om vijf of zes uur opstaan om kranten te bezorgen. Hij moest op de boerderij werken en nog veel andere dingen doen, die hem nog steeds met wrok vervulden. Hij besloot met de verklaring; „mijn zoons zullen zoiets nooit hoeven te doen”. En wij zagen zijn zoons opgroeien en je kon ze niet bewegen om ook maar iets te doen. Ze zijn niet actief meer in de kerk, en niets schijnt ze enig belang in te boezemen. „Gij moet niet lui zijn”, zegt de Heer (LV 42:42.) Ledigheid is des duivels oorkussen, en wij bewijzen onze kinderen er geen goede dienst mee wanneer we welvarend worden en we ze weghouden van hun werk, van hun kansen om te dienen en om te leren

dingen voor zichzelf en voor anderen te doen.

Dit is een prachtige vergadering geweest. We zijn erg dankbaar voor deze prachtige dienst, die geleid werd door bisschop Victor L. Brown en zijn raadgevers en door zuster Barbara B. Smith en haar raadgeefsters. We zijn erg dankbaar voor hun prachtige dienstbetoon. En wij zijn erg dankbaar voor uw diensten als bisschappen en ringpresidiums, omdat u heel dit schitterende werk leidt. Wij bidden dat de Heer ons wil zegenen, wanneer wij verder gaan, en dit programma uitvoeren zoals het ons is opgegeven. Wij zeggen dit in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een blik vanaf de oostelijke zijde van de tabernakel

